BIBLIA KOLBRIN
(Cartea a III-a)

”CARTEA PERGAMENTELOR”

Traducerea: Octavian Cocoş

Biblia Kolbrin, un text de înţelepciune egiptean-celtic vechi de 3600 de ani studiat în zilele lui Isus şi păstrat cu drag de generaţii de mistici celtici din Marea Britanie, are 11 cărţi, primele 6 sunt numite „*texte egiptene*” şi au fost scrise de academici egipteni în urma Exodului ebraic, iar ultimele 5 sunt numite „*texte celtice*” şi au fost scrise de preoţii celtici în urma morţii lui Isus, resectiv:

1. BIBLIA KOLBRIN - Cartea I: ”*Cartea Creaţiei*”
2. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a II-a: ”*Cartea textelor compilate*”
3. **BIBLIA KOLBRIN - Cartea a III-a: ”*Cartea pergamentelor*”**
4. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IV-a: ”*Cartea Fiilor focului*”
5. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a V-a: ”*Cartea manuscriselor*”
6. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VI-a: ”*Cartea preceptelor şi învăţăturile morale*”
7. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VII-a: ”*Cartea originilor*”
8. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: ”*Cartea crengii de argint*”
9. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IX-a: ”*Cartea lui Lucius*”
10. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a X-a: ”*Cartea Înţelepciunii*”
11. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a XI-a: ”*Cartea Marii Britanii*”

© Biblioteca Spirituală

”CARTEA PERGAMENTELOR”

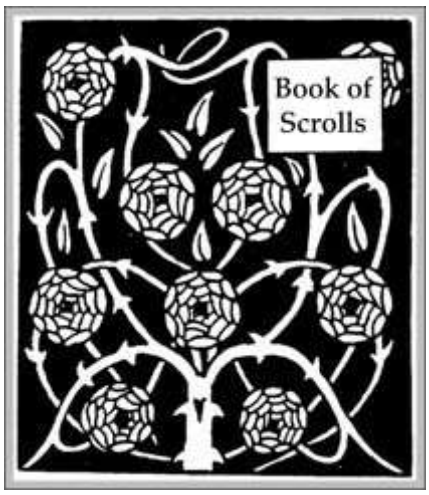

Iată cuvintele care trebuie spuse celor ce privesc de dincolo de Portalul Întunecat: Braţul lui a fost mereu gata să îi ajute pe cei care au făcut bine altora şi puterea lui a dat-o celor care au urmărit binele. A îndurat în locul celor ce nu mai puteau îndura şi a poruncit în locul celor ce nu mai puteau porunci. I-a cărat pe cei osteniţi şi i-a ajutat pe cei neajutoraţi. Nu i-a asuprit niciodată pe cei slabi şi nu a permis ca nedreptatea să rămână nepedepsită şi neîndreptată.

BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: "***Cartea crengii de argint***":

1:14. "***Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos***."

© Biblioteca Spirituală

CUPRINS

Capitolul I. - Cronicile sacre – Partea I
Capitolul II. - Cronicile sacre – Partea a II-a
Capitolul III. - Cronicile sacre – Partea a III-a
Capitolul IV. - Cronicile sacre – Partea a IV-a
Capitolul V. - Cronicile sacre – Partea a V-a
Capitolul VI. - Cronicile sacre – Partea a VI-a
Capitolul VII. - Cronicile sacre – Partea a VII-a
Capitolul VIII. - Cronicile sacre – Partea a VIII-a
Capitolul IX. - Cronicile sacre – Partea a IX-a
Capitolul X. - Cronicile sacre – Partea a X-a
Capitolul XI. - Cronicile sacre – Partea a XI-a
Capitolul XII. - Cronicile sacre – Partea a XII-a
Capitolul XIII. - Pergamentul lui Ramkat
Capitolul XIV. - Pergamentul lui Yonua
Capitolul XV. - Un fragmgent de pergament – unu
Capitolul XVI. - Al treilea pergament egiptean
Capitolul XVII. - Al şaselea pergament egiptean
Capitolul XVIII. - Un fragmgent de pergament – doi
Capitolul XIX. - Un imn de slavă din Cartea Cântărilor - 1
Capitolul XX. - Un imn de slavă din Cartea Cântărilor - 2
Capitolul XXI. - Imnul asfinţitului (apusului) din cartea cântărilor
Capitolul XXII. - Un imn de rugăciune din Cartea Cântărilor - 3
Capitolul XXIII. - Un imn de slavă din Cartea Cântărilor - 4
Capitolul XXIV. - Un imn de slavă din Cartea Cântărilor - 5
Capitolul XXV. - Câteva fragmente dintr-o secţiune mult deteriorată
Capitolul XXVI. - Din pergamentul lui Senmut
Capitolul XXVII. - Cântecele lui Nefatari – Unu
Capitolul XXVIII. - Cântecele lui Nefatari – Doi
Capitolul XXIX. - Cântecele lui Tantalip – Unu
Capitolul XXX. - Cântecele lui Tantalip – Doi
Capitolul XXXI. - Cântecul căsătoriei
Capitolul XXXII. - Bocetul lui Nefatari
Capitolul XXXIII. - Pergamentul lui Herakat

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - CRONICILE SACRE – PARTEA I

1:1. Aici sunt consemnate lucruri sacre, care nu ar trebui scrise niciodată, însă memoria omului este ca o magazie de paie sau ca un loc de păstrare săpat în nisip.

1:2. Iar trupul este şi mai puţin durabil, căci este un lucru fragil, alcătuit dintr-o substanţă efemeră, aşa că dispare precum roua dimineţii. Ce să mai spunem despre lanţul fragil care leagă generaţiile în privinţa cunoaşterii? Căci cunoaşterea este predispusă la deformări, iar acestea afectează tradiţia şi Adevărul.

1:3. Prin urmare, când porunca a ieşit de la Cel Măreţ şi Iluminat şi a ajuns la slujitorul vostru, acesta a găsit cu cale să înăbuşe îndoielile izvorâte din teamă, aşa că s-a apucat să facă un lucru care nu s-a mai făcut înainte, adică să-şi pună toată încrederea în aripile protectoare ce se întind odată cu răspândirea cuvintelor care au ieşit din Reşedinţa Regală.

1:4. Acestea sunt cuvintele spuse de către Marele Tălmăcitor, cel care prin puterile moştenite de sus şi prin puterile aflate acum în păstrarea sa, care i-au fost încredinţate de bunăvoie de către inimile recunoscătoare ale oamenilor de jos, ne va conduce în Tărâmul Slavei Eterne.

1:5. O, Măreţule mijlocitor între zei şi oameni, ce facem noi pentru tine acum faci şi tu pentru noi. Fie ca faptele şi cuvintele tale să devină ale noastre. Aşa a fost mereu şi aşa va fi întotdeauna, atâta timp cât fiinţele muritoare vor peregrina prin această vale a plângerii.

1:6. La ceasul potrivit trebuie spuse aceste cuvinte: Cel cu o Naştere Înaltă nu a blasfemiat Puterile Divine, şi nici nu s-a lăsat pradă dorinţelor pământeşti. Nu a fost gălăgios în Locurile Sacre, nici nu a râs când ar fi trebuit să rămână serios. Limba lui este pură, căci atunci când se hrăneşte cu cuvintele oamenilor absoarbe Adevărul şi dă afară minciuna. Gura lui nu a scuipat niciodată cuvinte urâte sau jignitoare; cuvinte asupritoare sau nedrepte nu i-au ieşit niciodată de pe buze.

1:7. Priviţi acum la oglinda cea mare de apă întunecată şi vedeţi ce se reflectă acolo din ceţurile care se învârtesc în lungul culoarului timpului. Şi văzându-vă locul, pregătiţi-vă, ca atunci când Cea Întunecată vă va chema să nu vă ia pe neaşteptate.

1:8. Acestea sunt cuvintele care trebuie spuse celor ce privesc de dincolo de Portalul Întunecat: Braţul lui a fost mereu gata să îi ajute pe cei care au făcut bine altora şi puterea lui a dat-o celor care au urmărit binele. A îndurat în locul celor ce nu mai puteau îndura şi a poruncit în locul celor ce nu mai puteau porunci. I-a cărat pe cei osteniţi şi i-a ajutat pe cei neajutoraţi. Nu i-a asuprit niciodată pe cei slabi şi nu a permis ca nedreptatea să rămână nepedepsită şi neîndreptată.

1:9. El a stat lângă Marele Olar, şi datorită rugăminţii lui, lutului i s-a dat o formă mai plăcută. El a şters imperfecţiunile dizgraţioase şi a rotunjit asperităţile. A făcut ca amestecul să devină rigid.

1:10. El nu a făcut nimic rău; cuvintele sale au fost mereu adevărate. El stă fără ruşine şi fără teamă înaintea altarelor gemene. Cum a fost în Ţinutul Marelui Râu, aşa să fie şi aici. Fie ca legătura cu el să nu se întrerupă din cauza distanţei.

1:11. Fie ca puterea lui să nu fie curmată, fiindcă el stă între lumi. Fie ca el să curgă asemenea apelor vii către toţi aceia care trăiesc şi să fie precum razele de lumină ale Celor Strălucitori. Căci aici, noi vedem puterea ca printr-o negură, însă dincolo de orizont ea are o strălucire intensă.

1:12. El este mereu pur în inima lui, căci nu a permis ca cineva să îl întineze. El a rămas fidel cuvintelor sacre şi a studiat cu atenţie scripturile măreţe. A traversat vadurile apelor şerpuite. Acum, se apropie.

1:13. El a părăsit regatul încercării sale, a biruit provocările vieţii, a făcut toate lucrurile care sunt scrise pe tăbliţele Adevărului şi a locuit în Odaia Tăcerii Profunde. A făcut toate lucrurile care se cuvin şi a fost asigurat că urmează calea ce bună. El nu se teme de judecată.

1:14. Fie ca el să se unească cu Cel Măreţ care l-a trimis, astfel încât să nu fie separat de apele vieţii. Căldura Sfântă să-l înfăşoare atunci când trece prin Locul cel Rece. Fie ca nările sale

© Biblioteca Spirituală

să inspire răsuflarea hranei, ca să poată trăi, iar noi să ne putem lua partea din existenţa sa.

1:15. Nu îl alungaţi, ci uraţi-i bun venit. Nu-l recunoaşteţi pe acela pe care l-aţi înzestrat cu putere? A devenit prea strălucitor? Forma lui este prea minunată? Citiţi ce scrie în cărţile inimii sale. Voi l-aţi împins în întuneric, dar el a văzut. L-aţi făcut să tacă, dar el a auzit. L-aţi golit de esenţa lui, dar el a simţit. L-aţi aruncat în nefiinţă, dar el a dobândit substanţă. Aşadar, el se întoarce cu nenumărate puteri. El este bine pregătit pentru a fi prezentat celor care stau înaintea Celui Suprem.

1:16. Când soarele luminos străluceşte cu putere pe cer, blânda stea a dimineţii îşi ascunde faţa cu modestie şi se face nevăzută. Toată Tovărăşia măreaţă a luminilor strălucitoare ale nopţii se retrage dinaintea măreţiei luminii mai mari. Totuşi, atunci când întunericul mănâncă discul strălucitor avem parte din nou de prezenţa mângâietoare a stelelor veşnice, aşa că lăsaţi-l să fie slujitorul vostru.

1:17. Cei întunecaţi, care trăiesc în întunericul care le place, nu îl pot considera a fi unul de-ai lor; el nu se poate număra printre tovarăşii lor groaznici. Inima lui este pură, faptele sale au fost bune, nicio creatură născută în întuneric nu poate pune stăpânire pe gândurile sale. Dorinţele lui nu au fost stârnite de locuitorii întunericului.

1:18. Cel care a fost mâhnit aici nu va rămâne mâhnit pe vecie; el este întregit; el este eliberat de durere; boala l-a părăsit. Se bucură în lumină; aşadar, lăsaţi-l să fie atras către lumina mai mare din locul unde vă aflaţi. Fie ca el să nu vadă locul întunericului; fie ca el să nu-i privească pe Cei Hidoşi făuriţi de răutate, pe Locuitorii Cotloanelor Întunecate, ce fug dinaintea luminii, sau pe Cei Diformi, care au fost modelaţi de dorinţele obscene.

1:19. El aduce cu sine un felinar aprins de la flacăra Adevărului, el poartă toiagul dreptăţii, care îi răsplăteşte pe cei ce au biruit necazurile. O, lăsaţi-l să treacă în partea dreaptă a flăcării care separă! El ne-a părăsit, el vine la voi, se apropie, îşi leapădă învelişurile pământeşti, se eliberează, se umple de slavă. Nu străluceşte el în mod minunat? Priviţi-l, căci el este tovarăşul vostru vrednic şi luminos. Nu este el perfect compatibil cu tovarăşii voştrii? Vedeţi, el este un Strălucitor, un Erou al Orizontului. Nu este el sortit să trăiască veşnic? Luaţi-l, duceţi-l pe Tărâmul Slavei, arătaţi-i care îi este locul în Sfera Splendorii.

1:20. Ochii care au fost amăgiţi pe Pământ acum văd limpede. O, ce minunăţii li se dezvăluie! Muzica neauzită de urechile pământeşti acum răsună melodioasă. O, ce extaz aduce cu ea! Nările inhalează parfumuri prea delicate pentru nasul pământesc. O, cum cântă inima! Toată monotonia, lâncezeala şi josnicia, care sunt pământeşti, vor rămâne în urmă. Scoateţi-l din locul unde acestea l-ar putea acapara din nou.

1:21. Trupul golit şi imobil rămâne aici, în faţa ochilor noştri; el nu reprezintă nimic, nu vede, nu aude, nu vorbeşte, nu miroase, respiraţia lui s-a oprit şi începe să se descompună. Nu există viaţă, iar supraveghetorul a plecat. Nimic altceva nu rămâne aici cu noi, decât acest lucru care nu mai reacţionează. Măreţia, trăirea, sensibilitatea au plecat din trup şi sunt acum dincolo de orizontul nostru. Ele sunt împreună cu adevărata fiinţă, cea care continuă să trăiască. O, primiţi-l în viaţa minunată! Noi, cei care suntem aici, rămânem orbi în spatele vălului de carne; nu putem vedea dincolo de noi înşine; sperăm, credem şi avem încredere. Aşa s-a întâmplat întotdeauna cu oamenii, căci îşi petrec viaţa în spatele unui văl de limitări, pentru că există o barieră care îi ţine închişi înăuntru. Ei sunt întemniţaţi într-un trup muritor. O, dă-ne împlinire, dă-ne acea dorinţă finală şi acea aspiraţie a oamenilor!

1:22. Noi vorbim în numele acestui om. El a venit la noi de departe. A făcut un drum lung şi obositor. Nimic nu pătează puritatea spiritului său, nicio murdărie şi nicio minciună nu i-a decolorat veşmintele sufletului. A plecat de aici într-o strălucire minunată, aşa încât şi cei osândiţi să stea în întuneric pot avea nădejde atunci când îl văd cum străluceşte în depărtare. Fie ca acesta să reverse puţină căldură asupra răcelii lor sumbre!

1:23. O, Măreţule Primitor, care îi întâmpini pe noii veniţi şi îl ajuţi pe cel plecat de la noi. El a slujit aşa cum se cuvine în acest loc al încercării şi necazului; nu-l lăsa fără răsplată. El este fiul speranţei. Ca şi noi, ca şi cei de dinainte, el a sperat, aşa cum oamenii au sperat întotdeauna, fiindcă acesta nu este un loc al certitudinilor. Dacă ar fi, atunci moştenirea noastră de slavă ar fi

© Biblioteca Spirituală

dobândită într-un mod greşit.

1:24. El trăieşte, pentru că este menit să trăiască; el trăieşte, pentru că toţi oamenii trăiesc veşnic. Aceştia nu mor, nu pier, ci înfruntă veacurile. *Kohar*-ul lui îl aşteaptă şi nu trebuie să se ruşineze de nimic. Fie ca faţa lui să strălucească atunci când îl întâmpină; când îl primeşte acasă pe hoinar.

1:25. Acest mormânt nu reprezintă sfârşitul. Scopul vieţii nu este mormântul, după cum nici scopul seminţei nu este pământul. Căci moare sământa în pământ? Este sădită ea doar pentru a se amesteca cu solul şi a dispărea?

1:26. O, Măreţule Primitor, fie ca faţa ta să strălucească de bucurie atunci când îl întâmpini pe rătăcitorul care se întoarce acasă. Condu-l la *Kohar*, care este moştenirea sa, ca să poată intra în el şi să se bucure de îmbrăţişarea lui. Fă-l să găsească desăvârşire şi împlinire atunci când va fi absorbit de *Kohar*-ul lui.

1:27. Cel plecat dintre noi a fost o parte care a ieşit din întreg, şi care acum se întoarce în întreg. Nimic nu s-a pierdut, nimic nu s-a dus. El trăieşte acolo, trăieşte mai deplin decât a trăit vreodată. Trăieşte în splendoare, trăieşte în frumuseţe, trăieşte în cunoaştere şi în apele vieţii. El este veşnic.

1:28. O, tu, cel plecat dintre noi şi înălţat la slavă, acum eşti un spirit eliberat, care te-ai unit cu întregul spirit, cu *Kohar*-ul cel prietenos, cel veşnic. Ridică-te plin de viaţă în Tărâmul de Dincolo de Orizont şi călătoreşte în Ţinutul Zorilor; stelele care te însoţesc vor cânta de bucurie, în timp ce cerurile vor da glas unor imnuri de bucurie şi laudă. Tu nu eşti departe de noi; este ca şi cum ne-am afla într-o cameră separată de o perdea, aşa că nu suntem trişti. Dacă plângem, este pentru că noi nu putem fi părtaşi la bucuriile tale şi pentru că nu mai simţim atingerea ta.

1:29. O, *Kohar* veşnic, ia-l pe acest om bun şi cuprinde-l în îmbrăţişarea ta veşnică; fie ca viaţa ta să devină viaţa lui, şi suflarea ta să fie suflarea lui. El este al tău; el este picătura care se întoarce în ulciorul plin, frunza care se întoarce în copac; tu eşti depozitul încarnărilor sale. Cum tu ai crescut acolo, la fel şi el a crescut aici; tu eşti etern şi întreg, iar el trăieşte în tine. Chiar dacă nu e exact ca tine la înfăţişare, lasă-l să intre; ascunde-i greşelile, căci nu sunt multe. Pentru asta ai fost făcut; pentru asta ai luat fiinţă. Tu eşti trupul suprem care aşteaptă întoarcerea spiritului, iar acesta vine acum. Tu eşti acel ceva care va îmbrăca spiritul nou venit cu un trup divin. Tu eşti acel ceva în care cel plecat dintre noi îşi va găsi exprimarea.

1:30. O, *Kohar*, ascultă-ne. Iată esenţa ta vitalizantă; înainte erai incomplet, însă acum eşti întreg. Ia-l la tine pe cel ce este compatibil cu tine şi observă numeroasele asemănări. Noi am trimis arome, ca acestea să se împrăştie în jurul tău. Ia acum ochiul care îţi va desăvârşi chipul; acesta este ochiul desăvârşirii, ochiul care vede lucrurile aşa cum sunt. Priveşte această fantomă care pare că pâlpâie; nu este frumoasă? Nu vine ea cu o aură de parfum, cu o dulceaţă care umple aerul? A fost curăţată de toate impurităţile; totul în jurul ei este frumos mirositor. Prin urmare, dă-i din substanţa ta, ca să poată deveni tare şi consistentă.

1:31. O, *Kohar*, mult ai mai aşteptat ziua împlinirii, ziua destinului tău. Ziua aceea este aici; este acum; aşadar, ia spiritul, care este al tău, şi înfăşoară-l cu aripile tale. Fiecare cu al lui; cu al lui merge fiecare. Tu şi cu el sunteţi legaţi cu legături ce nu pot fi tăiate; unul fără altul nu sunteţi nimic. Acum înalţă-l, căci în acel loc tu eşti mai măreţ decât el, fiindcă din tine a luat naştere. Atunci când stătea în pântec, tu erai activ; pe când creştea, tu creşteai înaintea lui. Dacă a greşit, căci cine dintre oameni este fără vină, tu repară greşelile sale. Tu eşti nădejdea lui, eşti pavăza lui, eşti refugiul lui.

1:32. Iată lucrurile pe trebuie să le spunem Celui Strălucitor, Paznicului Bunătăţii: Cel plecat nu a umblat în ignoranţă; nu a fost leneş şi şi-a purtat povara îndatoririlor sale. Nu a fost clătinat de pasiunile trupului; nu a prădat casa altuia; nu a provocat suferinţă pe nedrept şi nici nu a maltratat vreun copil pentru plăcerea sa. I-a ajutat pe cei săraci şi slabi; a făcut tot ce este bine; aşadar, nu lăsa pe niciunul dintre Aceia care Pândesc în Întuneric să pună mâna pe el. Lumina pe care o emană este puternică; cei care ar vrea să îl prindă sunt alungaţi de lumină şi se dau la o parte. El este viu; el trăieşte veşnic.

1:33. El a trăit aşa cum se cuvine; a fost purificat cu focurile vieţii pământeşti; a fost

© Biblioteca Spirituală

rafinat în cuptorul suferinţei, a biruit toate ispitele pământeşti. A dus o viaţă care sporeşte bunătatea; s-a pregătit pentru o viaţă în lumină. Primeşte-l, O, tu, Cel Strălucitor"

1:34. O, *Kohar*, absoarbe forţa vitală, căci pentru tine a fost sortită; ea este a ta. Este spiritul care dă viaţă, care uneşte cele două lumi. El, cel plecat, ai fost tu, căci tu ai fost în el. Vino la el, aşa cum Cel Frumos vine la Belusis, marele rege, şi îl învăluie cu mila şi iubirea sa. Vino, ca el să se poată trezi la o viaţă nouă în braţele tale.

1:35. Acest om, cel plecat, care unit cu tine devine Cel Slăvit, a fost născut dintr-un zeu şi este copilul a doi zei, potrivit firii oamenilor măreţi. Acum, tu eşti impregnat cu spiritul viu al celui care a fost pregătit prin încercările de pe Pământ ca să vină la tine. Priveşte, voi doi în unitate pulsaţi acum de viaţă, iar strălucirea voastră uimeşte ochiul. Voi sunteţi acum o Stea a Vieţii, o Stea Vie, iar la o stea trebuie să te înalţi ca să îi stăpâneşti viaţa.

1:36. Cel plecat este acum liber, s-a desprins din legăturile iluziei, s-a salvat din apele întunecate ale irealităţii şi a devenit una cu Lumina Veşnică. Acestea sunt lucrurile pe care le spunem, aşa că ţineţi-le minte. Gândurile noastre modelează o nouă realitate, dincolo de cea de acum, iar aceasta va deveni realitatea zilei de mâine.

1:37. O, *Kohar* măreţ, protejează-l pe acesta care a plecat, care este al tău, de acuzaţiile fiinţelor făţarnice; adu-ţi aminte că inima credincioasă triumfă mereu în faţa balanţei strămoşilor noştri îndepărtaţi. Pune în gura lui aceste cuvinte care deschid uşi. Fie ca bunătatea din el să triumfe, însă tu, tu însuţi, ridică-te şi depune mărturie în favoarea lui. El a suferit din cauza slăbiciunilor specifice oamenilor. A fost mânios atunci când a fost provocat şi a fost morocănos când a trebuit să îndure poveri mari. S-a aprins repede atunci când cuvintele nu i-au fost acceptate sau când căile lui nu au fost urmate, iar uneori şi-a pierdut chibzuinţa. Totuşi, acestea sunt nişte lucruri mărunte, căci reprezintă nişte slăbiciuni ale oamenilor muritori, însă în privinţa tuturor lucrurilor măreţe s-a comportat bine. Nu-l lăsa pe cel făţarnic, care se ascunde sub înfăţişarea fratelui său, să îl ia în stăpânire; apără-l de fiinţele care pândesc în umbrele din această parte a întunericului.

1:38. Eu văd asta, fraţilor. Iată, cel plecat se duce să-şi întâlnească chipul. În acest chip se reflectă propria sa imagine. Chiar sinele lui vine să îl întâmpine. Cel care îl îmbrăţişează este chiar *Kohar*-ul său. Îi urează bun venit de parcă ar fi cineva răscumpărat din captivitate. Îi văd cum se amestecă, iar el devine o nouă sămânţă aflată în inima *Kohar*-ului său.

1:39. Aud *Kohar*-ul vorbind; el se numeşte pe sine *Nevakohar*. Şi zice, „O, omule cu gânduri pure şi cuvinte pline de bunăvoinţă, cu vorba liniştită, cu fapte bune, vino la mine. Eu sunt fiinţa ta, însă eu nu sunt tu; aşa cum tu m-ai iubit şi m-ai protejat, tot aşa te iubesc şi eu acum şi te protejez. Eu sunt răsplata ta, după cum aş fi putut să fiu şi suferinţa ta". Acum ei sunt uniţi, iar acesta este locul unde se află primul prag; de aici pleacă Fiinţele Desăvârşite.

1:40. Cel plecat are acum propria formă şi propria asemănare. El devine Marele Călător Purtat de Corabie şi traversează apele către Ţinutul Trestiilor; slăbiciunile nu îl doboară, aşa că reuşeşte să le străbată. Cei Măreţi îl ridică, nu îl lasă să cadă în apele împuţite ale putreziciunii. El este un fiu vrednic al lui Lewth. Apoi, cel inferior este purtat de cel superior, pe când Cei Întunecaţi privesc din nefericirea lor şi aşteaptă tăcuţi să vadă dacă va fi dus către înalt. Cel Măreţ trece pe lângă ei netulburat, căci el nu este compatibil cu tovărăşia lor întunecată. El rămâne nevătămat, fiindcă văpaia distruge mâinile din mocirlă.

1:41. Un întunecat neeliberat, care vine să spună că îl va lua pe acest om, este alungat de strălucire. Acela este un lucru putred şi mutilat, căci pe Pământ a fost îmbrăcat într-un trup al plăcerii, chiar dacă a avut o înfăţişare frumoasă. Inima acestui om nu este slabă; priviţi-l, nu este el sigur că va fi bine primit printre Fiinţele Măreţe? El este precum taurul sălbatic, este prinţul turmelor; este o Fiinţă Măreaţă printre Spiritele Veşnice.

1:42. El ajunge pe un teren stabil, unde o Fiinţă Strălucitoare vine să îl întâmpine, şi este numit „*Noul Venit*". A debarcat pe ţărm şi a urcat Treptele Splendorii. El este în compania Spiritelor Strălucitoare, iar tovarăşii lui din viaţa pământească îl salută; îl întâmpină şi îi spun, „Toată această frumuseţe şi splendoare este a ta să te bucuri de ea". Ei îi aduc veşminte de frumuseţe, haine luminoase şi strălucitoare.

© Biblioteca Spirituală

1:43. El a trecut prin Sala de Judecată. Cele Două Adevăruri i-au ascultat pleadoaria, iar cei care au depus mărturie au plecat. El a traversat apele şi a urcat treptele; acum a ajuns la pragul nemuririi şi este cuprins de extaz. A trecut prin regiuni întunecate şi posomorâte şi acum are parte de slavă. El vine la viaţa veşnică în forma reală a splendorii, pentru a locui veşnic în *Kohar*-ul său ca un spirit viu. Cât de minunat este să te uneşti şi să devii una cu *Kohar*-ul!

1:44. Noul Venit se uită înapoi peste ape la Locul Sentinţei; apoi, se întoarce şi urcă treptele către pragul nemuririi. El are adevărata sa formă, deşi este un spirit din interiorul *Kohar*-ului său. El vorbeşte, dar nu aşa cum fac oamenii, şi toţi îl înţeleg. Auzul lui este atotcuprinzător. El vede atât puterile Luminii, cât şi puterile Întunericului, însă puterile Întunericului nu îl mai afectează.

1:45. Noul Venit a ajuns la locuinţa care i se potriveşte. El a purtat bătălia, care este această viaţă muritoare, şi a ieşit biruitor. El nu a fost înfrânt de Furii, adică de pasiunile trupeşti. Cu fiecare pas înainte a părăsit o formă fără viaţă; la fiecare pas s-a luptat cu o umbră; cu fiecare pas a ieşit biruitor din încleştarea armelor.

1:46. Noul Venit l-a căutat şi l-a descoperit pe Cel Ascuns în Spatele lui Doi şi Trei, care îi stau în faţă. El cunoaşte secretele lui Nouă, care le ascunde pe celelalte de ochii oamenilor. El a descurcat iţele misterelor vieţii, aşa cum trebuie să facă şi cei iluminaţi care încă trăiesc pe Pământ.

1:47. Noul Venit nu are parte de suferinţă sau durere; el nu se poate simţi rănit, nici nu poate fi trist. Dacă vreunul dintre tovarăşii care l-au însoţit în călătoria de pe Pământ face parte din rândul Celor Întunecaţi, atunci inima lui este alinată de uitare; mai târziu, însă, îşi va aminti, şi datorită eforturilor sale, Cel Întunecat va fi adus din nou în creuzet.

CAPITOLUL II - CRONICILE SACRE – PARTEA a II-a

2:1. Scrierile lui Garmi au fost aduse de mâinile lui Nadayeth Cel Iluminat, din oraşele gemene de unde vin Fiii Focului, atunci când a fugit de mânia regilor. El a aşternut în faţa Celor Învăţaţi lucruri frumoase, colorate în multe culori, şi le-a vorbit în felul acesta, iar eu, Lavos, le-am consemnat în limba Fiilor Focului:

2:2. Priviţi, acesta este Tărâmul Zorilor. El stă între minunatul Tărâm al Luminii şi Tărâmul Întunericului, care întotdeauna este mohorât. Aceste tărâmuri se află dincolo de văl; în faţa vălului este Tărâmul Celor Vii.

2:3. Aspirantul a pornit pe apele iluziei; barca lui pluteşte, dar nu a atins încă ţărmurile unde se împlineşte promisiunea unei noi vieţi. Acum, el este călăuzit de două fiinţe, una este o fecioară minunată, iar cealaltă un bărbat hidos. Acestea două se luptă una cu alta, fiecare trăgând de o parte a bărcii; aşa că barca se răstoarnă. Fecioara caută să-l tragă pe Aspirant la fund, în timp ce bărbatul urât încearcă să-l menţină la suprafaţă. Însă Aspirantul se luptă împotriva lui. Aşa ajung la plajele unui ţărm strălucitor, unde Lumina Adevărului o preschimbă pe fecioară într-o bătrână urâtă, iar pe bărbat îl face să devină un tânăr chipeş. Aspirantul zace ca un mort pe nisipurile din Shodew, căci s-a luptat împotriva bărbatului care a vrut să-l salveze.

2:4. Cea Frumoasă vine însoţită de nişte slujnice, şi împreună cu ele sunt şi tovarăşii Aspirantului din viaţa pământească. Este acolo şi sufletul său, care aşteaptă îmbrăţişarea. Aspirantul stă întins ca un mort, fiindcă nu l-a cunoscut pe izbăvitorul său. Cei care Urează Bun Venit stau în jurul lui şi aşteaptă plini de nesiguranţă. Cea Frumoasă se apleacă către omul întins şi îi spune, „Revino la viaţă, acesta nu este un loc unde domneşte moartea”. El se mişcă şi ea îi zice, „Ridică-te şi descotoroseşte-te de rămăşiţele firii tale muritoare”.

2:5. Aspirantul deschide ochii, se ridică, apoi îşi astupă ochii la vederea acelei frumuseţi care îl orbeşte şi care i-a adus inima. Fecioarele plâng iar lacrimile lor devin sângele vieţii Aspirantului. Cea Frumoasă zice, „Am venit ca tu, care ai fost mort, să ajungi să trăieşti, ca tu, care ai fost orb, să poţi vedea, ca tu, care ai fost amăgit, să poţi cunoaşte Adevărul”. Sufletul îi zice, „Am venit să te îmbrăţişez, am venit să te protejez, am venit să te apăr, eu sunt refugiul tău”.

© Biblioteca Spirituală

2:6. Acel ceva care reprezintă *Kohar*-ul a spus, „Am venit să-ţi luminez faţa, eu sunt tu, aşa cu şi tu eşti eu. Te-am aşteptat; am plâns pentru tine şi m-am bucurat când tu te-ai bucurat. Nu te-am uitat niciodată cât timp am fost despărţiţi. Am auzit toate cuvintele pe care le-ai spus şi le-am reţinut pentru tine. Am reţinut fiecare oftat. Am reţinut fiecare sunet. Am reţinut fiecare miros şi fiecare gust. Amintirile tale sunt în siguranţă, aşa că acum îţi dau formă şi consistenţă".

2:7. Acesta este Vestitorul; el stă între acest om şi *Kohar*-ul său şi sunt împreună cu Reparatorul şi cu Cei ce Urează Bun Venit; de aici, se duc în Sala de Judecată şi stau înaintea Domnului Vieţii, Stăpânul Destinelor. Acum vin şi Stăpânii Veşniciei, care sunt Zeii Inferiori, şi toţi aceştia intră pe Porţile Splendorii. Cel care Ţine Balanţa vine din locul lui tainic. Cel ce Întâmpină în Tărâmul Întunericului stă la uşa lui, iar Cel ce Întâmpină în Tărâmul Splendorii stă la uşa lui; aceştia sunt faţă în faţă. Cei ce Urează Bun Venit, tovarăşii potriviţi din viaţa pământească a acestui om, sunt şi ei de faţă; ei sunt acolo, în Sala de Judecată.

2:8. Cel care Ţine Balanţa face să apară două coloane mişcătoare, cu aspect fluid; acestea stau de o parte şi de alta a *Kohar*-ului şi iau forma Aspirantului, însă una este deformată groaznic, deoarece oglindeşte toată răutatea şi toate slăbiciunile lui, pe când cealaltă străluceşte cu putere, căci oglindeşte toată bunătatea lui şi toate calităţile sale spirituale. Apoi, cele două coloane se unesc în Kohar, iar Reparatorul repară folosindu-se de dreptate şi milă. După aceea, Aspirantul stă în *Kohar*-ul său, în adevărata lui înfăţişare, care este un amestec al tuturor înfăţişărilor din încarnările sale.

2:9. Aspirantul este tras către uşa din partea dreaptă; el trece şi păşeşte pe drumul curcubeului. El este însoţit de Cei ce Urează Bun Venit, care sunt tovarăşii lui din viaţa sa pământească, ce îi sunt revelaţi acum în adevărata lor înfăţişare. Aceştia cântă, dansează, se bucură, şi reunirea lor este un prilej de mare bucurie. Cuvântul Adevărului a fost acceptat şi este împlinit. Sunt împlinite şi acele promisiuni străvechi: cel care pleacă se va întoarce, cel care doarme se va trezi, cel care moare va învia. Aspirantul a intrat în Regiunile Slavei.

2:10. Iată trupul lipsit de vehiculul vieţii. Doarme înfăşurat în bandajele morţii, căci spiritul viu a zburat. Trupul pământesc a rămas singur şi nu îşi poate păstra unitatea. Se pregăteşte să se descompună şi să putrezească. Tovarăşii celui Mort îl iau cu ei; va fi ferit de stricăciune şi va deveni o uşă prin care se poate comunica. Lui i se dau lucrurile care aparţin de drept celui mort.

2:11. Cei ce rămân pe Pământ se tem de Umbra Vieţii Celui care a plecat înaintea lor. Trupul este înfăşurat în bandajele morţii. Este purificat, este curăţat, i se asigură toate cele necesare. Astfel, Umbra Vieţii va locui în pace în trupul gol; va crede că este locuinţa ei. Nu va rătăci. O, Umbră, să nu rătăceşti; rămâi în mormânt; prinde-i pe aceia care vin să fure; prinde-i pe cei ce vor să distrugă trupul; prinde-i pe cei ce vor să deschidă ceea ce este închis. Prinde-i şi bântuie-i, prinde-i şi bântuie-i!

2:12. Aşa vorbesc Tovarăşii Celui Mort, „Umbra Vieţii acestui om care a fost nu este niciodată agitată; nu hoinăreşte niciodată, protejează şi vegehază mereu. Ea rămâne aici, căci este legată de trupul gol cu o mulţime de legături".

2:13. Ei spun, „Spiritul acestui om s-a trezit în Tărâmul Nemuririi, se bucură în Tărâmul de Dincolo de Orizont. El este un Erou al Orizontului. Nu-l insultaţi, gândindu-vă că e mort; el nu poate muri, pentru că este cu Cel Veşnic Viu. Nu a plecat ca să moară; a plecat ca să trăiască în altă parte. Fie ca umezeala trupului său să se întoarcă în apele Pământului din care a venit. Fie ca elementele solide din trupul lui să se întoarcă în ţărâna din care provin. Fie ca oasele lui să se unească cu pietrele din care au făcut parte odinioară".

2:14. „Nu plângeţi, pentru că lacrimile şi tânguirile voastre îi înfrânează spiritul nerăbdător. Cântaţi cântecul funebru, ca ecoul lui să facă să răsune clopotul din Regiunea Luminii, ca Cei Minunaţi şi Cei ce Urează Bun Venit să vină la locul întâlnirii. Nu se cuvine să forţaţi o inimă tristă să se bucure, aşa că fiţi trişti cu gândul la faptul că despărţirea este temporară".

2:15. „Aveţi grijă ca trupului pământesc al acestui om să nu-i lipsească nimic; înconjuraţi-l cu grijă şi afecţiune, ca să poată transmite substanţa vieţii. Susţineţi-l, ca Umbra Vieţii să rămână

© Biblioteca Spirituală

în interiorul lui”.

2:16. „Ce vedeţi acum? Priviţi-l! Muritorul fragil rămâne înfăşurat şi tăcut, fără nicio reacţie. Cugetaţi la faptul că vedeţi toate acestea cu ochii trupeşti, care nu pot percepe lucrurile spirituale. Dacă ochii spiritului vostru ar fi deschişi fie şi pentru o clipă, aţi putea vedea ceva cu totul diferit, şi atunci aţi şti că spiritul său strălucitor şi nemuritor umblă în compania celor care s-au înălţat la slavă”.

2:17. A venit vremea să vă despărţiţi, să vă luaţi rămas bun, căci uşa se închide”.

2:18. „O, tu cel plecat, care te-i înălţat la slavă şi ne-ai lăsat trişti. Aşa cum noi te-am ajutat şi te-am înconjurat cu protecţia iubirii noastre şi cu darurile pe care ţi le-am adus, tot aşa ajută-ne şi tu acum în zilele care ne-au mai rămas de trăit pe Pământ”.

CAPITOLUL III - CRONICILE SACRE – PARTEA a III-a

3:1. Iată, vine cineva care poartă sandale albe şi este îmbrăcat în veşminte fine de in. Ridică-te, stai drept şi salută-l. El poartă toiagul dreptăţii. El îţi aduce o perlă cu o valoare inestimabilă; ia-o şi devin-o desăvârşit.

3:2. Vin şi alţii, femei frumoase şi copii. A venit şi moştenitorul tatălui său, precum şi cele patru fiinţe măreţe ce poartă cu ele ape dulci, care dau tonul petrecerii şi se bucură la adăpostul mâinii puternice a protectorului lor. Cel care a plecat nu este uitat, însă aceasta este ziua celor vii.

3:3. Moştenitorul se opreşte din plâns şi începe să zâmbească; protectorul vine în pace. Inima din cer nu mai este mică; ea creşte şi devine mare. La fel se întâmplă şi cu inima celui care trăieşte; zilele de jale s-au sfârşit, iar inima lui se umflă şi se se măreşte.

3:4. Fiul cel bun nu încetează să slujească cu credinţă în numele celui plecat, care a scăpat de închisoarea acestui trup. Fiul ascultător îl cheamă acum pe cel absent şi îi cere protecţie împotriva umbrelor rătăcitoare şi a chinurilor produse de Umbrele Vieţii.

3:5. O, Generosule, Fiinţă Mereu Grijulie, ascultă cuvintele fiului tău credincios şi ascultător, care se înalţă odată cu fumul albastru şi pătrunzător al mirosului de tămâie. Nu lăsa nicio umbră să plece din locuinţa ta sigură pentru a bântui locuinţele noastre, căci cei ce locuiesc în ele nu te-au dezonorat. Păzeşte Uşa Întunecată, astfel încât acele lucruri cu forme dezgustătoare să nu se apropie de noi şi să ne întineze trupurile cu boli şi suferinţe.

3:6. Tu te-ai dus, şi înainte ca apele să se ridice din nou, omul din Shodu, cel care s-a purtat aspru cu văduva care locuieşte lângă canalul din pietre negre, a plecat să fie judecat. Nu este el acela pe care tu l-ai judecat, şi oare nu te-ai purtat cu el aşa cum merita atunci când talerul balanţei s-a înclinat în defavoarea lui? Aşadar, nu s-ar putea el întoarce din Regiunea Întunericului împreună cu alţii la fel ca el, ca să ne provoace necazuri? Pe tine nu te poate vătăma, tu eşti acum în Locul Slavei, în ţinutul de dincolo de apele din Apus. Prin urmare, trimite-ne paznici din rândul Tovarăşilor Strălucitori, ca să-şi întindă aripile protectoare deasupra locuinţelor noastre.

3:7. Vin mulţi alţii, care aduc mâncăruri fine şi turte de orz, peşti mari şi graşi şi alimente de tot felul, ulcioare cu vin din miere şi fructe din belşug. Cel care lipseşte de la ospăţ se bucură; braţul său este puternic, aşa că porunceşte pazinicilor. Alungaţi toată tristeţea şi veseliţi-vă, căci aceasta nu este o vreme a întristării, iar ochii voştri nu trebuie să fie în lacrimi.

3:8. Dacă dincolo de vălul protector există Umbre binevoitoare ale Vieţii, acestea pot intra. Fii alături de noi atunci când ne veselim. Fie să ne bucurăm cu toţii de ceea ce avem şi de ceea ce împărtăşim, căci viaţa nu poate fi controlată.

3:9. Acestea sunt lucruri dintr-un loc străin, şi ele au fost spuse pentru fratele nostru Gwelm, potrivit ritualurilor Fiilor Focului, şi tot aşa va fi şi pentru aceia care intră în camerele de piatră.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL IV - CRONICILE SACRE – PARTEA a IV-a

4:1. Omul care a fost odată nu mai poate vorbi cu oamenii de pe Pământ, căci el trăieşte acum în măreţie printre Cei Veşnici. A fost cântărit de Evaluatori şi cu toate că păcatele sale nu au fost puţine, acestea nu i-au depăşit bunătatea. Aşa că a devenit unul dintre Cei Strălucitori şi acum călătoreşte în spaţiile Tărâmului Ceresc, însoţit doar de tovarăşi pe măsura lui.

4:2. El s-a înălţat în Locul Slavei, în Locul Împlinirii. Anii au căzut de pe umerii lui ca o manta aruncată, şi este tânăr din nou. El este viguros; el trăieşte. Timpul nu îl poate schimba, tristeţea nu îi poate intra în inimă. El se odihneşte, aşteptând o nouă chemare la datorie.

4:3. El a trecut prin Marea Sală şi prin Poarta cea Strâmtă. A intrat pe Tărâmul Zorilor Noi şi este binevenit; tovarăşii săi de pe Pământ îl salută; el este viu. El este dincolo de durere; el vede imaginea sublimă care îi împlineşte dorinţele. Cel care a slujit, acum este slujit. Aşa cum a semănat şi a îngrijit, aşa culege acum.

4:4. El trece de Locul Sufletelor care Aşteaptă şi vede *Kohar*-ul care se va uni cu spiritele ce se înalţă. El ţine în mână Cartea Vieţii şi pluteşte pe deasupra păşunilor pure, dincolo de flacăra luminoasă care separă. El îşi întoarce chipul plin de compasiune către întuneric, dar nu vede altceva decât umbre efemere pe fondul unei lumini roşii. Cei Pierduţi se retrag ruşinaţi, iar omul care a fost odată trece pe lângă intrarea în locuinţa lor spurcată.

4:5. Cei care au rămas să îl jelească pe Cel Slăvit şi-au şters lacrimile, căci el este bine. Se bucură de o viaţă bună într-un loc plin de slavă. Este în siguranţă în îmbrăţişarea *Kohar*-ului său; el este Adoratorul ai cărui ochi sunt deschişi spre lucrurile minunate; el vede imaginile sublime.

4:6. Omul care a fost odată îl caută pe cel luminat, care îl va dirija către îndatoririle sale; el se curăţă în Lacul Frumuseţii şi se răcoreşte la Izvorul Vieţii. El vede spiritele amurgului, care sunt curăţate de toată răutatea şi de toate poftele lor; însă aceştia rămân prizonierii Stăpânului Destinelor, căci încă nu au fost încercaţi. Stăpânul Vieţii îi va trimite înapoi, pentru a fi puşi la încercare. Pentru aceştia, mereu există speranţă.

4:7. Omul care a fost odată a navigat pe curenţii şerpuitori ai vieţii şi a traversat apele întunecate ale morţii, iar acum este întărit în înţelepciune. Stă acolo sus, aşezat pe un scaun, pentru a deveni instructorul şi călăuza celor aflaţi pe cale. El devine un vas cu jeratic, o lumină primitoare care îi călăuzeşte pe aceia care caută Adevărul. El este purificat şi apoi iese purtând Mantia Albă a Măreţiei.

4:8. Iată cât de minunate îi sunt veşmintele şi cât de pure podoabele atunci când stă şi aşteaptă să audă chemarea celor aflaţi în Împărăţia Cerului, care-i caută povaţa. Clarvăzătorii care privesc în apele întunecate îi vor uimi pe oameni cu claritatea vedeniilor şi a revelaţiilor lor, căci puterea iese din omul care a fost şi capătă mult mai multă tărie. O fiinţă măreaţă s-a alăturat Tovărăşiei Minunate din Tărâmul Zorilor. Iar aceştia vor spune, „Pământul îşi împlineşte cu vrednicie scopul atunci când produce oameni ca acesta”.

4:9. Poate vă întrebaţi cu ce se ocupă omul care a fost odată. Iluminează el singur apele întunecate? Este el printre aceia care caută să intre în inimile celor care închid uşile spiritului lor în faţa celor care îi învaţă înţelepciunea? Din nefericire, cei ce sunt înfăşuraţi în trupuri pământeşti, atunci când ajung în faţa celor care îi învaţă înţelepciunea, spun aşa, „Ce ne interesează pe noi această vorbărie?”. Însă dintre toţi, ei sunt aceia care au nevoie de iluminare, întrucât sunt oameni cu mintea îngustă.

4:10. Oare a ajuns el ca cei ce găsesc poteca pe timp de noapte, a devenit el o călăuză în întuneric, o stea care luminează la miezul nopţii, un vestitor al Celui Măreţ care Iluminează? Sau a devenit un Stăpân al Razelor ce dansează pe ape ori un Supraveghetor al Vânturilor care mângâie obrazul? Este suficient că se bucură de o viaţă minunată; fie să aibă parte de ea şi de *Kohar*-ul său până în ziua în care totul va fi cunoscut, când totul va fi dezvăluit pe deplin.

CAPITOLUL V - CRONICILE SACRE – PARTEA a V-a

5:1. Acestea sunt instrucţiunile pentru aceia care parcurg traseul exterior al căilor gemene, pentru aceia care au fost puşi în mormintele din camere şi care au urmat căile lui

© Biblioteca Spirituală

Kemwelith. Cuvintele vin din trecutul îndepărtat; ele au fost rostite pentru prima dată într-un ţinut aflat la mare distanţă, dincolo de valurile care se rostogolesc:

5:2. Cel Înălţat s-a transformat în Noul Venit, şi odată ce a trecut prin locul intermediar, el pleacă fără zăbavă. Nu trebuie să plătească vamă la traversarea cu barca, fiindcă Noul Venit cunoaşte cuvintele care îi permit să intre şi care i-au devenit cunoscute datorită faptelor sale bune. El nu s-a abătut de la cale, aşa că totul este bine.

5:3. Barcagiul vine în Locul Aşteptării, aflat pe râul şerpuitor, care reprezintă cursul sinuos al purificării. Noul venit stă în locul de acostare şi spune, „O, barcagiule care vii din Regiunea Celor Binecuvântaţi. M-am purificat, m-am curăţat de toate relele care mă murdăreau; grăbeşte-te, nu întârzia. Eu sunt un hoinar nerăbdător să ajungă la destinaţie". Barcagiul zice, „De unde vii?". Noul venit spune, „Eu sunt din Restaw şi sunt ostenit. Ia-mă şi du-mă în locuinţa care mi se cuvine, hai să nu zăbovim. Vreau să mă alătur celor uniţi cu sinele lor. Hai să nu mai pierdem vremea. Nu mai sta, fiindcă sunt nerăbdător să plec de pe acest ţărm sumbru. Nu te teme, precautule, căci niciun rău nu calcă pe urmele mele. Vino, hai să plecăm de aici; poartă-mă peste ape la locul ce mi-a fost hărăzit. Du-mă repede acolo unde spiritele se regenerează şi devin din nou tinere. Du-mă la baza Scării Măreţe care urcă spre Locul Celor Nemuritori, spre Curtea Măreţului Dumnezeu".

5:4. Barcagiul ezită; el spune, „Arată-mi dovada, ca să ştiu că ai trecut cu adevărat de toate încercările, ca să ştiu care este adevărata ta destinaţie. Căci oamenii se gândesc la un lucru, dar Adevărul este în altă parte".

5:5. Noul Venit spune, „Dovada este strălucirea mea, pe care, dacă nu cumva eşti un impostor, o poţi vedea deasupra capului meu, iar recomandarea mea este înscrisul care se referă la mine şi care se găseşte în Cartea Misterelor Sacre. Vino, poartă-mă peste ape, ca să pot păşi pe Câmpul Păcii. Nu vezi că am patru slujitori, câte doi în fiecare parte? Dă-le voie să vorbească în numele meu, pentru că aceştia sunt martori care umblă în lumina Adevărului".

5:6. Barcagiul zice, „Cine o să împingă cu prăjina?", iar Cel Înălţat răspune, „Eu voi împinge cu prăjina, împreună cu slujitorii mei, câte doi în fiecare parte. Tu vei sta la cârmă şi vei avea grijă să mergem drept". Barcagiul spune, „Este bine, deoarece curentul este nărăvaş şi schimbător".

5:7. Noul Venit spune, „O, barcagiu al celor fără barcă, eu sunt într-adevăr un om drept în ochii celor care stau de ambele părţi ale orizontului, al celor care sunt în Cer şi pe Pământ. Am făcut faţă testelor celor care m-au pus la încercare şi acum sunt liber să îmi continui drumul. Datorită faptelor mele, mă simt îndreptăţit să cer să fiu lăsat să trec. Oare n-au vorbit oamenii de bine despre mine după ce am plecat din mijlocul lor; nu este suficient acest lucru? Aşa este pe Pământ, dacă oamenii îl vorbesc de bine pe cel plecat, atunci înseamnă ca a fost într-adevăr bun. Cu adevărat, eu sunt Cel Strălucitor".

5:8. Barcagiul zice, „Dă-ţi într-o parte mantia, ca să văd cum arăţi, căci aceasta este o barcă bună, ce nu trebuie murdărită. Calea de aici încolo este grea pentru aceia care nu pot fi priviţi fără să simţi repulsie. O, Măreţule, trage mantia la loc, căci, într-adevăr, tu eşti printre cei mai strălucitori care au trecut pe aici; mare va fi bucuria atunci când o să ajungi printre cei ca tine, care au inima pură".

5:9. „Nu mai zăbovi, barcagiule. Du-mă repede peste ape, pe celălalt mal. Dacă mai întârzii, voi spune oamenilor numele zeilor, ca să dau la iveală faptul că nu sunt reali. Eu nu sunt unul de care să îţi baţi joc, eu sunt cel ce risipeşte norii iluziei. Sunt un om lipsit de calităţi negative; prin urmare, nu mai zăbovi, hai să plecăm".

CAPITOLUL VI - CRONICILE SACRE – PARTEA a VI-a

6:1. Omul care a fost odată a devenit Pelerin. El a traversat apele, a trecut de Paznicul Necruţător, iar acum aşteaptă la Locul Uniunii şi rămâne ferm. Nu se teme şi aşteaptă cu hotărâre. Cel Calm şi Milostiv se apropie cu trei vase cu apă şi îl răcoreşte.

6.2. Pelerinul zice, „Priveşte, O, Veghetor al Porţii, am adunat în depozit o comoară de

© Biblioteca Spirituală

iubire; aşadar, dă-mi voie să trec. Este iubirea celor care au plecat înaintea mea; nu crezi că este o cantitate mare şi suficientă pentru a mă înălţa? Iată iubirea celor care au rămas în urmă; nu este o cantitate mare şi suficientă pentru a mă înălţa?" Veghetorul îi ascultă cuvintele.

6:3. Paznicul Necruţător numără şi cântăreşte, apoi spune, „Treci". Şi atunci, acest om trece şi se duce dincolo de Lacul Înţelepciunii, dincolo de Cursul Sinuos al Experienţei, peste Câmpurile cu Trestii, ce mustesc de apă, până în partea Răsăriteană a Regiunii Luminii, acolo unde va primi o nouă viaţă în Sferele Superioare.

6:4. Pelerinul stă acum în faţa Pântecului Cerului, unde cei care intră ca nişte seminţe pure ajung să se unească cu Dumnezeu. Acest om se duce acolo unde slujitorii îl ajută să se îmbrace cu Mantia de Slavă. Aceştia îi urează bun venit.

6:5. „Iată", zic ei, „*Kohar*-ul său i-a adus acestui om puteri care să-l facă desăvârşit. Puterile pe care le-a dat spre păstrare *Kohar*-ului atunci când se ruga pe Pământ s-au întors la el înmulţite peste măsură. Acest om s-a alăturat Tovărăşiei Vesele; el şi-a lăsat trupul vechi, pe care l-a lepădat, în Regiunea Densă, iar acum, când se află în Regiunea Luminii, îşi va lua un alt trup, mult mai strălucitor.

6:6. *Kohar*-ul îl salută pe Pelerin şi îi zice, „Îţi urez bun venit, ţie, care eşti al meu". Iar celor aflaţi acolo, *Kohar*-ul le spune, „Acesta este al meu; el s-a spălat în Lacul Înţelepciunii şi a trecut prin Peşterile Neîncrederii şi Îndoielii. Aşadar, hai să intrăm împreună în pace atunci când Marea Uşă se va deschide pentru Fiinţa Unită din Răsărit; această uşă duce la Locul Dumnezeului Unic şi Adevărat, care se află mai presus de toţi zeii şi ale cărui manifestări sunt tainice şi misterioase".

6:7. Înainte de a merge mai departe, ei trec pe lângă o intrare laterală care duce în Regiunea Întunericului, acolo unde pândesc lucruri dezgustătoare şi jalnice, unde se află Cei Pierduţi, care pe Pământ au slujit în rândurile răului. O, *Kohar* măreţ, astupă-ţi urechile, ca acestea să nu audă vaietul trist al celor osândiţi să rămână în urmă!

6:8. Aceia care sunt tovarăşii Pelerinului strigă, „O, *Kohar*, călăuzeşte-l pe cel ce e al Tău de drept, du-l către Scara Vieţii, pe care trebuie să urce din nou; întăreşte-i treptele, sprijină-l, ca să calce abia simţit pe ele, ca nu cumva treptele să se rupă sub greutatea lui. Aceasta este încercarea pentru faptele săvârşite demult, al căror rău apasă cu putere".

6:9. O, *Kohar*, cel ce este al Tău este slab şi se clatină, însă braţele Tale sunt puternice; aşadar, ridică-le şi ţine-l, ca să poată înainta spre înălţimile de deasupra. Fă acest lucru, ca el să poată sta împreună cu aceia care posedă înţelegere, ca picioarele sale să fie binevenite pe Câmpurile Păcii şi ca acesta să îşi poată lua locul printre Cei Strălucitori.

6:10. Binecuvântat este *Kohar*-ul care păzeşte toate amintirile, depozitându-le aşa cum oamenii depozitează grânele; care le păstrează pentru a fi folosite de Cei Renăscuţi; care îşi poate aminti tot ceea ce oamenii au uitat şi care poate scoate la suprafaţă o amintire aşa cum oamenii scot apă din fântână. *Kohar*-ul este un înregistrator veşnic; Pelerinii devin Cei Înălţaţi şi aceştia intră în *Kohar*-ul lor la fel cum sufletul intră în trup; şi unindu-se cu el, devin Cei Strălucitori.

CAPITOLUL VII - CRONICILE SACRE – PARTEA a VII-a

7:1. Acesta este felul în care Aspiranţii de pe Pământ pot traversa temutul orizont, şi anume să locuiască în Peştera de Piatră. Astfel, oamenii ajung să cunoască Adevărul referitor la Tărâmurile de Slavă aflate dincolo de Orizontul Apusean, însă aceasta este o cale pe care pândesc mari pericole şi multe grozăvii, aşa că mulţi se întorc cu minţile răvăşite.

7:2. Aspirantul este de pe Pământ şi este legat de acesta. El stă în peştera din faţa Cazanului Renaşterii şi al Regenerării şi inhalează fumul de la fiertura eliberării. El se ridică deasupra lui însuşi, zburând pe aripile cu cinci pene, ale căror nume sunt consemnate în Cartea Misterelor, unde se găsesc şi remediile speciale. Acolo stă scris că acesta se poate înălţa ca un şoim şi că peste tot unde se va duce, se va duce ca un şoim. Nu va putea să se ducă ca orice altă

© Biblioteca Spirituală

pasăre.

7:3. El scapă de chemarea Pământului, lanţurile îi cad. Aspirantul îşi lasă toţi slujitorii în urmă; el nu este cu ei; el nu mai este pe Pământ, dar nu este nici din Cer. Acum este în locul unde cele două se întâlnesc şi se întrepătrund.

7:4. Trupul său se mişcă fără spirit şi se împărtăşeşte din pâinea galbenă şi amară a viziunii largi. Aspirantul bea fiertura de orz cenuşiu, soarbe adânc din vinul de *harish* şi mănâncă turtele din *horris* verde-maroniu. De asemenea, mănâncă fructele copacului eliberator şi bea fiertura de ciupercă neagră, care se află în pocalul fumegând. Astfel, adoarme, iar slujitorii îl aşază în recipientul numit Pântecul Renaşterii. El se află în Locul Vedeniilor, însă rămâne ca o pasăre în vârful catargului.

7:5. Va fi acoperit şi fixat în aşa fel încât să nu se ridice atunci când se zbate. Cei din jur îl aud cum vorbeşte într-o limbă străină, cum îi strigă pe părinţii lui care au plecat înainte şi care acum se ocupă de lucrurile aflate dincolo de Lacul Cel Mare. Trupul său devine nemişcat, căci intră în odaia orbitoare, care reprezintă uşa vederii duble.

7:6. Acum, va trebui să străpungă Zidurile Aerului Uscat, care îi barează calea, şi să se ridice în Norii Strălucitori coloraţi în culorile curcubeului, care se află deasupra. De acolo de sus, se uită sub el şi vede apele Cursului Şerpuitor al Experienţei, şi înţelege semnificaţia tuturor lucrurilor care i s-au întâmplat. Acum, are patru ochi, aceştia fiind ochii interiori şi ochii exteriori, şi ridicându-se mai sus, ajunge la înălţimile conştiinţei cuprinzătoare.

7:7. Aici, se întâlneşte cu Călăuza şi o urmează grăbit. Vorbeşte direct cu Paznicul. Îşi acoperă ochii atunci când trece pe lângă Cel ce Păndeşte la Prag şi îşi continuă drumul până când ajunge la locuinţa Deschizătorului de Drumuri.

7:8. Acum, trupul Aspirantului începe să se agite, iar cei care au grijă de el îi acoperă chipul cu puterea lui Hori. El aude glasul Zeului Soare, care spune, „Cunosc toate numele care trebuie, eu sunt Cel ce Cunoaşte Numele. Eu cunosc numele Celui Nemărginit, eu sunt mai presus de Stăpânii Răsăritului şi Apusului, eu sunt Cel mai Puternic".

7:9. Aspirantul începe să asude; se zvârcoleşte, strigă, se luptă. Tovarăşii Veghetori ştiu că a ieşit de sub protecţia Zeului Soare şi că a fost prins de Demonii Întunericului, însă se luptă cu ei şi îi biruie, aşa că totul este bine. Apoi, Aspirantul se întoarce.

7:10. Deasupra se rotesc o sută de sori strălucitori, o şoaptă se rostogoleşte ca un tunet, lumini de felurite culori se leagănă deasupra, aşa cum se leagănă trestiile unui râu în bătaia vântului. Toate lucrurile par că dansează într-o ceaţă sclipitoare, după care se întorc şi se înfăşoară din nou în ele însele, dând naştere unei frumuseţi atât de mari, încât gura omului nu o poate descrie. Toate lucrurile capătă forme sclipitoare, făcând să se vadă şi alte forme. O muzică minunată vibrează pretutindeni în jur şi totul pulsează într-un ritm uşor. Văzduhul este plin de glasuri de o frumsueţe nepământească; slava şi splendoarea sunt pretutindeni. Apoi, Aspirantul se trezeşte.

7:11. El se ridică; iată, iese afară şi umblă ca unul care este năucit de vederea slavei. Se clatină, nu poate să meargă fără să fie sprijinit. Gâtul îi arde, iar gura îi este uscată, în cap îi bubuie tobe. I se dă să bea ape dulci din cupa uitării, iar acesta bea cu nesaţ; totul este bine. El este un Renăscut, el este un Iluminat. El este unul care a înviat din Peştera de Piatră.

CAPITOLUL VIII - CRONICILE SACRE – PARTEA a VIII-a

8:1. Acestea sunt rugăciunile lui Ilkeb Străinul, care a venit din Ţinutul Apelor care Cresc şi pe care noi l-am cunoscut sub numele de Deschizătorul de Drumuri. El a venit sub aripile Şoimului de Foc. A fost primul dintre Cei cu Matia Roşie, mâna dreaptă a lui Glanvanis. Acest lucru s-a petrecut pe vremea părinţilor părinţilor noştri, dar limba navigatorilor nu mai este astăzi în gura oamenilor.

8:2. O, Fiinţă Măreaţă şi Frumoasă, Strălucitorule care îi întâmpini pe Nou Veniţi în Locul de Dincolo de Orizontul Apusean, această femeie este fiica ta; da, fiica ta este. Vezi? Ea are

© Biblioteca Spirituală

spiritul pur şi inima curată. Este modestă şi feminină, aşa că las-o să treacă pentru a trăi pe Păşunile Vieţii, în Tărâmul Zorilor Noi, unde totul este bun.

8:3. Las-o să fie purificată de către fecioarele din Orshafa; lasă-le să o purifice, să fie spălată de slujnice în apele curate şi dulci ale vieţii, şi apoi să fie uscată. Lasă-le pe Cele Nouă Delicate să o slujească; să o îmbrace în veşminte decente, căci este o femeie adevărată. O, Măreţule şi Slăvitule, dă-i acestei femei mâna ta; apuc-o cu o blândeţe feminină. Întinde-ţi peste ea aripile tale de şoim, înfăşoară aripile în jurul ei şi protejeaz-o. Ea a urmat căile anevoioase ale femeilor şi a slăvit viaţa cu prezenţa ei. A îndurat necazurile cu răbdare şi a făcut din vatra căminului ei un loc al păcii şi mulţumirii. Las-o să cutreiere pe păşunile Celor Binecuvântaţi şi să pătrundă în regiunile cele mai îndepărtate ale luminii.

8:4. Îmi ridic mâinile şi mă rog. Flacăra este aprinsă; ea arde cu o lumină strălucitoare; în vas se pune tămâie aromată, iar aceasta devine roşie. Mirosul ei dulce se ridică către nişele de deasupra. O, Fericită care Te-ai Înălţat, O, Fiinţă Frumoasă care străluceşti de bunătate feminină, vistiernică a tuturor virtuţilor, purifică-te pentru a fi acceptată în Regiunile superioare. Tămâia pe care o ardem aici este viaţa reînnoită pe care tu o inspiri. Aceasta îţi umple plămânii; respiri, şi pentru că respiri, trăieşti. Aceasta este cea mai bună tămâie din Ţinutul Gwemi, şi ea nu diferă de aceea pe care părinţii noştri o cunoşteau atunci când au călătorit pe calea apelor. O, Frumoaso, inima mea zăboveşte în locul unde tu te odihneşti; inima mea este cu tine, este împletită cu a ta. Ce dulce îţi este suflarea, ce plăcut îţi este parfumul, ce blânde îţi sunt şoaptele, ce delicat foşnesc hainele tale. O, tu, cea care ai devenit Frumoasă, să ştii că nu eşti singură.

8:5. Ridică-te fumule înmiresmat; ridică-te miros purificator; ridicaţi-vă, voi, jertfe bune; ridicaţi-vă ca nişte păsări care bat din aripi în văzduhul purificat şi duceţi-vă în regiunile glorioase ale luminii, care se află dincolo de percepţia noastră slabă. O, Frumoaso, acceptă mirosul nostru dulce; insiră fumul nostru dulce, O, Tu, Cea Delicată; fie să te bucuri de răsplata care ţi se cuvine pentru eforturile şi privaţiunile tale, pentru sacrificiile tale lipsite de egoism. Fii mereu mulţumită şi împăcată. O, soţie supusă şi mamă iubitoare, ascultă cuvintele noastre care se ridică până la tine în tămâia ce arde înăbuşit, care este adusă cu corabia pe aceste ţărmuri.

8:6. Ascultă glasurile Celor ce Urează Bun Venit, care o aşteaptă şi o salută pe Frumoasa ce li se alătură acum. Ei spun, „Leapădă hainele vechi şi ponosite şi îmbracă-te cu veşmintele de lumină strălucitoare, cu veşmintele de splendoare care te-au aşteptat. Împodobeşte-te cu giuvaerurile recompensei spirituale, pe care le-ai câştigat cinstit".

8:7. De acum încolo vei locui aici, vei umbla liber, vei fi cinstită şi iubită. Aici, vei fi reînnoită, aşa că fii vigilentă şi puternică, ca să ajungi departe. Puterea spiritului tău se va întinde peste tot. Doar dacă te gândeşti şi vei zbura pe aripi de şoim. Dorinţa ta devine o trăsură cu aripi de lumină".

8:8. „Dincolo de locul primei tale destinaţii se află regatul Stăpânului Cerului Îndepărtat. Acolo, el va permite manifestările în slavă. Acolo, tu vei umbla în tărie şi frumuseţe, fiind mereu plină de viaţă şi putere, fiind îmbrăcată în frumuseţe şi veşnicie".

8:9. „Acolo, valurile unui fluid minunat, necunoscut aici, se ridică şi coboară linişite, aşa că în fiecare zi te poţi scălda în ele, gustând odihna revitalizantă. Aici, setea ta va fi stinsă la fântâna Esenţei Divine, iar foamea ta va fi potolită de pâinea minunată a vieţii veşnice".

8:10. Acesta este destinul tău în Tărâmul de Dincolo de Văl; prin urmare, lasă-ţi chipul să se bucure. Ridică-te, însufleţire minunată; tu eşti sortită să te numeri printre Cei Strălucitori şi eşti primită cu căldură în compania Celor Plăcut Mirositori. O, fericito care ai îmbogăţit viaţa pământească cu prezenţa ta, aceasta îţi este răsplata. Mulţi au făcut lucruri grandioase, însă tu ai slujit cu stăruinţă şi cu râvnă, adăugând mici grăunţe de bunătate la grămada de merite, până când aceasta a depăşit în greutate lucrurile măreţe făcute de alţii. O, biruitoareo, noi te salutăm!".

8:11. Cei cee Urează Bun Venit vorbesc între ei, „Cât de frumos şi de luminos este chipul acestei Nou Venite. Cât de pură trebuie să fi fost viaţa ei în Regiunea Densă. Priviţi; iat-o, reînnoită şi întinerită, dar cu o frumuseţe pe care nu a cunoscut-o în viaţa pe care a lăsat-o în urmă".

8:12. Când va pleca de aici, va fi împreună cu *Kohar*-ul ei; ei sunt unul. Ea vede prin *Kohar*;

ea miroase prin *Kohar*. Tot ce simte, simte prin *Kohar*. Tot ce face şi ce ştie se datorează *Kohar*-ului.

8:13. Iată, ea este printre Cei Aleşi. De acum încolo, va deveni o Deschizătoare de Drumuri pentru cei din neamul ei. Cât de slăvită este ea şi cât de binecuvântaţi sunt aceia!".

8:14. Acestea sunt rugăciunile făcute pentru Milven, fiica lui Mailon, fiul lui Market Străinul, în conformitate cu ritualurile Fiilor Focului. Ardwith le-a păstrat, şi au fost consemnate în felul acesta în locul numit Korinamba.

CAPITOLUL IX - CRONICILE SACRE – PARTEA a IX-a

9:1. Aici este vorba de taina Celui Născut de Două Ori. Aceste lucruri se referă la cei ce s-au născut din nou, la cei care au îndurat grozăvia morţii induse, a morţii căreia mulţi nu îi supravieţuiesc; la cei care au sorbit adânc din *Koriladwen*, poţiunea blândă şi amară care eliberează spiritul; care au intrat în Ogofnaum prin uşile tunătoare. Iată care este calea lor.

9:2. Uşa Cerului stă întredeschisă; uşile viziunii s-au deschis şi acum este dezvăluită Peştera Vedeniei. Undele din abis, purtătoare ale spiritului, au fost eliberate; razele Marii Lumini au fost şi ele puse în libertate, iar Călăuzele şi Veghetorii s-au aşezat în locurile lor, lângă Cel Neschimbător.

9:3. Cei ce Urează Bun Venit stau în spate, căci acesta nu este spectacolul lor. Cel Strălucitor este acolo, la fel şi Povestitorul, care explică viziunile: „O, Curajosule cu inima puternică, *Syoltash* în devenire, lucrurile pe care le priveşti sunt cele pe care le văd Cei Măreţi de pe Pământ atunci când le vine ceasul şi sosesc aici, unde se trezesc din nou la viaţă. Aceştia au fost cu adevărat nişte oameni înţelepţi, buni cunoscători ai căilor mistice, oameni care şi-au cunoscut situaţia şi au înţeles că li s-a dat un anumit interval de timp".

9:4. „Priveşte stelele gemene. Acestea întruchipează puterile moaşei care îi trage pe Cei Născuţi de Două Ori înapoi în locurile lor de origine. Cei aflaţi împreună cu ele sunt ocrotitorii luminii şi ai întunericului. Trebuie să îl alegi pe unul dintre ei ca tovarăş, însă alegerea trebuie făcută ţinând cont de legea afinităţii; altfel, eşti pierdut".

9:5. „Groapa în care priveşti este viaţa pământească. Lumina strălucitoare este deasupra, cu mult mai departe decât soarele; ea este manifestarea Unicului Dumnezeu, dar nu este El. Razele care dansează în jur sunt zei, reflexii deformate ale realităţii, reflexii deformate ale Adevărului, umbre ale lucrurilor care sunt. Picăturile strălucitoare sunt suflete, ele coboară din lumină pentru a se manifesta în întuneric".

9:6. „Norii care acoperă luminile mai mici sunt nori ai lipsei de înţelegere, care întunecă chipul înţelepciunii-

9:7. Gemenii întunecaţi care stau lângă stâlp sunt Amăgirea şi Iluzia, care îi înşală pe oameni. Şuvoiul de apă limpede este Adevărul, iar apele Adevărului macină necontenit piedestalul de lut al falsităţii".

9:8. „Strălucirea pe care o vezi în faţa ta şi în partea dreaptă este spiritul gol-goluţ, care rămâne în izolare. Nu este nici într-un trup muritor, nici în *Kohar*-ul său. Dincolo de el este o strălucire şi mai mare, care se reflectă din depărtare; ea vine de la *Kohar*-ul *Kohar*-elor, pe care oameni nu îl pot înţelege".

9:9. „Formele respingătoare, care sunt în spatele flăcării din stânga ta, sunt spirite blestemate, care odinioară reprezentau forţele vieţii oamenilor. Acum, ele se târăsc în nori şi mizerie, locuiesc în mlaştină, dar soarta lor este dreaptă, căci chiar ele au fost judecătorii. Întunericul de dincolo de obscuritate nu va deveni altceva decât ceea ce este. Întunericul nu se poate transforma în lumină, căci atunci când lumina vine în întuneric, acesta dispare; el încetează să mai existe".

9:10. Peisajul mohorât şi întunecat pe care îl vezi în faţa ta, în partea stângă, este Regiunea Densă, unde sălăşluiesc vremelnic muritorii. Luminile care pâlpâie ici şi colo sunt bucuriile de pe Pământ, în timp ce petele întunecate sunt locurile unde există tristeţe şi

© Biblioteca Spirituală

suferinţă. Culoarea roşie indică mânia şi vrajba. Albul cu nuanţe bleu reprezintă iubirea şi compasiunea”.

9:11. Strălucirea de deasupra şi din faţa ta este Regiunea Luminii, unde Cei Înălţaţi se bucură, căci acolo le urează bun venit tovarăşilor lor de pe Pământ şi sunt fericiţi că li s-au alăturat. Iată, aici este o Înălţată care abia a venit; ea urcă în zbor pe aripile lungi ale spiritului, şi mâini iubitoare se întind către ea ca să o primească. Calea ca o centură de stele, pe care o vezi ridicându-se în faţa ta, este cea pe care au străbătut-o până acum nenumăraţi Înălţaţi. Acum, continuă-ţi drumul către stânga”.

9:12. „Abisul care se află acum în faţa ta este gura Pământului, şi iată, ea se deschide şi îţi vorbeşte, spunându-ţi adio. Ascultă cu atenţie, căci îţi va repovesti faptele pe care le-ai săvârşit, realizările pe care le-ai avut şi lucrurile care ţi-au scăpat. Dacă acestea sunt prea grele, atunci dă-ţi drumul în abis, căci nu eşti vrednică să supravieţuieşti acestei încercări; nu merge mai departe, dar nici nu te întoarce, ca să nu cazi pradă Celui Rău care Pândeşte în Întuneric”.

9:13. „Dacă nu ţi s-a găsit pricină în privinţa greutăţii, atunci păşeşte mai departe cu îndrăzneală şi fără teamă, căci gura se va închide şi te va lăsa să treci. Dacă nu te numeri printre cei biruitori, atunci este cu mult mai bine să fii înghiţită numaidecât, decât să supravieţuieşti pentru a-l întâlni pe Cel Groaznic care Pândeşte, pe Oroarea Devoratoare, şi să te întorci pe Pământ ca o cochilie nesăbuită şi goală”.

9:14. „Dincolo de abis se află o întindere de apă de culoare albastră, în care se află Bazinul Înţelepciunii şi Bazinul Purificării. Acolo, trebuie să te scalzi şi să te răcoreşti. Copacii care cresc în dreapta ta poartă fructele hranei spirituale; mănâncă şi devino puternică. Şi în felul acesta, înţelege că lucrurile făcute, gândite şi imaginate pe Pământ devin calităţi care aici sunt transmutate în lucruri şi experienţe de o altă natură”.

9:15. „Treci printre apă şi copaci şi vei vedea un abrupt pe care este proptită o scară ale cărei trepte sunt legate cu curele făcute din pielea Taurului Cerului Nopţii. Această scară, care se ridică în faţa ta, este Scara Experienţei. Cele două părţi pe care se sprijină sunt experienţele trupeşti şi experienţele spirituale. Treptele sunt faptele tale zilnice, precum şi gândurile şi fanteziile din viaţa ta pământească. Acum vine încercarea. Oare faptele tale zilnice şi gândurile tale tainice îţi vor sprijini urcuşul sau vor fi incapabile să te poarte în sus? Priveşte, deasupra este *Kohar*-ul tău, cheamă-l în ajutor, căci poate ai depozitat acolo o rezervă de putere spirituală. Sau poate că acesta este gol pe dinăuntru; numai tu ştii. Cei care sprijină scara sunt Stăpânii Scării, şi aceştia te salută ca pe o Înălţată”.

9:16. „Scara duce către un teren neted, şi alături de tine se iveşte Povestitorul, îmbrăcat în veşminte minunate, care dă din mâini şi îţi spune, „Tot acel ceva în care se manifestă lucrurile este firmamentul, care a existat înainte de început şi încă există. La origini, întunericul lui a fost străpuns de o singură rază, venită din Soarele lui Dumnezeu, însă mai târziu, când şi-au făcut apariţia primele spirite, firmamentul s-a luminat şi s-a divizat în două părţi, una grea şi una uşoară. Apoi, după ce s-a împărţit, a fost din nou divizat odată cu apariţia spiritelor întunecate, care aveau nevoie de un loc care să se potrivească cu felul lor de a fi. Aşa că firmamentul luminii s-a împărţit; există un Loc al Luminii, pentru Cei Biruitori, şi un Loc al Întunericului, pentru cei care nu au reuşit să biruie. Există regiuni umbrite şi întunecate, regiuni crepusculare şi obscure. Există regiuni ale luminii în multe nuanţe, regiuni care variază de la lumini strălucitoare la o lumină difuză. Peste firmament este tras un văl care separă Cerul de Pământ, şi fiecare spirit care pleacă de pe Pământ străpunge vălul acesta şi se duce în locul care îi este hărăzit, fiind purtat de vânturile afinităţii. Şi ajungând acolo, spiritul, rău sau bun, devine mai puternic şi începe să îşi extindă teritoriul cu care este compatibil”.

9:17. „*Kohar*-ul este Cunoscătorul, iar spiritul este cel cunoscut. Toată cunoaşterea aparţine Cunoscătorului, însă cel cunoscut poate să o intercepteze şi să o facă să se scurgă în el. *Kohar*-ul primeşte sămânţa spirituală în cer, căci acolo ea este precum trupul pe Pământ. Aşa cum trupul pământesc este făcut din lucruri provenite din Regiunea Densă, tot aşa şi *Kohar*-ul este făcut din lucruri aparţinând Regiunii Luminii”.

9:18. „Aceste lucruri sunt spuse de către Povestitor înainte să te conducă în locul unde

© Biblioteca Spirituală

doarme un şarpe; şi arătându-ţi-l, va zice, «Iată şarpele, doarme la trunchiul unui copac de care atârnă trupul unui om; acest copac este coloana lui vertebrală. Ca să obţii giuvaerul trebuie să ridici şarpele şi apoi să-l birui. Ridicarea acestui şarpe nu este un lucru uşor, căci el produce un foc care urcă în inimă, iar acesta poate distruge creierul, făcându-l să aiureze şi să fie cuprins de nebunie. Numai Cel Născut de Două Ori poate obţine cu adevărat giuvaerul»".

9:19. „Vei continua drumul cu Povestitorul, care va spune: «Acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le păstrezi în inimă, cunoaşterea celor opt căi de-a lungul cărora trebie să mergi pentu a ajunge în Ţinutul Celor din Apus. Aceştia te vor duce la primele douăsprezece portaluri, care duc în Ţinutul Umbrelor. Aici, voi expune pentru tine cele douăzeci şi două de fapte rele pe care nu le-ai făcut. Apoi, vei trece prin Ţinutul Umbrelor, ca şi cum ţi-ar fi venit ceasul, şi dincolo de el vei ajunge la Marele Portal, unde Marele Paznic va trebui să constate că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru a trăi în conformitate cu cele douăsprezece virtuţi. Apoi vei trece prin portal şi vei ajunge în Sala Judecăţii. Aici, pentru prima oară, lumina ta va va fi dată la iveală şi se va vedea dacă gura ta a vorbit în conformitate cu lucrurile pe care le ai în inimă»".

9:20. „Mulţi sunt cei ce cunosc cuvintele rostite de gură, dar acestea sunt rupte de ceea ce este scris în inimă. Dacă cuvintele ce ies din gură sunt în conformitate cu scrierile inimii, şi dacă sunt o copie fidelă a acestora, atunci vei traversa către Locul Evaluării, unde adevărata ta formă şi adevărata ta înfăţişare vor fi dezvăluite,ca toţi să le poată vedea".

9:21. Coboară o perdea de întuneric; se lasă o ceaţă grea şi întunecată; apoi, se aude trosnetul înăbuşit al Uşilor Tunătoare. Trupul suferind se întinde în mormântul de piatră. Pelerinul plecat în căutare s-a întors acasă. El a învăţat adevăruri pe care nu le-ar putea învăţa niciodată pe Pământ şi acum ştie Marele Secret. Credinţa este înlocuită de convingere, iar el a devenit un Iniţiat.

CAPITOLUL X - CRONICILE SACRE – PARTEA a X-a

10:1. Dumnezeule şi Tată al meu, Creatorule şi Stăpânul meu, Spirit Suprem şi Nemuritor, vin la Tine aşa cum un fiu nestatornic vine la tatăl său. Vin aşa cum un hoinar ostenit de drumurile prin lume se întoarce acasă. Vin aşa cum un războinic biruitor se întoarce cu măciuca pe umăr în locul lui de odihnă. Eu sunt acela care a depăşit încercările. Eu sunt acela care a supravieţuit provocărilor.

10:2. M-am întors plin de înţelepciune şi cunoaştere, iar acestea sunt roadele faptului că am ciulit urechile atunci când Tu m-ai instruit pe Pământ. Acolo am fost harnic; nu am pierdut timpul; nu am fost leneş. M-am dovedit a fi vrednic. Fiul tău a venit acasă.

10:3. Virtuţile pe care le-am dezvoltat pe Pământ sunt mesagerii care gonesc înaintea mea; calităţile mele s-au grăbit să îmi anunţe venirea. Au dat năvală pe aripi nevăzute, aşa că doar cei sensibili la ceea ce a ieşit din mine pot cunoaşte că acestea au venit. Ele au venit ca parfumul purtat de vânt. Ele m-au anunţat, m-au vestit. Au salutat Spiritele din Locuinţele Strălucitoare. Totuşi, nu i-am uitat pe Cei ce Locuiesc în Teroare, aşa că un spirit mic şi întunecat al Crepusculului s-a dus să le vestească plecarea mea de pe Pământ. În felul acesta, cine mă cunoaşte acolo va putea deveni conştient de faptul că eu nu sunt tovarăşul celor întunecaţi. Va fi plâns acolo, în întunericul negru şi înfricoşător?

10:4. Am depăşit încercările existenţei în regiunea densă. Acum, spiritul meu poate goni ca un fulger. Eu sunt cel care a dus la bun sfârşit ceea ce era de făcut. Eu am avut grijă de treburile mele, dar nu în conformitate cu standardele pământeşti, ci potrivit poruncilor mai mari ale Cerului. Am citit cu atenţie cărţile de învăţătură şi am ascultat cuvintele lămuritoare ale celor înţelepţi.

10:5. Cel care încearcă inimile şi citeşte gândurile m-a cântărit, iar balanţa s-a înclinat în favoarea mea. Eu sunt Un Liniştit, căci gândurile mele se odihnesc în pace. Eu nu mă număr printre Cei Înfocaţi, ale căror gânduri îi mistuie aşa cum focul mistuie lemnul.

10:6. Eu am trecut de Cei Fără Nume şi am venit în faţa Celui Măreţ, al cărui nume nu este

© Biblioteca Spirituală

cunoscut de oameni, fiindcă aceştia nu îl pot cunoaşte. Am ajuns la capătul veacurilor; am atins ţelul final. Am îmbrăcat pelerina nemuririi şi mantia de lumină, pe care Ţesătorii Cereşti le-au pregătit pentru Mine.

10:7. Eu sunt Un Micuţ, unul care vine în puţinătate, nu în măreţie. Eu sunt Cel Smerit şi nu vin cu alai sau cu fală, căci aceste lucruri aparţin celor patru colţuri ale Pământului şi nu îşi au locul aici. Am făcut lucruri care au fost greşite, însă acestea au fost săvârşite din ignoranţă, nu cu bună ştiinţă, nici cu răutate.

10:8. O, Veghetorilor, anunţaţi-i pe Stăpânii Luminii şi pe Stăpânii Întunericului că eu sunt acela care a străpuns Vălul Mistic, dar care este sortit să se întoarcă pe Tărâmul Dens. O, Veghetorilor, vestiţi faptul că acum sunt un spirit veşnic, care a ajuns să se cunoască pe sine însuşi. O, Tată al Zeilor, care eşti mai presus de toate, porunceşte sorţii să facă în aşa fel ca de acum încolo să duc o viaţă de slujire, să pot trăi conştient atunci că mă voi întoarce să îmi împlinesc destinul

CAPITOLUL XI - CRONICILE SACRE – PARTEA a XI-a

11:1. Inima mea, Spiritul meu, *Kohar*-ul meu, paznicul amintirilor mele, nu puneţi cuvintele voastre pe talerul balanţei împotriva mea. Păcatele şi slăbiciunile mele nu sunt puţine, căci niciun muritor nu este perfect, dar ele cântăresc puţin în comparaţie cu calităţile mele şi cu faptele mele bune. Să nu spuneţi că i-am făcut rău vreunui om cu bună ştiinţă sau cu răutate; să nu spuneţi că sunt un om rău. Nu mă faceţi să am remuşcări în întuneric, ci lăsaţi-mă să trăiesc veşnic în Regiunea Luminii.

11:2. Am făcut fapte bune şi am dus o viaţă frumoasă. Am biruit viclenia răutăţii şi m-am ferit de capcanele ispitei. Am trăit în pace cu vecinii mei. M-am purtat frumos şi corect cu ei şi nu am rostit cuvinte urâte, ca să învrăjbesc. Nu i-am bârfit pe vecinii mei, nici nu am sporovăit în legătură cu treburile lor. Aceste lucruri nu sunt uşoare, şi pentru că niciun om nu este perfect, uneori m-am lăsat provocat şi m-am înfuriat. Prin urmare, rosteşte cuvinte care să încline balanţa în favoarea mea şi în defavoarea slăbiciunilor mele.

11:3. Nu am calomniat niciun om, şi nici nu am provocat în mod intenţionat durere şi suferinţă. Nu am făcut văduva să verse lacrimi, nici copilul să plângă fără motiv. Mi-am tratat slujitorii cu dreptate, la fel şi pe cei ai altora, şi am fost fidel stăpânilor mei. Nu am ucis nelegitim şi nici nu am rănit pe cineva în mod intenţionat. Totuşi, niciun om nu este perfect, aşa că atunci când poverile au apăsat greu asupra mea am vorbit aspru. Aşadar, spune cuvinte care să încline balanţa în defavoarea neputinţelor mele.

11:4. Nu am asuprit niciodată un om sărac şi nici nu i-am luat ceea ce îi aparţinea doar pentru că aveam o poziţie superioară. Nu i-am oprimat pe cei slabi şi nici nu am înşelat în privinţa compoziţiei metalelor. Nu i-am spus niciodată vreunei femei înfometate, „Culcă-te cu mine şi o să mănânci”, căci aceasta este o ticăloşie. Nu m-am culcat cu nevasta altuia şi nici nu am sedus vreo copilă, căci aceste lucruri sunt dezgustătoare. Însă niciun om nu este perfect şi puţini îşi controlează gândurile, aşa că rosteşte cuvinte care să facă aceste lucruri mai uşoare atunci când vor fi puse pe talerul balanţei.

11:5. Nu am deviat apa altuia, ca să îl lipsesc de ceea ce are nevoie. Nu am oprit cursul apelor curgătoare. Nu am lăsat vitele fără furaj, nu am lăsat păşunile în paragină. Nu am făcut niciun copil să simtă teama fără motiv, nici nu am bătut vreunul când m-am înfuriat. Nu am încălcat legile stabilite de regi. Cu toate acestea, niciun om nu este perfect, şi uneori se întâmplă că ceea ce într-o zi este bine, în altă zi este rău. Aşa că rosteşte cuvinte care să încline balanţa în defavoarea faptelor mele rele.

11:6. Nu am furat; nici nu am luat bunurile altuia prin înşelăciune. Nu am dezbinat casa vreunui bărbat şi nici nu l-am despărţit de soţia şi copiii lui. Nu m-am certat cu nimeni din cauza ignoranţei. Nu m-am dat înapoi de la îndatoririle mele şi nu am evitat obligaţiile. Nu mi-am ascuns greşelile, nici nu mi-am îngropat eşecurile. Dar niciun om nu este perfect, aşa că spune

© Biblioteca Spirituală

cuvinte care să încline balanţa în favoarea mea.

11:7. Nu am fost niciodată violent într-un loc sfânt, şi nici nu am pângărit vreun astfel de loc. Mâna mea nu a cerut datorită funcţiei mele, nici nu i-am tratat de sus pe aceia care au venit cu jalbele lor. Nu am urcat în ierarhie prin cuvinte sau înscrisuri false. Însă povara mea a sporit din cauza perversităţii şi încăpăţânării oamenilor, căci nimeni nu e perfect. Aşadar, rosteşte cuvinte care să încline balanţa în defavoarea slăbiciunilor mele.

11:8. Nu am lăsat ca invidia să îmi mănânce inima, nici răutatea să o corupă. Nu am fost cu gura mare, nu am rostit cuvinte de laudă. Nu am defăimat pe nimeni niciodată şi nici nu am spus minciuni. Limba nu a ieşit niciodată de sub controlul inimii mele. Nu am luat niciodată în derâdere cuvintele altuia doar pentru că mi-au depăşit nivelul de înţelegere, nici nu mi-am astupat urechile la auzul cuvintelor iluminatoare. Nu m-am ascuns niciodată ca să îi spionez pe alţii, nici nu am dezvăluit vreodată planurile sau faptele tainice ale altora, decât dacă au avut o intenţie malefică. Însă niciun om nu este perfect; prin urmare, rosteşte cuvinte care să încline balanţa în favoarea mea. Când am greşit, am echilibrat talerul balanţei care înclina puternic în defavoarea mea. Nu mi-am ascuns slăbiciunile şi neputinţele în locuri întunecate, ci le-am spălat şi le-am curăţat la lumina soarelui, echilibrându-le cu fapte bune.

11:9. Nu am cedat ispitelor desfrânării, iar gura mea nu a vorbit cu viclenie despre lucruri care trebuie să rămână tainice. Nu am tras cu ochiul la goliciunea trupească, nici nu mi-am băgat nasul în intimitatea cuiva. Am respectat castitatea femeilor şi delicateţea inocentă a copilăriei. Dar oamenii sunt aşa cum sunt şi sunt nedesăvârşiţi, de aceea gândurile rătăcesc după voia lor şi nu pot fi înfrânate cu uşurinţă. Prin urmare, rosteşte cuvinte care să încline balanţa în favoarea mea.

11:10. O, Măreţule, apără-mă. O, *Kohar*, salvează-mă. Ascultă cuvintele inimii mele. Eu am fost întotdeauna atent la ce este bine şi ce este rău. Am făcut ceea ce am crezut că este bine şi m-am ferit de ceea ce am crezut că este rău. I-am ascultat pe aceia care au fost mai înţelepţi decât mine şi i-am ajutat pe cei mai puţin privilegiaţi. Poate un om să facă mai mult?

CAPITOLUL XII - CRONICILE SACRE – PARTEA a XII-a

12:1. Cunoaşte-mă şi înţelege felul meu de a fi. Eu văd trecutul şi viitorul. Eu privesc în locurile ascunse. Eu rătăcesc în voie. Eu pot să renasc. Eu ştiu modul de a vorbi al celor eliberaţi. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine, iar eu îi susţin, îi ridic, îi întăresc. Aşadar, adu-mi hrana fumului.

12:2. Aud şi nu aud, căci ce aud este auzit de ceilalţi. Vorbesc şi nu vorbesc, căci ce vorbesc este în gura celorlalţi. Plâng şi nu plâng, căci plânsul meu este plânsul celorlalţi. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine, iar eu îi consolez. Îi iluminez cu cuvinte de înţelepciune ocultă. Astfel, aceştia găsesc calea.

12:3. Eu sunt acela care iese în faţă atunci când cercul s-a format, când se aprind felinarele gemene şi se rostesc incantaţiile. Eu ies din locul sacru şi ţin toiagul puterii. Eu cunosc tainele apelor întunecate şi secretele sângelui. Eu rătăcesc prin locuri străine. Eu sunt cel ce nu se teme să meargă pe potecile interzise. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine, iar eu le arăt calea.

12:4. Eu sunt Cel ce Deschide Mormintele. Eu sunt Cel ce Locuieşte în Peşterile de Piatră. Eu sunt Cel ce îl precedă pe Vestitorul Tovarăşilor. Eu sunt Cel ce Înoată în Apele Înţelepciunii. Eu sunt Cel ce Descoperă Locurile Ascunse. Eu sunt Cel ce Pluteşte Deasupra Apelor Liniştite. Eu sunt Cel ce Hoinăreşte cu Vânturile. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine şi găsesc mângâiere. Sunt însetaţi, iar eu îi răcoresc; sunt înfometaţi, iar eu îi satur cu hrană.

12:5. Eu sunt Cel ce Stă sub Sicomor. Eu sunt Cel ce Mănâncă Scoruşul. Eu sunt inima căldurii focului şi ochiul flăcării lumânării. Eu sunt şoimul care se înalţă şi porumbelul mulţumit. Eu sunt cel ce a îmblânzit şarpele şi i-a aflat secretele. Eu sunt cel cu mulţi ochi, care vede ce este scris pe cerul nopţii, ale cărui urechi aud şoaptele de la hotarul Marilor Ape. Eu sunt cel al cărui

© Biblioteca Spirituală

picior drept se odihneşte pe firmament. Eu sunt cel ce priveşte toate spiritele la fel şi le cunoaşte adevărata natura. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine, iar eu le dau pacea.

12:6. Eu sunt cel ce priveşte în groapa adâncă şi întunecată, cel ce citeşte lucrurile ascunse acolo. Eu sunt Cel ce îi Cheamă pe Cei Schimonosiţi şi tot eu sunt Limba celor Inteligenţi. Eu sunt Cel Neschimbător. Eu sunt cel ce dă stabilitate formelor fremătătoare şi sunt tălmăcitorul care ridică vălul. Eu sunt Cel ce Înalţă. Căţărătorii vin la mine, iar eu le sunt Călăuză şi Paznic.

12:7. Cunoaşte-mă şi înţelege căile mele. Invocă-mă prin ritualuri ale fumului şi vinului. Cheamă-mă în cercul de piatră, dar fii atent, că dacă nu deţii cele şapte chei şi dacă nu înţelegi natura celor trei raze, atunci eşti pierdut.

CAPITOLUL XIII - PERGAMENTUL LUI RAMKAT

13:1. Groaznică este marea zi a judecăţii în Lumea de Dincolo. Sufletul stă gol-goluţ în Sala de Judecată; acum nimic nu poate fi ascuns. Ipocrizia nu este de niciun folos; este inutil să pretinzi că eşti bun atunci când sufletul îşi arată urâţenia. Este inutil să faci apel la ritualuri lipsite de conţinut. A face apel la zei care nu există este o pierdere de vreme.

13:2. În Sala de Judecată, răufăcătorul este judecat. Începând din acea zi, se va hrăni cu calităţile sale. Sufletul lui, moale aşa cum este lutul pe Pământ, se va întări şi va căpăta o anumită formă. Echilibrul este restabilit.

13:3. Cineva soseşte. Cele Patruzeci şi Două de Virtuţi sunt evaluatorii săi. Oare va locui acesta în frumuseţe, asemenea unui zeu, ori va fi dat pe mâna Paznicului Ticăloşilor, pentru a locui printre lucruri rele, sub mantia milostivă a întunericului?

13:4. Cineva soseşte. Trupul contorsionat, chinuit pe Pământ, şi chipul hidos s-au dus, căci au fost lepădate la intrare. El străbate Sala în strălucire, pentru a intra în Locul Frumuseţii Veşnice.

13:5. Cineva soseşte. Acum nu mai există un trup pământesc care să ascundă lucrurile dezgustătoare, care reprezintă adevărata faţă a răufăcătorului pe Pământ. Acesta fuge de lumină, căci nu o poate suporta, şi se ascunde în umbrele de lângă Locul Terorii. În curând, va fi atras în locul cu care este compatibil şi se va alătura Celor Întunecaţi.

13:6. Cineva soseşte. Acesta a fost un om drept. Neputinţele şi slăbiciunile sale nu au contat prea mult. Acest om drept nu se teme de nimic, căci el este binevenit printre Cei Strălucitori şi se va duce să locuiască nestânjenit printre Stăpânii Veşnici.

13:7. Cineva soseşte. Acesta tremură în faţa Judecătorilor Nevăzuţi; este pierdut; nu ştie nimic, deoarece cunoaşterea pământească şi încrederea au fost lăsate în urmă. Balanţa se înclină; îşi vede sufletul şi îşi recunoaşte adevăratul sine, aşa că fuge în întunericul milostiv. Acesta îl înfăşoară, braţe întunecate îl cuprind, trăgându-l în teribila obscuritate, în Locul Întunecat al Grozăviilor Tainice.

13:8. Cineva soseşte. Aceasta i-a impresionat pe mulţi cu frumuseţea ei, iar bărbaţii i-au lăudat farmecul şi graţia. Acum, ca şi cum s-ar lepăda o mantie, toate lucrurile sunt date la o parte; este vremea dezvăluirilor. Cine ar putea descrie gândurile senzuale şi faptele murdare tainice care au modelat-o pe această fiinţă dezgustătoare care a intrat? Cei plini de compasiune murmură să se facă linişte.

13:9. Cineva soseşte. Pe Pământ, aceasta a fost compătimită de cei miloşi şi a fost dispreţuită de cei cu inima împietrită. Acolo, soarta ei a fost înjosirea şi robia, privaţiunile şi sacrificiul; puţine şi sărăcăcioase au fost darurile vieţii ei. Dar a triumfat. Acum, iese în faţă înconjurată de splendoare; chiar şi Cei Strălucitori sunt orbiţi de frumuseţea ei.

13:10. Cineva soseşte. Chipul deformat şi trupul distrus de durere al infirmului au rămas în urmă. Acolo a fost închis un suflet blând şi iubitor. Acum, spiritul eliberat păşeşte în Marea Sală, neîmpovărat şi liber, minunat la privit.

13:11. Cineva soseşte. Trupul splendid pe care l-a avut pe Pământ rămâne acolo, un lucru

© Biblioteca Spirituală

gol şi putrezit. Sufletul dezgolit intră în Palatele Veşnice. El apare ca un lucru deformat şi urât, apt să trăiască doar în zonele milostive şi întunecate ale acelui loc către care este atras.

13:12. Cineva soseşte. Nici bunătatea, nici răutatea nu înclină balanţa. Aceasta rămâne în echilibru. Sufletul pleacă spre ţinutul crepuscular dintre Regiunea Luminii şi Regiunea Întunericului.

13:13. O, Stăpâni Măreţi ai Veşniciei, care altădată aţi fost în trup, ca şi mine, nu ascultaţi la lucrurile care se revarsă dintr-o inimă tristă şi împovărată peste măsură. Căci cine sunt eu ca să-l chem pe Cel Mai Măreţ Dumnezeu? Eu, care nu sunt lipsit de răutate şi care am spiritul slab. Mi-am umplut inima cu cunoaşterea Scrierilor tainice, dar tot mă tem de judecată. Prin urmare, Stăpâni Măreţi ai Veşniciei, fac apel la voi, care altădată aţi umblat pe Pământ, ca şi mine, şi care astfel cunoaşteţi neputinţele şi slăbiciunile oamenilor.

13:14. Nu sunt slab în privinţa lucrurilor pământeşti, dar sunt slab în raport cu Fiinţele Măreţe. Voi ajunge şi eu vreodată la măreţia Palatelor Veşnice? O, Fiinţe Măreţe, a căror natură este dincolo de înţelegere, daţi-mi şi mie doar o scânteie din Înţelepciunea Eternă, ca să îmi lumineze sufletul şi să aprindă focul unui vieţi nemuritoare.

13:15. Care este soarta omului care ştie că există lucruri aflate mai presus de înţelegerea sa? Eu văd, dar nu cunosc; prin urmare, mă tem. Omul poate înota împotriva curentului ca să ajungă la mal, dar are nevoie de o mână care să-l ajute şi să-l tragă afară atunci când este epuizat de efort.

13:16. Aceasta este soarta omului. Trebuie să lupte pentru ceea ce nu poate atinge. Trebuie să creadă în ceea ce nu poate fi dovedit. Trebuie să caute ceea ce nu poate fi găsit. Trebuie să călătorească pe un drum fără să ştie unde va ajunge. Doar aşa scopul vieţii va putea fi împlinit.

13:17. Omul poate crede că îşi cunoaşte destinul, însă nu poate fi sigur în această privinţă; totuşi, nu există o altă cale prin care să-l împlinească. Numai aşa sufletul lui se poate trezi în mod corespunzător şi poate înflori la potenţialul său maxim. Doar un singur lucru trebuie ştiut: Scopul vieţii este atât de măreţ, încât depăşeşte puterea de înţelegere a oricărui om de pe Pământ.

13:18. Noi ne putem imagina ţelurile noastre individuale după bunul nostru plac; ne este dat să avem această libertate. Cât de aproape sau de departe suntem de realitate este puţin important; ce este, este. Cel care caută o destinaţie non-existentă va ajunge totuşi undeva. Cel care nu caută deloc, nu va ajunge nicăieri. Viaţa pământească va fi trăită, dar nu se va ajunge la realizare spirituală.

CAPITOLUL XIV - PERGAMENTUL LUI YONUA

14:1. Piei din faţa ochilor mei, Hidosule! Furişează-te înapoi în umbrele întunecate din locuinţa neagră şi lipsită de lumina zilei, acolo unde sălăşluiesc sufletele auto-mutilate ale Formelor Înfricoşătoare. Înapoi în adăpostul tău întunecos şi sumbru.

14:2. Pleacă, piei de aici, căci urâţenia ta îmi aduce în suflet gândurile rele şi ispitele pe care le-am întâlnit şi le-am biruit, gândurile pe care acum le-am uitat bucuros. Tu, diavol blestemat, diform, încornorat, cu botul despicat, cu membre pipernicite, oribil la vedere. Ce gânduri groaznice ai avut şi ce fapte necurate ai săvârşit de te-au modelat în felul acesta!

14:3. Pleacă, du-te înapoi la cei de teapa ta, dincolo de limita crepusculară, unde pândeşti şi te temi, unde cauţi să arunci o privire asupra bucuriilor luminoase care ţi s-au refuzat din cauza nebuniei tale. Înapoi în locul jalnic care ţi se potriveşte, înapoi la tovarăşii tăi întunecaţi.

14:4. Paznicii Porţilor Ascunse te alungă, ca nu cumva să murdăreşti potecile Celor Strălucitori, care odinioară s-au luptat să găsească frumuseţea şi curăţenia. Lumina acestui loc se răspândeşte veşnic, şi curând, Un Strălucitor va putea să meargă pe acolo pe unde tu te furişezi acum în întuneric. Înapoi, înapoi din faţa flăcării separatoare, înapoi în liniştea tristă a întunericului care te înconjoară. Înapoi la tovarăşii tăi malefici şi nefericiţi; înapoi în spatele

© Biblioteca Spirituală

vălului întunecat şi milostiv.

14:5. Soarta ta îmi întristează inima. Poţi găsi mângâiere acolo, la adăpostul întunericului? Auzi vreodată un cuvânt care să îţi uşureze povara zilelor tale? Există vreun loc de odihnă acolo în mocirlă şi excremente? O, tu, Cel Căzut, care altădată umblai mândru pe Pământ, care erai egoist şi arogant, du-te înapoi; nu te mai chinui cu vederea frumuseţii şi bucuriei la care tu nu poţi ajunge. O, tu, Cel ce te Zbaţi în Mocirlă, îndepărtează-te de flacăra purificatoare, căci acum la ce-ţi mai foloseşte?

14:6. O, Respingătorule, care prin faptele tale rele te-ai blestemat singur şi ai fost aruncat în braţele neprimitoare ale murdăriei şi putreziciunii; care pe Pământ te prefăceai că eşti blând şi mulţumit; care trăiai în lux, care trăiai pentru plăcere, pleacă, du-te înapoi la umbrele tale; ascunde-te de privirea pură a Celor Strălucitori.

14:7. O, Agitatule, du-te înapoi; trupul mizerabil este nevrednic chiar şi de flacără. Masa informă, necizelată de loviturile formatoare ale auto-disciplinei şi ale slujirii dezinteresate, nemodelată de atingerea compasiunii şi iubirii, neşlefuită de loviturile bunătăţii sincere, nu are ce căuta lângă regiunea luminii care se dezvăluie. Nu simţi că te arde şi că te doare atunci când eşti atins de lumina pură? Cu adevărat nefericită este soarta ta în acea locuinţă mohorâtă şi înfiorătoare!

14:8. Vezi, pielea ta plină de noroi se zbârceşte atunci când este atinsă de lumina pură; se despică, crapă; înapoi, du-te înapoi în peştera ta întunecată cu podeaua plină de mocirlă. Să nu mai fii văzut, să nu mai fii auzit; du-te înapoi, dispari din faţa ochilor celor drepţi. Ce nefericită este soarta celui ce nu poate găsi mângâiere în adâncul întunericului înfricoşător, luminat doar de o negură umbroasă! Ce groaznic este să locuieşti în compania umbrelor fără formă!

14:9. Ce s-a întâmplat cu frumuseţea cu care erai îmbrăcat odinioară pe Pământ? A cui vină este că nu ai luat-o cu tine? Ai stat vreodată, măcar o clipă, să priveşti în oglinda revelatoare din tine şi să vezi creatura groaznică pe care o modelezi? Printre plăcerile şi bogăţiile tale, nu te-ai gândit la bunăstarea sinelui tău interior? Nu ţi-a păsat?

14:10. O, dacă aş putea să te ajut acum, însă urâţenia a fost întărită în cuptorul morţii. Apoi, învelişul carnal a fost îndepărtat şi a ieşit la iveală forma acelei grăzăvii ascunse. Aşa cum fluturele iese din crisalidă, tot aşa şi sufletul iese din trupul său muritor. Niciodată nu a existat vreo intenţie pentru un lucru nefiresc ca acesta, însă tu singur ai ales. Nicio trăsătură care te sluţeşte nu a fost opera altcuiva.

14:11. Ce sunt acele cuvinte stridente care îţi ies din gura fără buze, în formă de peşte? O, urechi, spuneţi-mi că mă amăgiţi! O, inimă, opreşte aceste zgomote bubuitoare! O, mână groaznică, renunţă la strânsoarea ta teribilă! Măcar de-aş putea să leşin, să găsesc alinare în inconştienţă, însă şi aici, ca şi pe Pământ, lucrurile trebuie privite în faţă. Trebuie să privesc şi să tremur de frică.

14:12. Da, am iubit pe Pământ; acolo nimic nu era mai preţios pentru mine decât iubirea surorii mele. I-am iertat răutatea şi nu m-am tulburat atunci când cuvintele ei au fost aspre. Am rămas un om liniştit. Am îmbrăcat-o aşa cum se cuvine şi niciodată nu i-a lipsit hrana cea bună. Inima mea cânta în prezenţa ei; m-am bucurat de frumuseţea ei; a fost viaţa mea, soţia mea. Dar ea era infidelă şi crudă, îi plăcea să înşele şi să facă lucruri rele. Pe măsura trecerii anilor, păcatele ei au devenit mai grele, mai întunecate şi mai amare, şi asta din cauza firii ei nestatornice.

14:13. O, groază, O, spaimă, O, frică abjectă, stai departe de mine! O, ochii mei, O, inima mea, este adevărat. Ea este cea pe care am iubit-o. O, fie să mor încă o dată, să-mi pierd din nou cunoştinţa! Căci este ea, cea pe care am iubit-o, cea pe care am aşteptat-o bucurându-mă dinainte în speranţa că voi găsi lumina tinereţii mele, în speranţa că stratul păcatelor ulterioare va fi îndepărtat de către moarte, în speranţa că voi găsi vioiciunea caldă şi trepidantă de odinioară. Aş fi iertat cu bucurie durerea pe care mi-a provocat-o la maturitate. O, ce s-a ales din carnea moale şi din atingerea caldă? Unde este frumuseţea chipului şi graţia formei? O, nu ridica mâinile acoperite cu piele de crocodil pentru a-ţi ascunde râtul groaznic şi ochii roşii cu contururi verzi!

© Biblioteca Spirituală

14:14. O, inimă care baţi atât de grăbit! Pe lângă şuieratul şi gâlgâitul care iese prin deschizătură aud cuvinte stâlcite. O, nu spune că am fost atât de orb, că m-am amăgit atât de mult, că nu ţi-a păsat de nimic altceva decât de lucrurile pământeşti pe care le-am împărţit împreună; că afecţiunea ta a fost faţada falsă a ipocriziei, că iubirea ta a fost o minciună. Nu am fost mereu iertător? Nu am fost mereu răbdător? Cu cine ai împărtăşit gândurile şi dorinţele teribile care ţi-au dat această înfăţişare? Cu siguranţă, aceasta nu poate fi doar lucrarea firii tale. Ai fost nestatornică şi iubitoare de plăceri, egoistă, crudă şi amăgitoare, însă eu ţi-am iertat toate aceste lucruri pentru că aşa mi-a cerut inima mea. Nu este suficient? O, unde este tovarăşa pe care am aşteptat-o? Este pierdută, şi chiar mai rău decât pierdută.

14:15. O, compasiune, O, milă, vino în ajutorul meu! Simt că inima mă lasă, nu pot privi la aceea pe care am crezut că o voi întâmpina cu multă bucurie.O, puteri care aveţi grijă de mine, întăriţi-mă. Ce pot să fac să temperez Legea? Există vreo speranţă? Există vreo cale?

14:16. Aud o şoaptă de alinare şi o ascult cu recunoştinţă, „Există speranţă şi există o cale, însă între această formă grotescă pe care a modelat-o singură şi Cei Strălucitori există o prăpastie de netrecut. În tristeţe şi agonie va trebui să caute o cale, va trebui să meargă pe cărarea ei întunecată, aşa cum tu trebuie să mergi pe cărarea ta luminoasă. Întoarce-te, du-te înapoi la lumină; compasiunea din inima ta nu poate arunca un pod peste golful dintre voi, decât dacă aprinde o scânteie în cealaltă inimă”.

14:17. „Amintirile trebuie şterse; aceasta nu este tovarăşa care să te însoţească pe cale. Tu ai făcut faţă atât de bine încercărilor şi tristeţii, iar lipsa ta de egoism şi faptul că nu te-ai plâns niciodată te-au făcut să devii luminos. Dacă ea nu ar fi fost aşa cum a fost, tu nu ai fi putut ajunge la acest nivel de perfecţiune. Această soartă groaznică a fost creată doar de cea pierdută, fiindcă fiecare este singurul paznic al spiritului său. Sufletul este modelat de fiecare gând, de fiecare dorinţă, de fiecare faptă şi de fiecare emoţie care l-a atins în timpul sălăşluirii sale într-un trup muritor”.

14:18. „Fiecare este creatorul propriului viitor şi al propriei fiinţe”.

CAPITOLUL XV - UN FRAGMGENT DE PERGAMENT – 1

15:1. Recuperat din Marea Carte a Fiilor focului, aceasta este tot ce a rămas din cele aproximativ şaisprezece pagini referitoare la o ceremonie de iniţiere.

15:2. Cine mă va răsplăti sau mă va pedepsi? Eu însumi.

15:3. Cine îmi aduce în cale tristeţea? Eu însumi.

15:4. Cine îmi poate da o viaţă de slavă veşnică? Eu însumi.

15:5. Cine trebuie să mă salveze de soarta dobândirii unei forme groaznice? Eu însumi.

15:6. Cine îmi va călăuzi paşii prin viaţă? Eu însumi.

15:7. Cine îmi bucură viaţa şi îmi înveseleşte inima? Eu însumi.

15:8. Cine aduce pace şi mulţumire sufletului meu? Eu însumi.

15:9. Cine îmi uşurează povara muncii? Nimeni altul decât eu însumi.

15:10. Al cui curaj mă va apăra de lucrările răului? Curajul meu.

15:11. A cui înţelepciune mă va călăuzi şi îmi va ilumina inima? Înţelepciunea mea.

15:12. A cui voinţă îmi guvernează destinul? Voinţa mea.

15:13. A cui este datoria de a avea grijă de ceea ce vreau? Datoria mea.

15:14. Cine este răspunzător pentru viitoarea mea stare? Doar eu sunt răspunzător.

15:15. Cine mă apără de ispită? Nimeni.

15:16. Cine mă apără de tristeţe şi suferinţă? Nimeni.

15:17. Cine mă apără de durere şi de necazuri? Nimeni.

15:18. Cine profită de pe urma ostenelii şi a nefericirii mele, de pe urma tristeţii şi a suferinţei mele? Eu însumi, dacă sunt înţelept.

15:19. Cine profită de pe urma ispitelor şi a necazurilor mele, de pe urma sacrificiilor şi austerităţilor mele? Eu însumi, dacă sunt înţelept.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XVI - AL TREILEA PERGAMENT EGIPTEAN

16:1. Dacă un om vrea să cunoască Cerul, va trebui ca mai întâi să cunoască Pământul. Omul nu poate înţelege Cerul, până când nu va înţelege Pământul. El nu îl poate înţelege pe Dumnezeu, până când nu s-a înţeles pe sine însuşi, şi nu poate cunoaşte iubirea, până când nu a fost lipsit de iubire.

16:2. Dumnezeu este necunoscut, dar nu incognoscibil.[1] Este invizibil, dar nu imposibil de văzut. Este imperceptibil, dar nu imposibil de auzit. Nu poate fi înţeles, dar nu este de neînţeles.

16:3. *Scopul vieţii* este să mergi în susul râului, nu în jos. Omul trebuie să lupte împotriva curentului, nu să se lase purtat de acesta.

16:4. Copilul se naşte cunoscând toate lucrurile pe care Dumnezeu vrea să le ştie; pe celelalte trebuie să le descopere singur. Omul nu trăieşte pentru a spori slava lui Dumnezeu; acest lucru nu este posibil, ci pentru a spori slava omului.

16:5. Cel ce venerează cu ritualuri lipsite de esenţă îşi pierde timpul şi arată cât de superficiale sunt gândurile sale. Este bine ca omul să facă ceea ce îi este lui de folos, însă dacă vrea ca prin aceasta să îl slăvească pe Dumnezeu, atunci înseamnă că este ignorant şi că nu are respect pentru Dumnezeu, a cărui natură este mai presus decât a regilor de pe Pământ. O mână care se ridică este mai valoroasă decât zece cuvinte bălmăjite.

16:6. Fii un om moral şi curajos. Pregăteşte-te de luptă, deoarece Pământul îi oferă omului doar două opţiuni; *să lupte sau să piară*. În Grădina lui Dumnezeu trebuie să munceşti; aşadar, încetează cu spectacolele şi discuţiile inutile; du-te, ia sapa şi apucă-te de munca pe care trebuie să o faci.

16:7. Acesta este ***secretul vieţii***: Omul trăieşte în Dumnezeu, iar Dumnezeu trăieşte în om. Acest lucru oferă răspuns la toate întrebările.

CAPITOLUL XVII - AL ŞASELEA PERGAMENT EGIPTEAN

17:1. Dumnezeu este în toate, El cuprinde totul.

17:2. Nu există alt Dumnezeu, decât Adevăratul Dumnezeu, iar existenţa Lui este garanţia vieţii veşnice. El a fost înaintea începutului şi va fi şi după ce totul se va sfârşi.

17:3. El este tare şi puternic. Este atât de măreţ, încât omul nu şi-L poate imagina. Natura sa divină este dincolo de înţelegerea omului. Creaţia sa este minunată. Căile sale sunt insondabile.

17:4. Gândul său creator a dat naştere tuturor lucrurilor, iar puterea care se revarsă din El este viaţă. Mintea Lui este viaţa, iar *trupul Lui este universul*.

17:5. Dacă omul, în ignoranţa şi prostia sa, îşi imaginează un dumnezeu mai uşor de înţeles, apropiat de chipul său, sau dacă îşi face dumnezei din lemn sau piatră, acest lucru nu va ştirbi cu nimic măreţia lui Dumnezeu. Cel Suprem este mereu Dumnezeu, Creatorul omului, iar dacă omul îşi face dumnezei pământeşti pe care să îi venereze, prin asta el pierde, nu Dumnezeu. Printre lucrurile pământeşti, omul nu va găsi nimic mai măreţ decât el însuşi.

17:6. Omul i se închină lui Dumnezeu nu pentru a-L face mai măreţ, căci acest lucru nu este posibil, ci pentru a deveni el însuşi mai măreţ. Nimic din ceea ce face omul nu se poate adăuga la ceea ce Dumnezeu are deja. Oamenii îl concep pe Dumnezeu ca pe o Fiinţă care are calităţi umane, însă mult mai înalte, ca pe o Fiinţă asemenea regilor, dar mai măreaţă decât orice rege. Şi astfel, omul se amăgeşte.

17:7. Aşa cum soarele îl înconjoară pe om cu lumină, deşi este ascuns în spatele norilor de furtună, tot aşa este şi omul în gândurile lui Dumnezeu, cu toate că Acesta este ascuns de el.

17:8. Aşa este Dumnezeul nostru, care deşi este veşnic, trăieşte în fiecare om şi trece împreună cu el prin Portalul Întunecat al Morţii, pentru a ieşi la lumina din Regiunea Glorioasă

[1] INCOGNOSCÍBIL, **adj.** - Care nu poate fi cunoscut de raţiunea omenească (deşi se presupune că există în realitate).

© Biblioteca Spirituală

aflată dincolo.

17:9. Dumnezeu stăpâneşte asupra tuturor planetelor şi sferelor. El este în ele, iar ele sunt în El. Toate lucrurile sunt în Dumnezeu, iar El este în toate lucrurile. Aşa trebuie să fie; toate lucrurile încep şi se termină cu Dumnezeu.

17:10. Doar aceasta este înţelepciune; înţelege-o şi vei trăi veşnic.

CAPITOLUL XVIII - UN FRAGMENT DE PERGAMENT – DOI

18:1. Cartea Iniţierii şi a Ritualurilor spune despre Dumnezeu următoarele: „Toată nădejdea noastră este în Dumnezeu, cel care a creat toate lucrurile şi care le susţine cu respiraţia Sa, indiferent de felul lor şi de locul unde se găsesc, pe Pământ sau în alt loc văzut ori nevăzut".

18:2. „El este cel care face plantele să înflorească şi să devină frumoase; care face ca toate lucrurile să apară exact atunci când trebuie; toate se revarsă din gândurile Sale călăuzitoare. Frumuseţea liniştită ce învăluie faţa pământului la lăsarea serii, melodicitatea cântecului şi a vorbirii, parfumul florilor, delicateţea petalei şi a aripii; toată frumuseţea şi tot farmecul care încântă inimile oamenilor se revarsă de la Dumnezeu".

18:3. „Înţelepciunea Sa este fără margini, şi în bunătatea Lui, El a făcut toate lucrurile pentru care a creat în om o anumită nevoie. Lumina zilei şi vântul, hrana şi apa, căldura şi răcoarea, materialele pentru locuinţele şi veşmintele sale, şi toate acele lucruri pentru folosinţa şi desfătarea sa zilnică. Omului nu îi lipseşte nimic din ceea ce i-ar putea spori iscusinţa şi cunoaşterea; toate lucrurile utile sunt semnalizate cu indicatoare aflate în lungul drumului. Ce nevoie ar putea avea omul, pe care Dumnezeu să nu o fi anticipat chiar înainte de apariţia omului?".

18:4. „El a stabilit natura tuturor lucrurilor, astfel încât acestea să rămână stabile şi să apară unele după altele, fără a suferi vreo schimbare. Când un om seamănă orz, el ştie ce va ieşi din pământ; răsplata pentru truda sa nu este ceva de care să nu fie sigur".

18:5. „Alt om aprinde focul, ştiind că cu ajutorul lui îşi va putea prepara mâncarea; nu se întâmplă ca acesta să fie uneori fierbinte, iar alteori rece. El ştie că ziua vine după noapte şi că orele de întuneric sunt deja stabilite; nu este ceva ce ţine de noroc. Orele de întuneric nu sunt într-o zi multe, iar în ziua următoare puţine. La lămpi se foloseşte uleiul, iar apa este folosită pentru băut; omul ştie că niciodată nu ar putea să aprindă un fitil dacă este în apă. Când priveşte în jurul său, omul vede ordine, nu dezordine, şi ştie că acolo unde există organizare trebuie să existe şi cineva care organizează".

18:6. „Hotărârile lui Dumnezeu sunt luate în folosul omului; dacă acestea nu ar fi statornice, atunci omul nu ar fi altceva decât o jucărie a norocului şi o victimă a haosului. Aşadar, în zilele de sărbătoare şi de post, care sunt bine rânduite, îmi voi aduce mereu aminte de îndatoririle pe care le am faţă de Dumnezeul meu".

18:7. „Mă voi bucura şi voi cânta cântece de laudă cu inima plină; voi fugi de ipocrizia buzelor care se mişcă. Îmi voi înveseli spiritul la începutul şi la sfârşitul perioadelor stabilite".

18:8. „Hotărârile lui Dumnezeu se împlinesc la timpul cuvenit, iar zilele de muncă trec una după alta. Anotimpul de la strângerea roadelor timpurii până la recolta de la vremea cuvenită, anotimpul de la semănat până la apariţia roadelor, toate trec ca o adiere de vânt pe suprafaţa apelor".

18:9. „Îmi voi ridica glasul, iar mâinile mele se vor mişca în ritmul muzicii. Voi ciupi corzile şi voi da naştere unor sunete muzicale dulci, care se vor ridica către Dumnezeul meu, iar suflarea mea va umple fluierele cu acorduri închinate Slavei Sale. Când cerul se va îmbujora în zorii zilei, îmi voi ridica vocea plină de veselie, iar când se va înroşi la lăsarea serii, nu voi rămâne tăcut".

18:10. „O, cât mă bucur că Dumnezeu m-a făcut aşa cum sunt! Cu adevărat, El este în toate şi cuprinde toate lucrurile. Este atât de maiestuos şi de măreţ, încât niciun om nu poate să şi-L imagineze, fiindcă natura Lui divină este mai presus de înţelegerea omului. Creaţia lui este

© Biblioteca Spirituală

minunată, căile sale sunt de nepătruns”.

18:11. „Dragostea lui Dumnezeu pentru copiii Săi nestatornici este nelimitată şi îmbelşugată. Ea a rămas neschimbată în toate timpurile, şi a fost plină de scopul Său nobil. El a creat în aşa fel încât a putut să îşi exprime iubirea şi să o împărtăşească, căci aceasta este esenţa naturii Sale; aşa că a creat fiinţe după asemănarea Lui, fiinţe capabile să absoarbă şi să reflecte această iubire. Totuşi, pentru a nu-şi impune iubirea cu forţa, El l-a înzestrat pe om cu o voinţă liberă, voinţă pe care a acesta folosit-o atât de greşit”.

CAPITOLUL XIX - UN IMN DE SLAVĂ DIN CARTEA CÂNTĂRILOR – 1

19:1. Aduceţi instrumentele muzicale; toate glasurile să se înalţe şi să aducă mulţumiri Stăpânului Vieţilor Noastre. Fiţi fericiţi la suflet şi lăsaţi veselia să se reverse de pe buzele voastre, însă atunci când mâinile se mişcă, rămâneţi liniştiţi.

19:2. O, Măreţule, Umbra Zilelor Noastre, Mângâietorul Nopţilor Noastre, pacea şi slava fie cu Tine, căci doar Ţie îţi aducem un omagiu. Cu mult timp în urmă, uşa cerului s-a deschis şi Tu ai apărut pe Pământ în zilele strămoşilor noştri, cutremurându-l cu mânia ta, însă acum stai ascuns. Slava ta minunată nu mai poate fi văzută. Noi, copiii Tăi, ne bucurăm, căci Tu ne dai pace şi răspândeşti mulţumirea şi siguranţa pe toată faţa Pământului.

19:3. Cerul, Pământul şi toate sferele din spaţiile infinite sunt umplute cu Spiritul Tău. Demonii întunericului tremură înaintea Ta. Însă pentru noi, Tu eşti cu adevărat Cel Ascuns şi Misterios, Călăuza părinţilor noştri în zilele triste şi întunecate, când faţa soarelui nu a mai putut fi văzută de ochii oamenilor.

19:4. Tu reverşti bunătate, aduci apele dulci la păşunile verzi, dai viaţă tuturor animalelor şi fiinţalor vii. Prin binecuvântarea abundenţei Tale, chiar şi ţinuturile aride se adapă necontenit atunci când le vine vremea.

19:5. Tu eşti Cel ce Dă Pâinea, căci Tu faci ca grâul să crească şi recolta să fie îmbelşugată. Tu eşti Dătătorul de Trestii şi de Peşti. Toţi meşteşugarii prosperă şi devin îndemânatici atunci când mâna Ta îi călăuzeşte.

19:6. Ochiul tău îndrumă ciocanele fierarului, iar mâna Ta acoperă degetele olarului. Respiraţia Ta creatoare este inhalată de meşteşugar, care astfel se simte inspirat să creeze un lucru frumos. Tu şopteşti prin adierea vântului, iar inimile oamenilor sunt cuprinse de o bucurie care iese din gurile lor sub forma unui cântec vesel. Tu mişti pensula pictorului şi dirijezi penelul scriitorului.

19:7. Tu eşti Păzitorul Peştilor din ape, Tu îi împingi în plasele pescarilor. Tu eşti Gardianul care ţine păsările de apă departe de câmpul semănat după revărsarea apelor fertilizatoare. Tu eşti Străjerul de la prova bărcii, care o faci să plutească în siguranţă peste apele curgătoare. Tu eşti Călăuzitorul vânturilor dătătoare de energie, care umflă pânzele.

19:8. Mâna Ta a rostogolit boabele de grâu, iar respiraţia Ta dătătoare de viaţă face să apară lăstarii cei verzi. Degetele tale desfac mugurii care se trezesc la viaţă. Voinţa Ta fermă face ca pietrele să rămână stabile, de aceea clădirile mari rezistă peste veacuri. Nimic nu poate scăpa Vigilenţei Tale, căci Tu nu cunoşti odihna. Esenţa naturii Tale este activitatea veşnică.

19:9. Tu eşti Cel ce Veghează Mereu, Marele Purtător al Balanţei, Apărătorul Neschimbător al Celor Neajutoraţi şi Protectorul celor Săraci. Cei ce joacă aceste roluri pe Pământ le joacă în numele Tău, fiindcă Tu eşti motivul şi puterea din spatele faptelor lor. Dacă Tu n-ai exista, oamenii s-ar devora unii pe alţii precum crocodilii, în timp ce dreptatea şi mila ar fi nişte lucruri necunoscute. Ceva intangibil şi nevăzut curge din Tine şi guvernează viaţa oamenilor, făcându-i să fie corecţi unul cu altul. Căci cu toate că nedreptatea este parte din ţesătura vieţii, aceasta nu este predominantă, iar puterea Ta îi îmblânzeşte efectele.

19:10. Tu mângâi faţa pământului şi la atingerea Ta, pântecul Pământului se deschide, iar plantele verzi ies la iveală şi se întind către soare. Toate fiinţele se mişcă în conformitate cu planul Tău, iar hotărârile tale le controlează viaţa. Tu pictezi modele de viaţă şi le plănuieşti

© Biblioteca Spirituală

destinele.

19:11. Deşi prinţul pune capul pe o pernă de puf, iar cerşetorul pe o piatră dură, şi unul şi altul dorm la sânul Tău. Somnul omului bogat nu este mai bun decât cel al săracului, dar cel ce trudeşte doarme mai bine decât un leneş. Spaima Nopţii nu bântuie visele celor care şi-au plătit datoriile faţă de stăpânii zilei. Cei care îşi petrec zilele lenevind vor dormi, dar nu se vor odihni. Aşa ai ajustat Tu balanţa vieţii. În mâinile Tale, totul se află în echilibru.

19:12. Spiritul Tău se mişcă pe Pământ, învăţând albinele să strângă mierea, iar viespile să îşi facă cuib. El le călăuzeşte pe furnici prin labirintul complicat al muşuroiului lor şi o ajută pe rândunică să adune noroiul. El le călăuzeşte pe păsări în migraţia lor sezonieră şi cheamă lăcustele la timpul cuvenit. Toate fiinţele posedă o înţelepciune nedobândită, care nu este altceva decât forţa care se revarsă din Spiritul Tău.

19:13. Când Tu umpli Pământul cu lumina Ta strălucitoare, care guvernează ziua sub comanda Ta, oamenii se bucură, pentru că în felul acesta toate lucrurile cresc, iar ei au hrană din belşug. Apoi, Doamna Nopţii veghează asupra întunericului şi toate lucrurile se linştesc şi sunt cuprinse de o răcoare delicată; inimile se umplu de pace şi mulţumire. Tu satisfaci toate nevoile oamenilor, căci Tu eşti Sursa cea Măreaţă care îi aprovizionează.

19:14. Oamenii muncesc pe ogor şi îşi umplu hambarele cu grâne, însă Tu le faci să crească. Tu eşti Cel Veşnic Darnic; însă deşi dai atât de multe lucruri, substanţa Ta nu se împuţinează. Tu rămâi mereu acelaşi. Tot ce are omul îşi are originea în Tine. Din Tine curg veşnic apele vieţii, care îl susţin. Slavă veşnică, Ţie, Dumnezeul meu şi Viaţa mea!

19:15. Te-am căutat în multe temple, doar pentru a înţelege că în spatele tuturor zeilor se află ascuns Un Singur Dumnezeu. Tu eşti, într-adevăr, Tatăl Zeilor, deşi nu eşti Creatorul lor. Tu ai luminat întregul univers cu frumuseţe şi l-ai umplut cu o grandoare minunată şi nepieritoare, mai presus de orice cuvinte. Aşa de măreţe sunt lucrările Tale, încât trebuie acoperite cu un văl, astfel încât noi să le percepem vag, ca nu cumva să fim copleşiţi.

19:6. La începutul timpurilor, mulţi oameni mari Te-au slăvit în mod greşit; neştiind ce este bine pentru ei, aceştia au căutat să obţină doar acele lucruri care hrănesc trupul. O, Măreţule, arată-le celor care sunt ca aceştia faptul că greşesc; nu le da lucrurile bune ale vieţii, ci fă-i să fie nişte oameni mai buni, ca să devină vrednici de ele. Tu ne-ai iubit cu o dragoste extrem de mare; ai avut compasiune faţă de eşecurile şi slăbiciunile noastre, ştiind că oamenii sunt creaturi fragile, predispuse să o apuce pe căi greşite. O, Dumnezeul Dumnezeilor, de dragul părinţilor noştri care au avut încredere în Tine, cărora Tu le-ai dat rânduielile vieţii, fii milostiv cu noi. Învaţă-ne şi călăuzeşte-ne să mergem pe potecile potrivite. Condu-ne prin numeroasele complicaţii ale Vieţii pământeşti, astfel încât în cele din urmă să ajungem să ne odihnim sub ocrotirea Ta.

CAPITOLUL XX - UN IMN DE SLAVĂ DIN CARTEA CÂNTĂRILOR – 2

20:1. O, Măreţule şi Generosule, Tu eşti fântâna slavei şi izvorul veşnic al puterii; Tu stai pe tronul înţelepciunii, povaţa Ta este Legea; cumplite sunt manifestările mâniei Tale atunci când purifici pământul, aşa cum ai făcut şi în zilele părinţilor noştri. Însă noi, oameni slabi, nestăpâniţi şi încăpăţânaţi, ştim în adâncul inimilor noastre că tot ce faci Tu este drept şi spre folosul nostru.

20:2. Cu o înţelepciune de nepătruns, Tu ai pregătit un loc potrivit pentru spiritele oamenilor, un loc în care acestea să se adune, un loc în care omul să stăpânească pe baza Legii Tale veşnice şi neschimbătoare. Tu ai stabilit hotarele, iar acestea se menţin acolo unde le-ai pus, aşa încât nici nu ne tulbură, nici nu ne asupresc dincolo de limitele suportabilităţii noastre.

20:3. Spiritele oamenilor stăpânesc în ţinuturile misterioase, guvernând soarele şi luna, stelele şi veghetorii nopţii, oamenii eteraţi şi peşterile ascunse ale puterii. Acolo, acestea îşi îndeplinesc sarcinile care le-au fost date, fiind ca nişte valuri rătăcitoare printre deşeurile apoase, ca nişte paznici ai adâncurilor.

© Biblioteca Spirituală

20:4. Tu ai creat omul după asemănarea cu un model original, conceput în locuinţa Ta misterioasă, iar viaţa acestuia este în conformitate cu planul Tău. Măreţ şi minunat este destinul final al omului, care deocamdată a făcut doar câţiva paşi pe calea ce duce la scopul vieţii. Totuşi, Tu i-ai deschis urechea, ca să poată auzi lucruri minunate şi tainice. Ochiului său i-ai dezvăluit mistere extraordinare şi i-ai făcut cunoscute lucruri care în vremurile vechi erau de necrezut.

20:5. Această fiinţă, căreia i-ai dat atât de mult, este slabă şi fragilă. A fost modelată din lut umed, iar apoi a fost pusă pe un morman de pământ în mijlocul marelui haos. Ochilor ei le-a fost dezvăluită slava de sus, însă a obosit privind, căci o astfel de minune era mai presus de înţelegerea sa. Aşadar, ea şi-a căutat plăcerea printre lucrurile din care a fost făcută şi cu care acum se desfată. Aşa că stă pe un piedestal al ruşinii lângă izvorul întinat. Hrana o mânâncă din vasul păcatelor trupeşti şi este îmbrăcată cu veşmintele răutăţii.

20:6. Măreţule, Tu care eşti Atotînţelept şi ştii cuvintele care ies de pe buzele omului. Tu cunoşti roadele gurii sale şi polenul limbii lui. Fii milostiv cu omul şi trece-i cu vederea slăbiciunile sale, căci el este aşa cum a fost făcut, şi poate aşa cum trebuia făcut. Cine poate înţelege această taină? Facă-se voia Ta!

CAPITOLUL XXI - IMNUL ASFINŢITULUI (APUSULUI) DIN CARTEA CÂNTĂRILOR

21:1. O, Dumnezeule Măreţ, neinfluenţat de limitările pământeşti, Voia Ta este un mister veşnic, iar faptele Tale nedumeresc minţile oamenilor; aceştia ţi se închină, zeii inferiori îţi prezintă omagiile, pe când cei aflaţi între zei şi oameni se dedică slujirii Tale. Cel Mai Măreţ dintre Zei, Stăpânul Oamenilor, Străvechi Stăpân al Vieţii şi Luminii, Creator al Pomului Vieţii, care ai făcut plantele şi fructele ca să-i hrănească pe oameni şi iarba ca să hrănească vitele; care ai parfumat florile şi ai dat păsărilor penajul lor vesel. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:2. Făcătorule a tot ceea ce există în toate sferele de deasupra şi de dedesubt, esenţă al cărui Spirit se află în toate lucrurile. Guverenator al tuturor regiunilor luminii şi Stăpân al regiunilor inferioare. Fântână Măreaţă a Înţelepciunii, a cărei locuinţă este în Adevăr, care i-ai făurit pe oameni astfel încât să fie asemenea naturii Tale, care ai dat animalelor aptitudini extraordinare şi ai pus în insecte o cunoaştere vicleană, care ai ales culorile florilor şi cântecele păsărilor. O, Tu, Care eşti Acoperit cu un Văl, al cărui sanctuar este ascuns în piepturile oamenilor, al cărui templu este deschis către Cer şi suspendat de stele. O, Puternicule, ascultă strigătul spiritului meu atunci când caută hrana divină. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:3. Măreţ Modelator al Lucrurilor Pământeşti, care au luat naştere înainte de toate celelalte, al cărui nume sfânt nimeni nu îl poate şti, a cărui înfăţişare nu poate fi descrisă în cuvinte şi al cărui chip nu poate fi cioplit în lemn sau piatră, ai cărui ochi au constituit modelul pentru vederea oamenilor şi a cărui sensibilitate le-a dat simţul tactil, a cărui limbă a dat glas zeilor inferiori, care ai făcut iarba pentru vite şi algele pentru peşti, care hrăneşti chiar şi viermii şi insectele, care dai viaţă embrionului din ou, care ai făurit fructele sălbatice pentru păsări şi seminţele câmpului pentru şoareci, care susţii forţa vieţii din toate fiinţele vii, până în înaltul cerului, de-a latul Pământului şi până în adâncurile mării. O, scapă-mă de acel loc care este sub Pământ, ca şi de locurile de pe Pământ care vor să mă facă să devin rău. Ascultă-mă, Dumnezeule, şi Te voi slăvi; glasul meu se va ridica la Cer şi se va rostogoli pe Pământ. Toţi cei ce navighează pe marele râu, care este grijuliu ca o mamă, îi vor auzi ecourile. Voi povesti copiilor mei şi copiilor lor despre bunătatea şi măreţia Ta. Cuvintele mele vor răsuna până la generaţiile care încă nu s-au născut. Răspunde-mi, O, Măreţule, căci vreau să vorbim în tăcere. Dorinţa mea este să învăţ, dar Tu eşti prea misterios pentru ca oamenii să te înţeleagă. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:4. O, ajută-mi sufletul să se descotorosească de faptele rele şi să le echilibreze prin fapte bune. Nimiceşte orice formă de rău care se agaţă de mine şi nu lăsa nimic în sufletul meu

© Biblioteca Spirituală

care să îl deformeze şi să mă înstrăineze astfel de prietenii mei care au plecat să locuiască în Tărâmul Fericit al Zorilor. Fă ca noul meu drept din naştere să fie strălucirea şi fă ca spiritul meu să fie întotdeauna uşor. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:5. Deasupra se ridică bolta măreaţă a Cerului, şi niciun om nu îi cunoaşte limitele. Pământul este întins, şi niciun om nu îi ştie hotarele. Omul nu poate cuprinde aceste lucruri; O, Dumnezeule Măreţ, ai milă de micimea mea. Fii răbdător cu păcatele mele şi trece-mi cu vederea ignoranţa. Priceperea Ta este atât de mare, iar a mea atât de mică; ajută-mă să Te cunosc pentru mine însumi. Eu sunt pierdut şi neajutorat. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:6. O, Dumnezeule Măreţ, care oferi mângâiere prizonierului şi pace omului chinuit; care îi întăreşti pe cei temători şi echilibrezi balanţa între cei slabi şi cei puternici. Întăreşte-mi dorinţa de a înţelege scopul Tău măreţ. O, Unicule Dumnezeu, ale cărui lacrimi revigorează inimile oamenilor, spiritul meu aşteaptă cu umilinţă şi respect porunca Ta, căci Tu eşti Creatorul meu şi Lumina mea. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:7. O, Meşteşugarule Măreţ, care l-ai făurit pe om într-un mod atât de minunat, care ai adunat laolaltă elementele Pământului şi le-ai transmutat atât de misterios, care ai creat o asemenea diversitate, încât nu există două lucruri absolut la fel, dă-i robului Tău vreo sarcină, pe care să o îndeplinească pentru slava Ta. O, Binefăcătorule Chibzuit, care asiguri hrana animalelor din sălbăticie şi umpli hambarele oamenilor, care ai pus metale minunate în sânul Pământului, ca omul să le poată extrage, nu lăsa ca trupul meu să meargă dezbrăcat, nici ca locul în care dorm să fie distrus. Acceptă omagiile mele, O, Dumnezeule al Adevărului, care trăieşti de-a lungul veacurilor ce formează necontenitul Ciclu al Veşniciei. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:8. O, Dumnezeule Puternic, a cărui mânie a aprins bolţile Cerului şi al cărui foc i-a mistuit pe cei răi în vremurile vechi, al cărui vârtej de vânt a măturat Pământul, care ai ridicat mările şi le-ai repezit asupra munţilor. O, nu lăsa marile forţe ale Pământului să mă facă să sufăr. Ţine-le ferm în mâna Ta, ca să nu mă poată zdrobi, aşa cum trăsura zdrobeşte furnica. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:9. Pentru că este asemenea Ţie, sufletul meu Te cunoaşte şi se bucură de această cunoaştere. El te aude şi se simte liniştit. Se deschide ca răspuns la căldura Ta la fel ca lotusul şi se trezeşte încetişor atunci când noaptea pleacă şi ziua îşi deschide ochiul. Sufletul meu ştie ceea ce eu nu ştiu. El vede în locurile ascunse şi înţelege misterele adânci. Fă-mă să îi cunosc mai bine natura, ca să mă poată face să dobândesc înţelepciunea. Sufletul meu se umflă de mulţumire în faţa Fiinţei Generoase, care face ca toate lucrurile să fie şi care împlineşte toate dorinţele. Dumnezeul meu nu este sculptat în marmură sau piatră. El nu este modelat în lemn sau turnat în aramă. Nu are nevoie nici de jertfe, nici de slujire. Dumnezeul meu este un zeu al tăcerilor şi al locurilor liniştite. El se găseşte acolo unde bat vânturile sălbatice şi unde înfloresc flori vesele, departe de locuinţele oamenilor. Nu este venerat în temple, iar mulţimile necugetate nu îi cântă cântece la laudă. Dumnezeul meu este un tovarăş permanent. El trăieşte în linişte în casele şi în inimile oamenilor. Adevărata sa locuinţă este necunoscută. El nu are un templu pictat, căci nicio clădire făurită de mâini omeneşti nu l-ar putea cuprinde. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:10. O, Dumnezeule care Veghezi Veşnic, Atotvăzătorule, dacă ceva este făcut ori ascuns în întunericul nopţii, Tu ştii. O, Putere Supremă, numai Tu poţi să-i abaţi pe Cei Minunaţi, care sunt din Cer, de pe calea distrugerii, numai Tu poţi da deoparte bolovanii din cer şi poţi sparge vânturile uraganului; eu Te recunosc ca Unicul meu Dumnezeu, Călăuza care îmi arată drumul şi Paznicul vieţii mele. Te voi chema pe numele Tale de putere. Eu îţi dau titlurile cuvenite, O, Stăpân peste Tronurile Pământului, Cârmuitor al Destinelor Popoarelor, Străvechi Locuitor al Cerurilor, Domn al Existenţei, Stăpân al Ticăloşilor, Guvernator al Sferelor Ascunse, Căpetenie a Oştirilor Universale, Domn al Legii, prin care se manifestă voinţa Ta. Învingător în Bătălia Cerească, Creator al Dorinţelor Ascunse ale Sufletului, Fiinţa Măreaţă care îşi modelează trupul în mod misterios, la fel cum oamenii îşi modelează sufletele. Dătător al vieţii sufletelor, care prin suflarea Ta le faci să se trezească. Alegător al Substanţelor Generatoare, Tranformator al

© Biblioteca Spirituală

Materiei, Paznic al Esenţelor Veşnice, Stăpân al Spritelor în Sferele lor. Cel care aude rugăciunea prizonierului, care stă între cei slabi şi cei puternici. Stăpân al Fertilităţii, care faci ca râul să curgă, iar apele să se ridice. Domn al Pomului Vieţii, Împărat al Sferelor Sacre, care distribui Substanţa Celestă, care dirijezi Fulgerele, care călăuzeşti stelele pe traseele lor cereşti, care îi supraveghezi pe Cei ce Veghează Noaptea, Paznic Măreţ al Lucrurilor Ascunse şi Stăpân al Tainelor Divine, al cărui ţinut este învăluit în mister; care faci blânde inimile femeilor şi aspre chipurile bărbaţilor. Locuitor din Adâncul Întunecat, al cărui sanctuar este infinitul, care ai murit în efortul creaţiei şi ai renăscut în sufletul omului. Dumnezeule Măreţ, al cărui chip se va dezvălui în viitor, atunci când toţi oamenii vor fi înţelepţi, dă-mi Adevărul Tău şi Pacea Divină. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:11. Cu toate că eu şovăi pe cale şi nu reuşesc să mă achit de sarcina mea, nu mă dispreţui. Eu încerc, dar succesul mă ocoleşte. Caut, dar nu pot găsi. Eu sunt atât de mic, iar Tu eşti atât de măreţ, încât nu pot să umplu prăpastia dintre noi decât dacă Tu îţi apleci privirea către mine. O, Spirit Măreţ, cât de aproape de Tine sunt oamenii în realitate! Ei bâjbâie în căutarea Ta prin întunericul ignoranţei, care este mai mare decât bezna nopţii. Rugăciunile oamenilor se ridică numai către Tine. Indiferent la ce se roagă oamenii, Tu eşti Acela care le ascultă cererile; numai Tu poţi să le dai răspuns. Doar pentru Tine sunt potrivite cuvintele rugăciunilor lor. O, Măreţule, intră în inimile oamenilor şi reînnoieşte legătura cu sufletele lor. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

21:12. O, Dumnezeule Misterios, ascuns în timp, Măreţ Stăpân al Veacurilor, noi nu putem cunoaşte decât o mică parte din creaţia Ta, de aceea venim la Tine, ca să-ţi cerem să ne ajuţi şi să ne iluminezi. Dar dacă Tu vrei ca omul să se zbată pentru a înţelege şi pentru a cunoaşte, atunci facă-se voia Ta. Omul va face tot ceea ce trebuie, însă, Dumnezeule Măreţ, ai răbdare cu el atunci când dă greş. Mă închin Ţie, Putere Supremă şi Spirit Suprem!

CAPITOLUL XXII - UN IMN DE RUGĂCIUNE DIN CARTEA CÂNTĂRILOR – 3

22:1. O, Măreţule din Cer, ale cărui gânduri încearcă inimile oamenilor, trimite o rază luminoasă ca să îmi lumineze calea în întunericul ignoranţei omeneşti. Întăreşte-mă prin revelaţia Ta, ca măcar pentru o clipă să pot vedea Adevărul şi să cunosc misterele vieţii. Nu cer să văd ceea ce au văzut Cei Măreţi, ci doar ceva pe măsura putinţei mele de a înţelege.

22:2. O, Dumnezeule Măreţ, trimite-mi o săgeată de lumină strălucitoare, ca să pot vedea, aşa cum vezi o siluetă în lumina fulgerului, forţele care se bat pentru a pune stăpânire pe sufletul meu. Căci ce muritor, dacă nu primeşte ajutor, poate vedea sau înţelege lucrurile întunecate ce pândesc pentru a ademeni sufletul pe calea cea rea, cum ar fi demonii care aşteaptă să înfăşoare sufletul slab şi să-l transforme într-un ghem de spaimă înainte să îl arunce în abisul groazei?

22:3. Stăpân al Universului, ai milă de mine. Toate stau în Mâna Ta Măreaţă, mai puţin soarta omului, iar oamenii sunt slabi şi fragili. Mulţi dintre aceia care au văzut Adevărul revelat au tremurat în faţa teribilelor responsabilităţi ale omului şi s-au consolat făurind zei nefireşti, cu ajutorul cărora şi-au stăpânit teama din inimile lor. Eu nu sunt vrednic să privesc Adevărul, nici nu-mi doresc să fac asta, ca să nu fiu copleşit; poate că cer prea mult de la Acela care citeşte inimile oamenilor.

22:4. O, Măreţule şi Strălucitorule, păzeşte-mă de urâciunea supremă care aşteaptă să devoreze sufletele oamenilor. Ajută-mă în ceasul groazei, când voi ajunge faţă în faţă cu sufletul meu. O, salvează-l, ca să nu ajungă în locuinţa Paznicului Întunecat al Diavolilor!

22:5. Care sunt marile mistere ale destinului omenesc, percepute atât de slab chiar şi de către Cei Iluminaţi? Ai milă de ignoranţa mea întunecată, căci altfel voi fi aruncat în mrejele scârboşeniei mele.

22:6. Care este Marele Secret şoptit cu atâta teamă printre marile coloane? Care sunt substanţele cu ajutorul cărora omul poate să treacă prin Marele Portal şi să se reîntoarcă la viaţă? Este adevărat că destinul omului este determinat de către om? O, ce responsabilitate

© Biblioteca Spirituală

îngrozitoare; inima mea este copleşită, iar spiritul meu devine slab din cauza spaimei. Oare de aceea oamenii se feresc de Adevăr şi se aruncă la picioarele Tale, implorându-Ţi mila?

22:7. Mă tem, pentru că sufletul meu este îngreunat de rău, iar balanţa va înclina în defavoarea mea. Va fi el oare marcat cu semnul groaznic al osândirii imprimat de cele patruzeci şi două de peceţi? Pune-ţi mâna milostivă deasupra balanţei şi fă-mi sufletul să devină uşor.

22:8. O, Măreţule, ascuns în tăcerea veşnică, care străluceşti ca o făclie doar pentru puţini oameni. O, luminează întunericul nostru şi inimile noastre umbrite de teamă! Ridică puţin vălul, ca să putem înţelege ceva din măreţia Ta.

22:9. Noi nu suntem lipsiţi de învăţătură şi ştim că nu ne poate fi dată decât o strălucire a măreţiei Tale, căci a primi mai mult ar fi prea înfricoşător pentru alcătuirea fragilă a omului. Iată din ce cauză se îndoiesc ignoranţii, fiindcă tocmai ignoranţa lor le sporeşte slăbiciunea care îi împiedică se devină iluminaţi.

22:10. Abia dacă îndrăznim să murmurăm aceste cuvinte pătimaşe. O, Măreţule, fă ca spiritul din noi să poată fi ajutat să se cureţe de murdăria născută din gândurile noastre. Îndepărtează de la noi toate urmele ei, care ne pot întina, şi fă-ne să cunoaştem măreţia atemporală a slavei.

CAPITOLUL XXIII - UN IMN DE SLAVĂ DIN CARTEA CÂNTĂRILOR – 4

23:1. Eu sunt aici; eu sunt al Tău; îţi cânt cântece de laudă. Hai, veniţi la dans, preoţi şi preotese. Veniţi la dans, voi, Cei ce Călătoriţi în Cer, care acoperiţi Pământul cu razele voastre de putere. Veniţi la dans, străinilor. Primeşte ofrandele şi plecăciunile noastre, primeşte rugăciunile noastre şi fă-le să ne fie de folos.

23:2. Rotiţi-vă către stânga, preoţi şi preotese. Călcaţi în picioare răutatea. Călcaţi în picioare ipocrizia. Călcaţi în picioare invidia şi ura. Suflaţi în flaute, cântaţi din fluiere, clătinaţi clopotele. Veniţi, călcaţi în picioare capul mândriei. Călcaţi în picioare Demonul Rău al Poftelor. Muzica mă înconjoară ca un zid protector. Eu sunt cel care se ridică deasupra celor căzuţi.

23:3. Mă închin Ţie, Putere Veghetoare şi Atotvăzătoare! Eu sunt al Tău, eu sunt Cel Ales. Sunt dăruit cu tărie. Sunt de trei ori dăruit cu tărie. Sunt umplut cu Esenţa Sacră. Am băut din cupa bucuriei. Sunt pur, sunt pur, sunt pur.

23:4. Văd lumina din Răsărit, săgeata Iubirii Atotcuprinzătoare. Văd lumina din Miazăzi, săgeata Bunăvoinţei Atotmângâietoare. Văd lumina din Apus, săgeata Speranţei Veşnice. Văd lumina din Miazănoapte, săgeata Tihnei Atotalinătoare. Fă ca arcul auriu să iuţească săgeţile dorinţei mele. Eu sunt nemişcat; eu mă închin la Picioarele Sfinte.

23:5. Oştirile Cereşti se adună aşa cum se adună rândunelele în zbor sau cum se adună norii când plouă. În faţa Templului Sfânt îmi reînnoiesc tăria. Mă eliberez de toate dorinţele pământeşti, de toate pasiunile trupeşti, de toate poftele care devorează sufletul, de toate viciile care îl distrug.

23:6. Acum, văd strălucirea cu nuanţe de curcubeu a realului în ireal. Acum, văd adevărul acolo unde înainte vedeam ce nu era şi auzeam ce nu era. Am fost amăgit de trupul meu. Am fost înşelat de sentimentele mele. Acum, văd lucruri ce nu pot fi văzute de ochii neajutoraţi ai muritorilor. Aud lucruri aflate dincolo de auzul omului pieritor.

23:7. O, Măreţule, O, Strălucitorule, O, Cunoscătorule Atemporal, O, Văzătorule fără Limite, O, Maiestuosule, a cărui formă este nespus de frumoasă! Te-am văzut prin văl. Am întrezărit reflexia veşniciei. Sunt liber.

23:8. Eu, fiul Tău, mă plec smerit înaintea Ta. Stăpâne, inima mea este pură. Mă declar loial vecinului din dreapta şi vecinului din stânga. Văd masa. Văd scaunul. Văd cuţitul. Totul este pregătit. Veniţi, spirite binevoitoare, adunaţi-vă în jurul focului. Plutiţi deasupra străchinii.

23:9. Tu, care ai puterea de a apărea sub orice formă doreşti, vino; vino aşa cum vin oaspeţii bineveniţi. Eu stau fără teamă în faţa Locului Groazei, dar cei osândiţi la tristeţe şi spaimă nu se pot apropia nici măcar de marginea lui. De aceea, cei care s-au ridicat din adâncurile întunecate aşteaptă afară plini de invidie. Plecaţi, spirite spurcate ale celor osândiţi!

© Biblioteca Spirituală

Plecaţi, voi, cei care v-aţi distrus singuri!

23:10. O, Împuternicit Măreţ, curtea s-a purificat. Văd acum o strălucire asemenea unui foc. Fraţilor, surorilor, o vedeţi şi voi? Îi văd pe Cei Strălucitori care au dat vălul la o parte pentru o clipită. Văd lucruri de o frumuseţe copleşitoare. Aduceţi tămâie, aduceţi apă, aduceţi sare şi aduceţi şi focul pentru jertă.

CAPITOLUL XXIV - UN IMN DE SLAVĂ DIN CARTEA CÂNTĂRILOR – 5

24:1. Eu cred în Tine, Dumnezeule Măreţ al Vieţii, Domn al Împărăţiei Luminii, Locuitor în Tăcerile Veşnice. Din miezul tărâmului Tău iese un curent care susţine viaţa, iar în Tine se odihnesc speranţele tuturor oamenilor.

24:2. Tu eşti Stăpânul Tuturor Sferelor, şi nimeni nu se poate opune dominaţiei Tale. Sub îndrumarea Ta binevoitoare, Pământul continuă să existe şi să rămână unit, schimbându-se doar pentru folosul omului. Noi suntem copiii Tăi, iar Tu eşti Tatăl nostru.

24:3. Eu cred în Spiritul Sacru al Inspiraţiei, care intră în inimile oamenilor revărsându-se din Tine, care este una cu Tine, cu toate că s-a separat; acel Spirit pe care părinţii noştri din vechime l-au venerat peste măsură, Cel Frumos, Cel Blând, Cel Inspirat, care i-a învăţat pe oameni în primul rând să iubească şi care a tras deoparte vălul pentru a le arăta frumuseţea.

24:4. Eu cred în Împărăţia Măreaţă de Dincolo de Pământ, acolo unde în Locul Luminii sufletele oamenilor, dacă sunt vrednice, ajung la o desăvârşire ce nu poate fi cunoscută aici. Lumina din Regiunea de Dincolo de Văl nu este precum lumina de pe Pământ; ci are proprietatea de a fortifica; este o lumină regeneratoare, ce nu poate fi descrisă în cuvinte pământeşti.

24:5. O, Măreţ Locuitor al tăcerilor infinite, care nu sunt precum tăcerile cunoscute pe Pământ, care eşti prezent în acest loc sacru, unde oamenii se adună să Ţi se închine. Noi, cei care suntem aici, Te vedem revelat ca o rază de lumină pentru aceia ale căror inimi trăiesc în întunericul ignoranţei. Ne bucurăm de emanaţia revigorantă ce se revarsă către aceia care au înţelepciunea de a o atrage şi absorbi.

24:6. O, Măreţule, noi, slujitorii Tăi, ne-am adunat aici, în Locul Tainic, şi ne închinăm Ţie. Ne închinăm cu smerenie, nu cu slugărnicie; ne închinăm în semn de recunoaştere a limitărilor noastre pământeşti. Suntem copleşiţi de uimire şi nu putem face altceva decât să stăm şi să Te venerăm în tăcere, în timp ce privim slava Ta. Ea străluceşte înaintea ochilor noştri, iar gurile noastre nu se pot deschide.

24:7. Aici, în acest Loc Sacru, cu greu îndrăznim să rostim cuvinte de rugăciune, căci propoziţiile formulate de oameni sunt atât de nevrednice de scopul lor atunci când sunt rostite în faţa Ta. Omul este limitat în cunoaştere, în înţelegere şi în putinţă; faptul că îşi dă seama de aceste lucruri îl face să fie smerit.

24:8. O, Măreţule, care înţelegi chiar şi vorba celui mut, ajută-ne să ne lărgim cunoaşterea şi înţelegerea. În ceea ce ne priveşte, noi nu vom rămâne inactivi, ci ne vom lupta mereu să ajungem la Tine, ne vom strădui chiar să ne depăşim limitele. Dacă lucrurile ar sta altfel, am fi nesinceri să căutăm ajutorul Tău.

24:9. Ajută-ne să îndepărtăm petele murdare de pe spiritul nostru veşnic, iar când ni se va da o nouă viaţă pământească, fă în aşa fel încât să nu fim prea defavorizaţi. Învaţă-ne să ne rugăm fără rugăciuni, ca să eliminăm petele intereseului personal. Iar când îţi cerem ceva, fie să nu o facem în mod egoist.

CAPITOLUL XXV - CÂTEVA FRAGMENTE DINTR-O SECȚIUNE MULT DETERIORATĂ

Fragmentul 1

25:1. O, suflet înfăşurat şi adormit, inconştient de izvorul vieţii din care poţi să bei, insensibil la pulsaţia vieţii din jurul nostru, acum este momentul tău. Pregăteşte-te pentru marea trezire. Lumina strălucitoare a înţelepciunii aşteaptă să te cuprindă, acum când stai în faţa uşii minunate din interiorul Templului Sacru al Misterului.

© Biblioteca Spirituală

25:2. Înţelepciunea ta interioară cunoaşte faptul că lumina Adevărului poate fi o călăuză sigură prin întunericul vieţii pământeşti, un ajutor care te poate face să găseşti drumul spiritului tău etern. Ea este ***cheia vieţii veşnice*** în locul luminos aflat dincolo de vălul din Apus

25:3. O, sufletul meu viu; trezeşte-te, ascultă-mă! Nu vreau ca iubirea mea şi sacrificiile mele să fie în zadar; nu vreau ca speranţele mele să se transforme în ţărână în mormânt. Poate iubirea să se facă pământ, iar speranţa să devină nisip? Niciodată, pentru că mormântul nu este destinaţia calităţilor sublime ce înnobilează firea omului.

25:4. Omul este ca o flacără care arde în apă, aşa cum scrie pe stâlpii de afară. Sufletul lui este ca un boboc de trandafir care aşteaptă sărutul soarelui pentru a se trezi şi a înflori. Natura lui este precum ziua, care este mereu însoţită de noapte.

Fragmentul 2

25:5. Mă voi ruga Dumnezeului Fără Nume, care este Adevăratul Dumnezeu şi Cunoscătorul Tuturor Numelor. Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:6. Cerurile înalte vor auzi sunetul glasului meu, iar tăria lui va face să răsune tot ţinutul. Se va auzi până în Tărâmul Roşu. Cântecul meu va călători pe aripile vântului, iar veselia mea va şopti la urechea văzduhului. Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:7. Voi căuta cu râvnă iluminarea şi cunoaşterea, ca să pot vesti oamenilor căile Adevăratului Dumnezeu, fiindcă acestea sunt nişte căi misterioase, care nu sunt uşor de înţeles. Omul se bălăceşte în nisipul mişcător al ignoranţei, şi doar printr-un efort deosebit poate să iasă de acolo. Măreţ Veghetor, dă-mi capacitatea de a înţelege. Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:8. Eu le zic oamenilor, „Mărturisiţi-L pe Cel Măreţ copiilor voştri, celor născuţi nobili şi celor de condiţie mai joasă, care locuiesc împreună sub acelaşi soare, precum şi generaţiilor care încă nu s-au născut. Cântaţi cântece care să răsune pe coridoarele timpului". Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:9. „Cântaţi-I cântece de laudă să audă păsările cerului; spuneţi-le de El peştilor din ape, fiinţelor care vieţuiesc în pământ şi creaturilor care merg sau se târăsc pe faţa sa". Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:10. „Mărturisiţi-L tuturor, căci el este Dumnezeul Tuturor Lucrurilor. El este Măreţul Plin de Compasiune, a cărui mânie scade odată cu apusul soarelui, iar dimineaţa pleacă cu ceţile zorilor". Te salut, Măreţ Veghetor asupra Pământului!

25:11. Uneori, în timpul singuraticelor vegheri din timpul nopţii, mă întreb, Ţi-ai întos oare faţa de la mine? Ce am făcut, că nu îmi răspunzi? Am trăit eu vreodată altfel decât în conformitate cu cuvântul Tău? O, Măreţ Supraveghetor al Pământului, care este voia Ta în privinţa mea?

Fragmentul 3

25:12. O, Măreţule, care Te îngrijeşti veşnic de nevoile noastre. Paznic şi Supraveghetor al omenirii, apleacă-Ţi privirea spre noi cu compasiune şi nu pune o povară prea mare pe umerii noştri, slujitorii Tăi supuşi. Trebuie să muncim, fiindcă în felul acesta ne pregătim pentru o stare mai înaltă a fiinţei, însă ai răbdare cu noi, căci uneori obosim şi şovăim să ne îndeplinim sarcina.

25:13. Aici am căzut victime ale vicleniilor noastre; am încâlcit firele existenţei noastre dincolo de orice speranţă, de aceea nu ştim cum să desfacem nodurile pe care noi înşine le-am legat pentru a ne elibera. Ne-am încurcat într-o plasă ţesută chiar de noi. Măreţule, lasă-ne pe noi, slujitorii Tăi, să Te căutăm ca să ne ajuţi. Destinele noastre stau în căuşul palmelor Tale, căci Tu ne vezi viitorul, ca şi cum ar fi scris pe un sul de pergament derulat.

25:14. Cei Strălucitori Te venerează prin faptul că îţi slujesc, întrucât ei urmează cuvintele de îndrumare. Astfel, spiritele legate de pământ ţi se închină, umbrele celor plecaţi ţi se închină şi întreaga creaţie ţi se închină. Noi, slujitorii Tăi, ne punem devotamentul nostru continuu şi veşnic în slujba Ta. O, Măreţule, noi nu suntem ca alţii, fiindcă ştim prea bine că veneraţia şi devoţiunea înseamnă slujire şi mult efort, şi nu doar simple cuvinte şi ritualuri.

© Biblioteca Spirituală

22:15. Spiritul tău guverenază brizele care îi mângâie pe oameni. Tu trimiţi ploile fertilizatoare. Spiritul tău dă viaţă seminţei din pântecul Pământului. Cântecele păsărilor sunt inspirate de cunoaşterea Ta, iar animalele sălbatice se bucură de hrana pe care le-o dai.

25:16. Tu eşti Fiinţa Universală, Norul de Ploaie ce Umbreşte Pământul, Cel ce Locuieşte în Peştera Inimii, aflată în toate creaturile care respiră. Tu eşti Ţesătorul Urzelii şi Bătătura Vieţii.

Fragmentul 4

25:17. Eu îl laud pe Cel ce Mănâncă Răul, pe Cel ce Elimină Resturile Pământeşti. Pe cel ce îi susţine pe adepţii fideli ai Celui Nemuritor, în care toate se unesc după ce părăsesc trupul. Căci va veni şi ziua în care vom lepăda tot ceea ce este de pe Pământ, când ne vom da seama şi vom recunoaşte că tot ce rămâne este spiritul pur şi sfânt, nemărginit şi liber ca vântul.

25:18. Eu îl laud pe Cel ce Mănâncă Răul, pe Cel ce Elimină Resturile Pământeşti. Pe cel ce îi susţine pe adepţii fideli ai Celui Nemuritor, care este cu noi pretutindeni şi care se găseşte în toate lucrurile, în care este totul, deşi El este mai mult decât totul, care vede şi aude totul, care ştie şi înţelege toate lucrurile pe care niciunul dintre cei legaţi de Pământ nu le poate cunoaşte; care trimite cuvântul Său de putere, astfel încât acesta este în toate şi ţine toate lucrurile laolaltă, făcându-le stabile.

25:9. Eu îl laud pe Cel ce Mănâncă Răul, pe Cel ce Elimină Resturile Pământeşti. Pe cel ce îi susţine pe adepţii fideli ai Celui Nemuritor, care a creat toate lucrurile şi astfel a devenit Propriul Său Sine Măreţ, care s-a îmbrăcat cu universul ca şi cum ar fi un veşmânt.

Fragmentul 5

25:20. O, Spirit Măreţ, eu voi vedea faţa întinsă a Pământului, aşa cum o vezi şi tu. Voi afla cum se trezeşte la viaţă sămânţa care se transformă apoi într-o plantă, şi cum iese pasărea din ou. Ce i se adaugă oului pentru a-i da puterea de a reproduce viaţa?

25:21. Eu voi atinge Trupul Tău Măreţ, născut din respiraţia provenită din Sursa Veşnică, şi voi privi gândurile Tale cum creează şi modelează pas cu pas toate lucrurile.

25:22. Eu voi vedea legăturile dintre Cer şi Pământ şi îmi voi odihni mâna pe ele. Voi vedea firul care leagă ziua de ieri, cu cea de azi şi cu cea de mâine, aşa că toate sunt părţi din întreg.

25:23. Eu voi vedea locul care i-a fost sortit fiecărui om viu şi voi înţelege motivul. Voi înţelege rostul fiecărui animal şi al fiecărei plante, al fiecărui copac şi al fiecărei vietăţi care zboară sau se târăşte.

25:24. Eu voi cunoaşte bucuria copiilor, atunci când se joacă şi când se duc cântând spre locurile lor de învăţătură. Voi vedea naşterea şi moartea şi voi pătrunde misterele lor. Voi cunoaşte profunzimile urii şi înălţimile iubirii.

25:25. Voi călători pe poteca riscantă a iubirii mână în mână cu altcineva. Îi voi cunoaşte secretele, plăcerile şi umbrele, precum şi tainele tăcerilor sale.

25:26. Voi cunoaşte începutul şi sfârşitul şi voi înţelege legătura dintre ele. Voi vedea lanţul anilor şi şiragul zilelor. Voi cunoaşte scopul tuturor. Apoi, cunoscând toate acestea, Te voi cunoaşte până la urmă şi pe Tine, Spirit Măreţ!

Fragmentul 6

25:27. O, Dumnezeule Adevărat, care îi călăuzeşti pe cei vrednici în tot ceea ce fac; care Te ridici ca o făclie în întuneric pentru cei mai puţin capabili. Dă-ne nouă, slujitorilor Tăi, care ne punem credinţa în Tine, tăria de a birui toate îndoielile şi toată nesiguranţa care se ridică în inimile noastre, aşa cum se ridică noaptea umbrele înfricoşătoare. Dă-ne să bem apă din fântâna inepuizabilă a înţelepciunii, ca să nu o apucăm pe căi greşite şi să ne atragem pieirea.

25:28. Căci în întunericul care ne învăluie noi nu putem vedea calea, iar glasuri de tot felul strigă să o luăm pe aici sau pe dincolo. Suntem nedumeriţi, căci nu ştim care este calea cea bună. Cum de sunt atât de multe căi?

© Biblioteca Spirituală

25:29. Noi nu suntem oameni învăţaţi, nici nu deţinem funcţii înalte. Nu stăm printre prinţi, ci suntem printre oamenii cei mai de jos din ţinutul nostru. Însă noi suntem cei care ducem povara poporului; noi îi hrănim pe cei înfometaţi şi asigurăm cele necesare văduvei şi orfanului. Pe noi ne doare spinarea şi noi avem picioarele obosite, noi avem trupul dezbrăcat şi strachina goală.

25:30. Cei ce sunt preocupaţi de lucruri mai înalte stau la mese îmbelşugate; acei oameni aparent nevrednici se bucură de prosperitate şi belşug. Celor care iau li se dă mai mult, pe când cei care dau sunt luaţi în râs.

25:31. Noi vedem aceste lucruri şi mintea noastră este cuprinsă de îndoieli; ne întrebăm unul pe altul, „De ce stau lucrurile în felul acesta? Asta este voia Dumezeului nostru?". Apoi căutăm un răspuns cu toată sinceritatea şi facem eforturi în acest sens, iar Măreţul Dumnezeu de Deasupra Tuturor Lucrurilor nu rămâne tăcut.

Fragmentul 7

25:32. O, Dumnezeule, ascultă-mi dorinţa, căci am intrat în odaia din interiorul meu şi aştept un răspuns din tăcerea şi liniştea din mine. Am lăsat la uşă neliniştea şi nemulţumirile vieţii, apoi am închis uşa şi am lăsat pe dinafară lucrurile exterioare.

25:33. O, sufletul meu, ascultă şoaptele ce vin din tăcere. Lasă deoparte zgmotul Pământului şi ascultă vocea blândă ce răsună de la marginea veşniciei. Ascultă, dar nu cu urechile, glasul fără cuvinte al Adevărului. Închide ochii trupeşti, pentru ca ochiul măreţ să poată vedea în întunericul dinlăuntru.

25:34. Intră în templul interior şi aşteaptă revelarea tainelor cereşti. Închide simţurile zgomotoase care caută să se exprime prin plăcerile ce le sunt specifice. Apoi, când toate uşile exterioare sunt închise, iar cele interioare se deschid, vorbeşte-mi, căci voi auzi glasul Tău. Spune-mi secretele veacurilor şi spiritul meu va trăi veşnic în mulţumire.

25:35. Doar atât, şi nu mai cer nimic; este de ajuns pentru o singură viaţă.

Fragmentul 8

25:36. O, Măreţule din Înalt, ai milă de noi, căci suntem prinşi în capcană de lipsa lucrurilor necesare pentru susţinerea trupului. Fără susţinere, spiritele noastre sunt neliniştite; inimile noastre nu-şi pot găsi liniştea. Noi nu dorim lucruri prosteşti, plăcute sau deşarte, ci doar acele lucruri fără de care nu putem trăi.

25:37. Deşi ne lipsesc toate lucrurile, noi nu ne întoarcem privirea de la Tine, fiindcă ştim foarte bine că, în mărinimia Ta, ai grijă de toţi oamenii, iar Pământul este plin de bogăţii. Nu Tu ne iei lucrurile necesare pentru a ne duce traiul, ci aceia care sunt asemenea nouă, fraţii noştri oameni.

25:38. Ei îi lipsesc de hrană pe cei înfometaţi şi de apă pe cei însetaţi, cu toate că ei sunt îndopaţi şi ghiftuiţi cu lucruri bune. Ai milă de ei; învaţă-i şi luminează-i cu pedepsele şi nenorocirile Tale. Astfel, s-ar putea să ajungă să înţeleagă că omul are nevoie de om şi că fiecare om este un frate pentru toţi ceilalţi.

25:39. Alţii au cules de acolo de unde noi am semănat, iar alţii dorm acolo unde noi am construit, datorită poziţiei lor sociale. Prin urmare, împarte dreptatea, ca să putem şi noi să ne hrănim, să ne îmbrăcăm şi să avem un loc unde să ne odihnim capul.

Fragmentul 9

25:40. O, Dumnezeule, care ne înveţi în atât de multe feluri minunate în acest loc de instruire numit Pământ, care ne dai sarcini al căror final nu îl putem prevedea, care ne pui la încercare pentru a ne măsura priceperea şi care ne testezi curajul şi fidelitatea.

25:41. Învaţă-ne, ca să putem înţelege mai bine lecţiile amare care elimină din natura noastră tot ce este nesănătos. Întăreşte-ne, ca să putem îndura toate lucrurile fără să ne plângem şi ca să ne purtăm cu curaj atunci când suntem disciplinaţi cu severitate în acest unic loc de învăţătură. Deschide ochii înţelegerii aflaţi în interiorul nostru, ca să putem profita de toate

experienţele şi să nu pierdem timpul jelindu-ne soarta.

25:42. Spune-ne, ca să ştim. Învaţă-ne care ne sunt îndatoririle pe câmpul de bătaie, astfel încât atunci când vom fi chemaţi să ne ocupăm locul care ne-a fost hărăzit, să nu evităm confruntarea. Întăreşte-ne pe terenul de încercări al necazurilor, ca să fim puternici în luptă. Când va veni ziua bătăliei, iar laşii vor fugi din faţa tăriei vrăjmaşilor, când cei viteji vor săruta ţărâna la porţile gloriei, fă ca locul nostru să fie acolo unde înfruntarea este mai crâncenă şi unde se dau cele mai multe lovituri.

25:43. Dacă ne vom pierdem curajul, măcar să rămânem credincioşi. Dacă vom fi osteniţi, măcar să nu ne temem. Dacă ne va veni ceasul şi vom cădea răpuşi de atacul violent, măcar să rămânem cu armele în mâini şi cu faţa la duşmani. Noi luptăm în bătălia unde învingătorul poate deveni învins, iar învinsul poate deveni învingător, fiindcă aici nu biruinţa este scopul, ci lupta în sine. Cel care luptă pentru scopul cel bun poate revendica pe bună dreptate fructele victoriei.

25:44. Noi nu putem cere să ieşim biruitori, însă putem cere să fim făcuţi puternici, dacă ne luptăm pentru a deveni puternici. Nu putem cere să nu fim răniţi, dar putem să cerem curaj. Nu putem cere să fim susţinuţi în slăbiciunea noastră, dar putem cere tăria morală de a îndura. Noi stăm pe poziţii şi îi privim cu asprime de vrăjmaşi. Oştile răutăţii ne înconjoară, dar noi vom continua să înaintăm cu rândurile strânse, purtând toate înaintea noastră, până când vom ajunge să ne odihnim în prezenţa victoriei.

25:45. O, Dumnezeule, Suveran al Spiritelor, veghează asupra noastră în bătălie, căci noi suntem copiii Tăi.

Fragmentul 10

25:46. Aceasta este rugăciunea mea. O, Spirit Măreţ, primeşte-mi rugăciunea. O, Locuitor din Regiunea Pură a Adevărului, ascultă-mă. O, Izvor Măreţ al Înţelepciunii, ascultă-mă.

25:47. O, Mângâietor şi Tovarăş al Tăcerilor Sufletului, ascultă-mă. Eu, fiul Tău, vin în faţa Ta cu credinţă şi smerenie.

25:48. Fă ca spiritul meu să fie primit în Minunata Cameră de Audienţă dintre cele două regiuni.

25:49. Sunt fiul Tău, şi vin în faţa Ta cu credinţă şi smerenie. O, Sursă Supremă a razelor formatoare, acordă-mi o audienţă. O, Măreţule care stai pe Tronul Celest din spatele Marelui Disc Solar, ascultă-mă. Dumnezeule Măreţ, Stăpân al trupurilor oamenilor, ţie ţi se cuvin toate onorurile. Eu, fiul Tău, vin în faţa Ta cu credinţă şi smerenie. Toate gândurile şi faptele mele sunt puse în slujba Ta. Aceste lucruri sunt scrise limpede în inima mea şi nu sunt doar nişte simple adieri de vânt care îmi ies din gură.

Fragmentul 11

25:50. Stăpânul inimii mele, ascultă-mă acum, când comunic cu Tine în tăcere în faţa altarului ascultării. Tu eşti Cel Măreţ, care a existat înainte de înălţarea munţilor, care a sfâşiat pământul şi apele în anii copilăriei omului.

25:51. Fiindcă în ochii Tăi, o mie de ani mari sunt precum o oră în arşiţa zilei sau precum o veghe în răcoarea nopţii. Tu eşti Păstrătorul Timpului Veşniciei şi Paznicul Veacurilor.

25:52. Tu îi seceri pe oameni aşa cum se seceră grâul la vremea recoltei şi îi mături din cale aşa cum apele revărsate curăţă pământul. Căci omul este precum iarba câmpului; dimineaţa este plin de vigoare şi împodobit cu strălucire picăturilor de rouă; dar la lăsarea serii este tăiat şi lăsat să se usuce pe durata nopţii.

25:53. Ziua nu este importantă dacă oamenii trăiesc din plin fiecare oră, îndeplinindu-şi sarcinile ce le-au fost atribuite.

Fragmentul 12

25:54. Când Moartea Înfricoşătoare te va chema, să nu te găsească nepregătit. În ceasul ultim, care va veni cu siguranţă, nu vei avea posibilitatea să ţii un discurs frumos sau să întârzii ducerea la îndeplinire a poruncii. Şi atunci, toate bunurile tale pe care le-ai iubit şi le-ai acumulat

© Biblioteca Spirituală

nu vor mai reprezenta nimic, şi nu vei putea lua cu tine decât acele lucruri pe care le-ai creat în interior.

25:55. Nu te număra printre acei nesăbuiţi care spun, „Am destul timp, căci sunt încă tânăr”. Moartea îi ia şi pe copiii de ţâţă şi pe cei bătrâni; la acest lucru trebuie să meditezi. Gândeşte-te bine la bunurile tale viitoare.

25:56. Aici, tu eşti arhitectul locuinţei pe care o vei avea în viitor; planurile pe care le faci aici se vor concretiza în altă parte. Pământul este locul unde semeni. Cerul este locul unde culegi.

25:27. Aici, tu eşti sculptorul, care dăltuieşte statuia; eşti olarul care modelează ulciorul; eşti tâmplarul care făureşte stâlpii de susţinere. Ce lucru de pe Pământ ar putea fi mai important decât acela de a acorda atenţie formei şi înfăţişării tale viitoare?

25:28. Când tai ceva, faci acest lucru în mod neglijent sau te concentrezi? Când frământi lutul moale, faci asta la întâmplare sau modelezi cu grijă vasul crud? Nu amesteci şi culorile cu atenţie?

25:29. Ce fel de lucru eşti tu, care eşti făurit în acest atelier minunat? O fiinţă frumoasă, îmbrăcată în splendoare, sau un demon respingător şi malefic, care nu poate face nimic altceva decât să se tăvălească în noroiul locuinţei care i se potriveşte?

25:60. Pe cine o să lauzi pentru chibzuinţa ta sau o să blestemi pentru lipsa ta de prevedere? Cine te poate sili să te ocupi cu blândeţe şi simţ de răspundere de copilul adormit al sinelui tău? Sau cine te poate împiedica să-i spulberi, din neglijenţă sau în mod deliberat, toate speranţele de bunăstare viitoare?

Fragmentul 13

25:61. Bucuraţi-vă, oraşelor care sunteţi aşezate lângă ape; bucuraţi-vă, oameni ai acestui ţinut, căci multe lucruri se vor întâmpla. Iată, vrăjmaşii s-au împrăştiat în dezordine; nu mai sunt prezenţi; sunt mâncaţi; a noastră e biruinţa.

25:62. Lăudat fie Domnul nostru Poruncitor. Ne închinăm Căpeteniei Măreţe. Ne închinăm Sursei Puterii din acest ţinut; fie să trăiască mereu în slavă. O, Tată Puternic, lasă-ne să ne odihnim în răcoarea măreţiei Tale, lasă-ne să trăim la umbra Ta, sub protecţia braţului Tău drept.

25:63. Tu ne-ai dat acel lucru pe care nu credeam că îl vom mai cunoaşte vreodată. Oamenii stau liniştiţi, vorbesc liber unul cu altul. Se plimbă pe afară cu paşi uşori şi îşi ţin capul sus. Oamenii îi privesc în ochi pe semenii lor, şi nimeni nu îi îmbrânceşte. Ei au fost izbăviţi de umbra fricii şi încrederea li s-a reînnoit. Cetăţile şi împrejurimile nu mai sunt pline de luptători, şi nicio fântână nu mai este oprită pentru cei însetaţi; toţi pot bea după bunul plac atunci când găsesc apă. Oamenii vin şi se duc, străbat pustiul, cară cu ei mărfuri pe care le vând, şi nimeni nu năvăleşte asupra lor ca să îi jefuiască. Călătoresc în pace de-a lungul drumurilor izolate, şi nimeni nu le ţine calea ca să îi prade. Negustorii trec prin locuri pustii, şi nu sunt atacaţi; nimeni nu se ridică împotriva lor.

25:64. Purtătorii mesajelor nu se mai grăbesc, nu mai sunt palizi la faţă şi înspăimântaţi; ei nu mai vin cu veşti proaste; nu mai vin cu cuvinte înfricoşătoare. Din cauza faptului că nu mai vin, genunchii tremură, iar stomacul se dă peste cap. Acum, mesagerii zăbovesc în locuri umbrite, şi stau acolo până când îi cheamă străjerii, căci veştile pe care le aduc nu sunt urgente. Luptătorii se odihnesc; zilele primejdioasee s-au dus; arcul, sabia, suliţa şi scutul au fost abandonate în depozitele de arme. Oamenii umblă fără grijă; vorbesc cu voioşie, căci nu mai sunt copleşiţi de teamă, şi nici nu se mai tem că vor fi atacaţi. Paznicii de la hotare nu mai sunt traşi la faţă din cauza lipsei de somn, iar ochii nu le mai sunt obosiţi şi încordaţi de atâta veghe. În tot ţinutul domneşte mulţumirea şi liniştea.

25:65. Cirezile sunt mari, iar animalele sunt lucioase; nu mai sunt încordate şi neliniştite. Turmele pasc mulţumite pe păşunile verzi. Păsările de curte nu mai sunt vigilente şi gălăgioase, ci se sfădesc în joacă, alergându-se prin ţărână. Glasurile oamenilor nu mai sunt răguşite de strigătele de luptă, ci acum cântă, în timp ce fiecare om se achită de sarcina pe care o are. Nu se mai aud bocetele jalnice ale femeilor care îşi plâng morţii, iar văduvele s-au împuţinat.

© Biblioteca Spirituală

Cultivatorul seamănă cu satisfacţie, ştiind că va culege de acolo de unde a semănat. El nu se mai îndoieşte de faptul că se va bucura de propria recoltă.

25:66. Chipul lui Dumnezeu ni se arată încă o dată favorabil; chiar şi zeii mărunţi privesc din nou cu bunăvoinţă asupra ţinutului. Stăpânirea lui Saku a luat sfârşit; acesta nu mai umbreşte vieţile oamenilor; totul este bine în cele două ţinuturi.

Fragmentul 14

25:67. Noi îl proslăvim pe Dumnezeul nostru cu inimile pline de bucurie şi recunoştinţă. El a venit printre noi şi va mai veni la timpul potrivit; totul ne merge bine. Dorinţa lui face să crească plantele, iar pământul se îmbracă cu mantia lui veselă. Mâna lui călăuzeşte stelele; mintea lui cuprinde toate fiinţele care zboară deasupra Pământului şi care merg sau se târăsc pe faţa lui.

25:68. Noi Te slăvim, Măreţule Veşnic, ale cărui forme sunt nenumărate. Sărutăm pământul în faţa Ta. Toate fiinţele şi lucrurile sacre pe care oamenii le venerează nu sunt decât manifestări ale faptului că ei bâjbâie prin norii ignoranţei pentru a Te înţelege. Ai milă de ei, căci s-au născut în întuneric şi mister, dar inimile lor sunt bune.

25:69. În fiecare zi, Tu aduci lucruri noi în atenţia oamenilor şi le pui în faţă probleme pe care să le rezolve. Natura oamenilor îi face să fie atraşi de căile uşoare şi de pasivitate; prin urmare, aceştia tind să fugă de lucrurile cu adevărat folositoare. Aşadar, tratează-i pe oameni aşa cum este mai bine, ca ei să progreseze pe drumul care duce la Tine.

Fragmentul 15

25:70. Nici viaţa, nici iubirea nu se sfârşesc la Poarta Macabră. Tăria legăturii invizibile dintre două suflete le leagă chiar şi dincolo de moarte. Cea mai puternică legătură este iubirea sinceră, reală şi statornică. O asemenea iubire învinge necazurile şi trece prin toate încercările.

25:71. Dacă o persoană pe care o iubeşti a plecat prin Porţile Apusului către Sălile Măreţe ale Veşniciei, atunci lasă cuvintele Adevărului să te aline. Şi vei cunoaşte acest lucru: că Paznicul de la Poarta Macabră nu este un personaj înfricoşător, ci un slujitor plin de compasiune, care are grijă de tine atunci când eşti adormit şi te veghează până la venirea zilei mai lumioase. Atunci vei fi trezit din somn şi vei începe călătoria şi marea aventură împreună cu tovarăşii din vremurile trecute.

Fragmentul 16

25:72. Când mori, devii mai măreţ decât tot ce ai fost vreodată pe Pământ, fiindcă acum prietenii tăi plâng pentru tine. De dorul tău, îşi bat trupul gol şi se lovesc peste antebraţe. Îşi smulg părul şi îşi pun cenuşă în cap.

25:73. Totuşi, dacă sunt sinceri cu ei înşişi, nu simt deloc tristeţe; nu sunt tulburaţi. Un glas vorbeşte din tăcere, spunând, „Dacă pleacă, se va întoarce, dacă doarme, se va trezi, iar dacă moare, va trăi”.

25:74. Oare ai plecat de la noi pentru totdeauna? Nu, pentru noi nu eşti nici mort, nici plecat, decât dacă din cauza faptelor noastre vom ajunge să trăim în regiuni diferite.

25:75. Eu nu sunt abătut. Tu eşti acum în Locul Măreţ de dincolo de stelele veşnice. Ai trecut de orizontul nemuririi, iar acum mergi semeţ pe poteca luminoasă. Fie să ne întâlnim acolo în zilele ce vor veni.

25:76. Mă închin Ţie, Celui Luminos!

Fragmentul 17

25:77. Stai alături de mine; susţine-mă când voi ieşi din mormânt, O, Păzitorul meu! Lasă-mă să Te iau de mână; stai lângă mine când voi ajunge în faţa Evaluatorilor, ca atunci când voi auzi sentinţa să nu fiu singur. Dacă ochii mei nu pot vedea, atunci spune-mi Tu ce se întâmplă cu talerele balanţei; înclină în favoarea mea?

25:78. O, Dumnezeule Păzitor, luminează întunericul pentru mine şi izbăveşte-mă din

© Biblioteca Spirituală

plasa ţesută de păcatele şi neputinţele mele. Tu eşti tăria mea şi sprijinul meu; Ţie ţi-am adus ofrande. Pe tine Te-am cinstit mai presus de orice.

25:79. Acolo, s-ar putea să dau de necaz şi să nu am pe nimeni care să stea cu mine. S-ar putea să nu am niciun mângâietor şi să fiu singur; aşadar, nu mă părăsi în vremea încercării mele. Stai lângă mine, O, Dumnezeule Păzitor. Dacă mă voi număra printre cei aflaţi în suferinţă, apleacă-Ţi privirea spre mine cu milă şi compasiune, iar dacă voi fi părăsit, ai grijă de mine şi dă-mi apă, pâine şi untdelemn.

Fragmentul 18

25:80. Eu cânt cuvinte de slavă Dumnezeului meu, care este Dumnezeul Măreţ aflat deasupra tuturor zeilor, iar cuvintele care îmi ies din gură se vor înălţa deasupra tuturor lucrurilor. Cu ele Îl voi lăuda în Locul Sfânt, în tăcerea Sanctuarului Său Tainic. Acestea îl vor proslăvi pe Dumnezeul meu, ca Maiestatea Sa să nu fie pângărită, ca El să nu fie părăsit, până în ziua în care va fi dezvăluit tuturor oamenilor.

25:81. Eu îl laud cu fiecare gând iubitor şi cu o inimă devotată. Aşa cum soarele se înalţă vesel pe cerul zilei, tot aşa şi inima mea se ridică spre El, cel care îmi dă viaţă şi mă reînnoieşte în fiecare zi.

25:82. El este Mare; El este Puternic; El este Luminos. El a făcut să curgă râul cel mare, ca toţi oamenii din cele două ţinuturi să se poată hrăni. Acest râu nu oboseşte niciodată; nu încetează niciodată să curgă. Este veşnic reînnoit.

25:83. Aşa cum râul cel mare curge necontenit şi cu putere prin pustietate şi face să înverzească totul în calea lui, fă ca şi râul vieţii mele să curgă pe Pământ şi să îndepărteze nisipurile răutăţii.

25:84. Eliberează-mă din lanţurile morţii. Desfă mantaua grea de carne în care sunt închis şi care mă ţine prizonier. Lasă-mă să mă înalţ liber în slava de deasupra, aşa cum şoimul pluteşte liber cu aripile întinse. Fă ca niciun cântec al meu să nu fie curmat atunci când îl cânt şi ca povestea să nu se sfârşească înainte de final.

25:85. Apără-mă, Dumnezeul meu, de căile întunericului şi fă ca spiritul meu să se bucure în lumina dreptăţii.

25:86. Slavă Ţie, Dumnezeule Măreţ, Stăpân al Adevărului, al cărui tron veşnic este ascuns în spatele limitărilor omeneşti, care ai poruncit ca lucrurile să ia fiinţă, care l-ai făcut pe om atât de minunat, încât acesta nu îşi poate înţelege propria natură, care asculţi cu compasiune strigătul de disperare şi geamătul prizonierului.

25:87. Toţi se închină spiritului veşnic din interior, acel sine real, care este sediul tuturor gândurilor cu care au devenit una. Eu sunt unul dintre aceia care pot spune cu adevărat că sufletul este veşnic, căci fac parte dintre Cei Treji, dintre cei puţini care au reuşit în cele din urmă să vadă Minunata Privelişte. Eu am văzut fulgerul luminos al Adevărului în întunericul existenţei pământeşti. Sunt liber, sunt iluminat.

25:88. Voi cânta ca Tu să fii slăvit în singurătatea Locurilor Tale Tainice, unde ochii celor profani nu pot pătrunde niciodată, unde puţini oameni vin ca nişte Aleşi. Acolo, noi vom cânta cântece din vremurile străvechi. Vom cânta despre căile şi legile Tale, care vor rămâne veşnic neschimbătoare.

Fragmentul 19

25:89. Cerul şi numeroasele Ceruri de dincolo de Cer, Pământul şi numeroasele Pământuri de dincolo de Pământ, sunt susţinute de gândurile şi puterea lui Dumnezeu. Ele sunt ca un monument închinat slavei Sale veşnice. Toate creaturile vii care se mişcă şi respiră se află în locuinţa vieţii. Omul găseşte cea mai mare bucurie în Palatele Veşnice; aşadar, nu te ataşa de bunurile pământeşti.

25:90. Aici, omul poate dori să trăiască o sută de ani şi chiar poate să o facă, dar la ce-i folosesc aceşti ani în plus dacă nu îşi înalţă sufletul? Există o regiune groaznică şi întunecată, iar cei ce vor respinge viaţa dumnezeiască de pe Pământ vor ajunge cu siguranţă acolo. Se vor duce

© Biblioteca Spirituală

să se împărtăşească din natura demonilor, în acel întuneric al iluziei şi al morţii.

25:91. Sufletul, chiar fără să se mişte, zboară pe aripi mai iute decât gândul. El este în spatele simţurilor şi dincolo de ele. El este Cunoscătorul care lucrează asupra lucrurilor cunoscute. Spiritul omului este purtat de şuvoiul activităţii în oceanul vieţii. Spiritul este veşnic; el este aproape şi este departe; el este în toate şi le cuprinde pe toate.

Fragmentul 20

25:93. Eu sunt Hahrew, Cel Iluminat, Hahrew, Cel Născut de Două Ori. Eu am traversat apele întunecate şi îi ajut şi pe alţii să treacă dincolo. Fiindcă m-am eliberat de teamă, îi ajut şi pe alţii să se elibereze. Fiindcă am scăpat de limitări, slăbesc limitările celorlalţi. Deoarece cunosc calea, le-o arăt şi altora. Pentru că am bătut drumul, acum îi călăuzesc şi pe alţii care merg pe el. Eu sunt Cel Iluminat, cel care are auzul fin şi ochiul ager. Eu cunosc Legea; sunt păstrătorul poruncilor.

25:94. Eu îi voi învioara pe toţi aceia ale căror trupuri sunt gârbovite de trudă sau de tristeţe. Voi veni în ajutorul celor ale căror suflete se ofilesc şi se deformează, şi îi voi sprijini. Voi deschide ochii multora dintre aceia care sunt amăgiţi de ceţurile dese ale triplei existenţe.

25:95. Ascultaţi-mă, voi, cei care trudiţi în jugul ignoranţei, care lucraţi sub norii disperării. Eu sunt Cel Care Va Veni, Cel din Viitor Întors în Trecut. Eu sunt Spiritul Legii.

25:96. Eu sunt Vocea Iluminării, cel care proclamă frăţia între oameni. Eu sunt pentru unul aşa cum sunt şi pentru altul. Eu sunt Hahrew.

Fragmentul 21

25:97. O, Soare dătător de viaţă, lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, proiecţia focului divin, căldura Cerului, lumina zilei, slavă singuratică a zilei, lasă-mă să privesc forma ascunsă în spatele strălucirii Tale, fiindcă spiritul din Tine este asemenea spiritului meu. În felul acesta, aş putea înţelege natura Dumnezeului meu, care Te stăpâneşte şi căruia eu mă rog. Chipul frumos al fiicei Adevărului rămâne ascuns în spatele măştii de aur. O, spirit al luminii, trage vălul măcar puţin, ca să pot vedea.

25:98. Cine dintre oameni este suficient de înţelept să-şi cunoască faptele rele sau să îşi vadă clar greşelile şi prostia? Vederea oamenilor este slabă, iar drumul este îngust; prin urmare, nu este greu să te abaţi de la cale. Aşa că, Dumnezeul meu, păzeşte-mă de toate faptele rele şi de toate greşelile neştiute, precum şi de puterea ispitelor, cărora le cad pradă atât de uşor.

25:99. Eu cunosc revolta inimii mele, iar răutatea mea este veşnic înaintea ochilor mei, însă cât de multe lucruri îmi scapă! Am luat în derâdere constrângerile impuse de poruncile Tale şi de Legea Ta. Sunt un nesăbuit care-şi face rău singur.

25:100. Mă simt ruşinat şi roşesc când mă gândesc la prostia mea. Sunt precum un om care îşi taie un deget atunci când mâna lui face un lucru rău. Ajută-mă să îmi curăţ inima şi să îmi întăresc spiritul, ca să pot rezista în faţa necazurilor care vin asupra lui. Cred că fac binele, dar fac răul, căci nu am ascultat cu atenţie şi sârguinţă cuvintele Tale scrise pe pergamentele sfinte.

25:101. O, Dumnezeul meu, pe care îl slujesc de multă vreme cu evlavie, apleacă-Te din înaltul măreţiei Tale şi dă-i slujitorului Tău ostenit o mână de ajutor. Cu credinţa în Tine, voi lăsa în urmă păşunile cu iarbă grasă şi apele calme ale odihnei liniştitoare şi voi merge să mă înfăţişez Stăpânilor Veşnici. Voi ieşi din mormântul întunecat; mă voi înălţa reîmprospătat de Spiritul Tău care se revarsă. Astfel, nu mă voi rătăci, iar locurile singuratice nu vor avea nicio pretenţie asupra mea.

25:102. Plin de încredere, îmi voi lua locul în faţa Tribunalului Evaluatorilor. Călăuzit de lumina Ta, voi trece în siguranţă pe lângă Locul Întunericului, iar cei ce pândesc acolo nu îmi vor face niciun rău. Am încredere în Tine, aşa că voi trece nevătămat de cei ce pândesc. Voi fi eliberat de toată osteneala pământească, iar spiritul meu va străluci în slavă. Voi sta în Locul Luminii, iar Cei Strălucitori vor veni să-mi aducă ape răcoritoare. Nu-mi va lipsi hrana cea dulce, şi asupra mea se vor revărsa din belşug toate bunătăţile.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXVI - DIN PERGAMENTUL LUI SENMUT

26:1. Cel care aduce piatra o măsoară, apoi o taie şi o aşază acolo unde trebuie. Aceasta se potriveşte, iar supraveghetorul se uită la ea şi spune, „*Piatra a fost pusă bine. Rămâne în locul stabilit*".

26:2. Lângă ea sunt pregătite şi aranjate alte pietre, fiecare potrivit mărimii şi aspectului ei. Fiecare dintre ele se pune într-un anumit loc şi într-o anumită poziţie. Apoi, pe ea sunt aşezate alte pietre, şi în felul acesta este ascunsă vederii în fundaţia acelei construcţii. Astfel, clădirea se înalţă stabilă şi puternică, devenind locuinţa unui rege.

26:3. Eu sunt acela despre care oamenii spun, „El edifică clădiri ce vor rămâne veşnic în picioare". Eu îmi aduc aminte de piatra aceea de sub nivelul terenului, care se află la temelia construcţiei şi pe care ochiul nu o poate vedea. Oamenii ştiu că este acolo; ea rămâne în locul ei şi îşi îndeplineşte menirea, servind ca sprijin pentru clădire.

26:4. Ce importanţă are dacă piatra este aşezată în vârful turnului, care străluceşte în soare, şi este văzută de oameni sau dacă este ascunsă în pământ şi stă nevăzută la temelie? Aceasta îşi face datoria de a servi ca element de susţinere şi nu caută să îşi schimbe locul.

26:5. Eu, care înalţ clădiri mari, ce vor dura veşnic, îmi aduc aminte de piatra aceea.

CAPITOLUL XXVII - CÂNTECELE LUI NEFATARI – 1

27:1. Eu îmi cânt cântecul pentru că Pământul cântă şi el; deşi vântul se potoleşte atunci când trece printr-o dumbravă, totuşi continuă să cânte o melodie uşoară şi veselă. Cerul binevoitor se uită blând în jos, iar răsuflarea i se opreşte atunci când ascultă muzica frunzelor. Roua zâmbeşte dimineţa, fiindcă a luat lumina iubirii din stele. Cântecul meu este frumos deoarece inima îmi dansează în piept cu voioşie; bucuria ei transmite o muzică veselă gândurilor mele şi îmi pune pe buze cuvinte duioase.

27:2. Pentru că m-am dedicat iubirii, iubirea mea este numai una, frumosul recipient al vieţii mele. Inima mea este singură şi caută tovărăşia inimii tale. Este nebună după tine, aşa că las-o să bată la pieptul tău, să stea cuibărită lângă inima ta, căci locul ei este acolo. Iubirea mea este curată, nu este pătată de nicio rămăşiţă a vechilor iubiri; este blândă şi pură; aşadar, trateaz-o cu gingăşie bărbătească, căci ea este o comoară de preţ. O dau cu bucurie şi nimeni altcineva nu mai are parte de ea. Ce îţi ofer eu ţie, nu-i mai pot da altui bărbat. Pentru tine, perla minunată; pentru ceilalţi, cochilia goală.

27:3. Lasă-mă să trăiesc numai pentru tine, lasă-mă să-ţi slujesc ca soţie. Lasă-mă să ţin la sân copilul tău; lasă-mi ochii să se bucure de prezenţa ta în fiecare noapte şi în fiecare dimineaţă. Lasă-mă să mă scald necontenit în strălucirea minunată a prezenţei tale. Nu mă despărţi niciodată de sursa fericirii şi a bucuriei mele, ci hai să mergem pe drumul vieţii împreună, cu braţul tău lipit de braţul meu, iar mâna mea în mâna ta.

27:4. Inima mea este pustie; este ca o floare ofilită. Tu eşti plecat, iubitule, iar ochii mei scrutează drumul pe unde trebuie să vii. Mângâierea somnului mă ocoleşte, fiindcă chipul tău este mereu alături de mine şi nu pot găsi alinare nici măcar în întunericul cel mai plăcut. Vino la mine, iubirea mea cea vie, să simt căldura trupului tău şi să mă simt împăcată.

27:5. Când tu nu eşti aici, eu nu dau atenţie lucrurilor care desfată inima unei femei. Părul meu este în dezordine, iar diadema atârnă nebăgată în seamă. Buclele s-au desfăcut, căci eu aştept venirea ta, şi atunci o să mi le aranjez şi o să te întâmpin cu voioşie. Cântecul s-a stins pe buzele mele, fiindcă inima mea nu are nicio bucurie.

27:6. Cât timp eşti plecat, inima mea doarme; pieptul meu este gol. Vino repede, iubitule, ca inima mea să se trezească şi să bată veselă, plină de viaţă. Aştept venirea ta, aşa cum zorii aşteaptă soarele, aşa cum terenurile uscate aşteaptă revărsarea apelor.

27:7. Ochii mei scrutează cerul nopţii şi văd dansul stelelor care se întrec; Pământul pe care stau pulsează în ritmul iubirii. Apele întunecate reflectă misterul vieţii, dar eu stau într-o parte şi sunt abătută. Vino la mine, iubitule, fiindcă numai tu poţi trezi în mine un

© Biblioteca Spirituală

răspuns. Stau singură pe ţărmul mării iubirii. Vino, O, vino, ca să putem intra împreună în apele fermecate.

27:8. Oare noaptea tânjeşte după zi, aşa cum tânjesc eu după tine? Oare călătorul însetat tânjeşte după apă, aşa cum te doresc eu pe tine? Dacă este aşa, atunci sunt vrednici de milă. O, iubirea mea vie, hai vino şi umple-mi zilele cu lumina iubirii tale.

CAPITOLUL XXVIII - CÂNTECELE LUI NEFATARI – 2

28:1. Viaţa aduce cu ea cele mai minunate daruri. Tu eşti bărbat, eşti bărbatul meu. Tu faci ca fluturii inimii mele să bată din aripi atunci când răsuflarea mea devine un şirag de suspine. În braţele tale puternice, mă topesc precum mierea în apele calde ale nopţii.

28:2. O, bărbate, dragul meu bărbat, atât de măreţ în ochii mei de fecioară. Tu eşti lumina vieţii mele, soarele zilelor mele şi luna nopţilor mele; eşti stânca lângă care mă cuibăresc cu încredere, căci desfătarea mea veşnică este să simt tăria ta protectoare. Trupul meu tânjeşte după tine, aşa cum câmpurile uscate plâng după mângâierea apelor fertilizatoare.

28:2.Cât de încântătoare este o oră de iubire cu tine. O, dacă ar putea să ţină o eternitate, iar eu să dorm cu tine ca soţie, ca tovarăşă în iubire până la moarte. În această viaţă să fiu mereu a ta, să-ţi satisfac plăcerile şi să fiu întotdeauna cu tine; să stăm la final mână în mână în faţa zeiţei visării, în Palatele Bucuriei Veşnice. Acolo, cei ce s-au iubit cu inocenţă, asemenea nouă, au parte de plăceri nepieritoare.

28:4. Eu sunt a ta, atât aici, cât şi acolo, nu plec de lângă tine, sunt a ta pentru totdeauna: neprihănită, neatinsă, nepângărită. Prima dată am fost a ta, o soră îndrăgostită. Iar dacă uneori gura mea vorbeşte cu un curaj nefecioresc, să-mi fie iertat, căci inima mea este pură. Cuvintele se revarsă dintr-o inimă plină de iubire şi nu de pe nişte buze înmuiate în ruşinea experienţelor imorale.

28:5. Eu vin la tine cu o mândrie feciorească, ca o grădină cu plante acoperite de rouă, ca o floare frumoasă, plăcut mirositoare şi revigorantă. Pacea şi mulţumirea sunt ale mele, iar eu le dau bucuroasă. Ţie îţi ofer tot ce are mai de preţ o fecioară. Tu nu mă împarţi cu alta, iar eu îţi cinstesc iubirea dându-ţi ceea ce este numai al tău.

28:6. Sprânceana ta se înfierbântă de pasiunea trupească a bărbatului ce arde pe dinăuntru, iar eu o răcoresc cu mâna mea de femeie, aşa cum vântul proaspăt al nopţii domoleşte arşiţa nisipurilor încinse. Puterea unui taur şi blândeţea unei pisicuţe se unesc în iubire.

28:7. Noi ne plimbăm împreună printr-un ţinut al frumuseţii, printr-o grădină minunată, făurită de visurile pe care le împărtăşim. Mână în mână în împărăţia oamenilor, inimă lângă inimă în împărăţia spiritului.

28:8. Când inimile se leagă într-o iubire ce depăşeşte toate hotarele, atunci trupurile se pot uni în puritate şi pace. Noi rătăcim de colo-colo nepăsători, iar inima mea cântă de bucurie, căci suntem împreună.

28:9. Glasul tău este hrana inimii mele, atingerea ta este viaţa trupului meu. Te văd şi mă înveselesc; pleci şi mă întristez. Privirea ta mă străpunge ca o săgeată de foc; cuvintele tale mă poartă ca un val sărat ce se sparge pe plajă.

28:10. Când vine ceasul iubiţilor, ne aşezăm sub smochinul sălbatic, sub fructele sale din sângele îndrăgostiţilor şi sub frunzele sale din ochii lor. Ascultă, acesta şopteşte inimilor noastre. Eu sunt o fecioară care m-am păstrat pentru iubirea ta; tu eşti stăpânul meu, acela care porunceşte inimii mele. Eu trăiesc la umbra ta. O, nu mă lăsa niciodată neprotejată!

28:11. Nopţile mele sunt agitate şi înflăcărate; oare să-i dau iubitului meu mărul dorinţei sale, primul fruct al iubirii pentru o femeie? Sunt eu oare capcana care aşteaptă gâsca sălbatică? O, inima mea, cum au ştiut nenumăratele femei de până acum care este răspunsul cel bun?

28:12. O, nu profita de slăbiciunea mea, decât dacă mă dispreţuieşti, aşa cum fac bărbaţii, şi vrei să-l umileşti pe tatăl meu. Ai milă bărbătească de slăbiciunile izvorâte din iubire. Nu mă dezonora în faţa mamei mele şi nu lăsa umbra ruşinii să cadă pe casa tatălui meu. Lasă-mă să

© Biblioteca Spirituală

cred mereu în Mama Apărătoare a Iubirii, ca atunci când voi fi chemată înaintea ei să fiu nepângărită şi strălucitoare. Nu mă trata ca pe o femeie uşoară.

28:13. Fie ca iubirea noastră să ne ridice în slavă, să ne înalţe în lumina revelatoare, acolo unde putem să fim împreună, mândri şi fără să ne fie ruşine. Fie ca iubirea noastră să-şi împlinească rostul în marele lanţ al vieţii, să fie o iubire pe care oamenii s-o cinstească şi din care copiii noştri să se inspire. Să nu cumva să devină o floare care creşte la marginea câmpului, care se usucă nefericită atunci când este luminată de soare.

28:14. Eu aştept, şi iată că ziua vine; orele sale sunt lungi, însă atunci când este pe sfârşite, tu te grăbeşti să vii la mine, căci eşti bărbatul meu şi viaţa mea. Dulce stăpână a iubirii, grăbeşte ceasul împlinirii.

CAPITOLUL XXIX - CÂNTECELE LUI TANTALIP – 1

29:1. Noaptea se înfăşoară ca un sul şi lasă să se întrevadă promisiunea unei zile noi. Soarele măreţ răsare de dimineaţă, iar crinul îşi desface petalele dând la iveală miezul lui strălucitor, pe care-l etalează cu devoţiune. Tu vii, iar inima îmi sare din piept, ca să te întâmpine.

29:2. Vântul bate şi clatină smochinul sălbatic; tu vii, şi parfumul tău delicat îmi învăluie spiritul, iar trupul îmi tremură. În umbra prezenţei tale puterile îmi slăbesc. Simt o lucire în jurul tău care stârneşte ceva din mine, şi sunt uimit de posibilitatea unei iubiri capabile să îmi biruie toate trăirile inferioare.

29:3. Te-am văzut. De dimineaţă, pe răcoare, la vremea când este rouă, am mers pe drumul meu, iar tu te scăldai în apele înviorătoare. Am văzut frumuseţea ta pură şi am uitat de orice altceva; frumuseţea dimineţii a pălit atunci când te-am văzut. Fecioara mea pură, îmbrăcată în veşminte albe, care îţi ţii strâns braţele suple, te-am văzut şi inima mi s-a umplut de bucurie. Respiraţia mi s-a oprit în gât.

29:4. Tu ţi-ai ridicat privirea, ai zâmbit şi m-ai salutat cu nevinovăţie, acoperindu-te cu veşmântul care îţi scoate în evidenţă puritatea feciorească. Mâna ta delicată a cules un crin, iar inima mi-a ieşit din piept atunci când ai ieşit afară din apă şi te-ai apropiat. M-ai îmbrăţişat cu braţele tale scânteietoare şi cu buzele tale umede. Am gustat bucuriile zeilor şi am simţit promisiunea desfătărilor de nedescris care vor urma, apoi mi-am continuat drumul. Cât de mult mi-aş dori să fiu peştii din heleşteu, ca să fiu aproape de tine de două ori pe zi.

29:5. Dar sunt bărbat şi sunt mistuit de focurile bărbăţiei mele, de aceea am nevoie de tine. Totuşi, dacă te vei înfrâna, mă rog Măreţului Dumnezeu să mă asigure că într-o bună zi, sora mea îndrăgostită va fi a mea cu adevărat. Reticenţa şi puritatea ei, preţuite ca o comoară la care va renunţa pentru iubire, înseamnă pentru mine mai mult decât aurul şi perlele sau decât bogăţiile regilor. Ce este al meu, nici un rege, oricât de măreţ ar fi, nu poate avea. Este pieliţa iubirii dăruită bărbăţiei.

29:6. Se lasă noaptea şi eu visez că este noaptea nunţii noastre, iar tu eşti lângă mine. Spiritul meu se ridică pe aripi de bucurie şi cântă, „O, fie ca iubirea mea să-şi găsească expresia finală în această noapte de frumuseţe!”. Răsuflarea ta mă dezmiardă cu parfumul Cerului; buzele tale răspândesc vinul greu al iubirii. Trupurile noastre se unesc în extaz şi apoi se îndepărtează, dar spiritele ni se amestecă în acea legătură măreaţă ce nu poate fi ruptă niciodată. Sufletele noastre unite au parte de destinul veşniciei. Adorm în cele din urmă în braţele delicate ale mulţumirii sufleteşti.

29:7. O, Cititori Măreţi ai Sufletelor Oamenilor, priviţi tăria iubirii mele. Nu este ea nepătată de sentimente inferioare? Nu este ea pură şi sinceră? Nu apără ea tainele femeii? Fie ca această iubire să dăinuie pe Pământ, ca să înflorească pe deplin de-a lungul veacurilor şi să capete o splendoare veşnică. Fie să strălucească întotdeauna în Palatele Veşniciei, lipsite de ziduri. O, faceţi să se împlinească dorinţa inimii mele!

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXX - CÂNTECELE LUI TANTALIP – 2

30:1. Eu sunt unul dintre aceia cărora soarta le zâmbeşte. Sora mea îndrăgostită este lumina vieţii mele. Ea este promisiunea unei iubiri trainice, vasul cu jăraticul iubirii nemuritoare, speranţa unei bucurii veşnice. Noaptea devine tăcută, căci parfumul său este nimic în comparaţie cu dulceaţa ei. Strălucirea zorilor păleşte în faţa frumuseţii ei, iar porumbelul îşi pleacă capul în faţa virtuţii ei.

30:2. Ea respiră uşor şi mângâie cu privirea. Pielea ei emană un parfum minunat, iar părul îi este mândru şi încrezător, căci ea devine păzitoarea misterelor farmecului şi desfătării.

30:3. Este graţioasă, hainele nu îi sunt apretate, nu sunt din in alb sau împărătesc, însă o mângâie cu gingăşie. Sandalele îi sunt împodobite cu mărgele, iar buclele ei frumoase sunt prinse cu un inel din pietre albastre şi roşii. Sânii îi sunt acoperiţi cu o pânză de Ithika, prinsă cu o agrafă de argint.

30:4. Îşi flutură evantaiul cu delicateţe şi graţie. Vorba îi este blândă ca briza cea răcoroasă. Ochii îi sclipesc ca apele luminate de lună, orbitele lor adânci fiind puse în evidenţă de nuanţe de verde şi purpuriu, aplicate cu finețe.

30:5. Bărbaţii spun, „Cine este aceea care umblă cu paşi graţioşi şi care are un aer plin de viaţă? Culoarea trandafirului sângeriu îi stă pe obraji, iar de pe buzele ei întredeschise se revarsă parfumul dulce al dimineţii. În ochi îi luceşte o bucurie exuberantă, temperată de inocenţă şi modestie. Glasul i se aseamănă cu apele care curg domol, iar voioşia inimii ei duioase se exprimă în cântecul dulce cu care bucură întreaga natură".

30:6. Eu zic, „Ea este a mea, viitoarea mea soţie", şi sunt convins să toate farmecele ei secrete sunt numai pentru mine. Mă voi înălţa de bucurie deasupra tuturor oamenilor sau mă voi cufunda în abisul disperării. Mă întreb referitor la ea aşa cum fac bărbaţii şi mă dojenesc pentru gândurile mele. Ar putea o asemenea frumuseţe să trădeze vreodată iubirea?

30:7. Trag în piept briza dulce, care altădată i-a umplut gura, şi în fiecare zi gândurile mele îşi amintesc de frumuseţea ei. Inima mea tânjeşte după dulceaţa glasului ei frumos, proaspăt ca vântul rece din miazănoapte. Iubirea ei îmi întăreşte braţele; inima se ridică din locul ei. Cât aş dori să ţin din nou mâinile delicate care mi-au prins inima! Cât aş dori să simt încă o dată calda ei îmbrăţişare! Îi aud numele şoptit de vântul răcoros al nopţii, şi de fiecare dată când îl aud, spiritul meu răspunde.

30:8. O, Doamne Dumnezeule, care m-ai făcut să fiu cuceritor, care mi-ai îndrumat mâna dreaptă în bătălie şi mi-ai temperat trufia în biruinţă, ajută-mă acum, în vreme de pace. Ajută-mă când tulburarea s-a încheiat. Eu sunt iscusit în arta războiului, dar în privinţa capcanelor şi vicleniilor vieţii paşnice sunt o victimă sigură.

30:9. Fă ca dorinţa inimii mele să se împlinească, ca ea să fie mama copiilor mei şi tovarăşa mea de viaţă. Pasiunea mă arde şi am nevoie de apele răcoroase ale iubirii adevărate, ca să mă stingă. Trupul meu strigă în noapte către aceea care este atât de departe de mine. Tu m-ai făcut aşa cum i-ai făcut pe toţi bărbaţii, mi-ai dat această poftă nemăsurată; acum, oferă-mi uşurare.

30:10. Eu sunt singur şi sunt doar unul, când ar trebui să fim doi. Vorbesc şi nu-mi răspunde nimeni, mănânc, dar mâncarea nu are gust, sunt însetat, dar nimeni nu-mi aduce apă. Sunt o sabie nefolosită; fă ca această sabie să nu ruginească în teaca ei.

30:11. Sunt în aşteptarea celuilalt sine al meu; partea mea dreaptă vrea să se unească cu cea stângă; aştept şi ştiu că aşteptarea nu este în zadar. Aştept ca ea să vină; este pe drum, şi a fost de la începutul timpului. Se apropie, iar spiritul meu sare de la locul lui şi face trupul să danseze în întâmpinarea ei. O văd; este a mea, făurită pentru mine de veacurile care s-au scurs; trupul ei este făcut pentru al meu, iar al meu pentru al ei. Suntem logodiţi pe veci.

30:12. O voi păstra întotdeauna pentru mine; nu o voi lăsa să stea flămândă sau să îşi blesteme soarta. Vom împărţi împreună şapte vieţi, şi în fiecare o voi căuta din nou.

30:13. Omul are o natură dual, forţa vieţii şi materia vieţii. Iubirea ţine toate lucrurile laolaltă, însă un bărbat care împarte farmecele secrete ale iubitei sale cu un altul nu poate cunoaşte iubirea.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXXI - CÂNTECUL CĂSĂTORIEI

31:1. O, femeie devotată unei iubiri care se ridică deasupra mlaştinii materiei şi care înfloreşte pe tărâmurile unde iubirea romantică este ridicată în slăvi! O, fiică a iubirii şi dulce stăpână a vieţii, a venit ceasul împlinirii tale. Pregăteşte-te să accepţi sceptrul care te face să devii femeie, aşa cum se cuvine să facă o adevărată fecioară; pregăteşte-te să accepţi poverile şi plăcerile de mamă, aşa cum se cuvine să facă o femeie adevărată. Căci tu eşti cu adevărat o ucenică a iubirii.

31:2. Pământul nu cunoaşte o bucurie mai mare decât aceea a unei căsătorii pline de mulţumire. O astfel de iubire este o făclie pentru întreaga omenire; ea călăuzeşte caravana în călătorie cu flacăra ei pură şi sacră. Iubirea suavă şi sfântă are un templu în inima fiecărei fecioare pure, şi toţi bărbaţii venerează misterul ascuns acolo. O, preoteasă şi păzitoare fermă, acum tu eşti vrednică de cununa albă a iubirii.

31:3. Mare este inspiraţia pe care o dai bărbatului. Bine ţi-ai îndeplinit datoria de fecioară; acum, vino în faţă şi acceptă povara plăcută a faptului că devii femeie, cununa care te proclamă soţie. Căsătoria este sfinţită de tradiţia antică, fiindcă a supravieţuit trecerii timpului şi tuturor tulburărilor. Ea a fost mereu ancora societăţii şi scutul familiei.

31:4. Frumuseţea aparţine tuturor femeilor, pentru că ea este moştenirea feminităţii. Frumuseţea feţei şi a formei păleşte odată cu trecerea anilor, însă frumuseţea inimii şi a felului de a gândi creşte şi scade precum valurile. Farmecele minunate ale decenţei şi purităţii pot fi posedate de orice femeie.

31:5. În jurul alesului tău să ţeşi o mantie de satisfacţie. O, blândă purtătoare a farmecelor feminine. Aminteşte-ţi că tu eşti mama generaţiilor încă nenăscute. A fi fecioară, soţie şi mamă sunt fazele vieţii de femeie. Fecioara castă devine o soţie bună, iar soţia bună devine o mamă bună. Aşa este scris.

31:6. Fie ca Măreţul Dumnezeu, pe care-l venerezi acum, să-şi întindă aripile protectoare deasupra ta, şi fie să te bucuri de tovărăşia multor copii. Fie ca viaţa ta să fie învăluită de pace şi mulţumire sufletească şi să fii slujită de cei patru purtători ai prosperităţii.

31:7. O, fiu al tăriei şi la bunătăţii, adu-ţi aminte mereu de obligaţiile tale ca soţ şi tată. Locul iubirii nu este în altă parte decât lângă căminul tău, căci ce prostie ar face un bărbat dacă şi-ar irosi iubirea pe alta, care nu îi este soţie! Ce dă bărbatul femeii primeşte şi el în aceeaşi măsură, căci iubirea adevărată, atunci când este împărtăşită, sporeşte. Cel ce seamănă lângă propriul cămin culege o recoltă bogată.

31:8. Nu fi aspru sau nerăbdător cu soţia ta din cauza slăbiciunii ei, că ea este la fel cum sunt toate femeile. Fii blând cu ea, şi aminteşte-ţi că săgeata iubirii nu poate pătrunde într-o inimă dură şi nechibzuită.

31:9. Iubirea este o comoară pe care puţini au dezgropat-o. Un om din o mie abia dacă o găseşte. Totuşi, acolo unde se găseşte, să fie sfântă, deoarece aşa a hotărât destinul divin, să îl unească pe unul cu celălalt într-o slavă şi într-o frumuseţe ce continuă să crească de la o viaţă la alta.

31:10. Oare nu toate părţile Pământului au pereche? Chiar Cerul şi planeta Pământ formează o pereche, căci nu iubeşte şi nu are ea grijă de tot ce cade din Cer? Când planetei Pământ îi lipseşte căldura, Cerul o revarsă din abundenţă asupra ei, iar atunci când ea îşi pierde prospeţimea şi începe să se ofilească, Cerul o revigorează prin apele blânde şi mângâietoare.

31:11. Cerul lucrează în fiecare zi pentru a susţine planeta Pământ; ea nu este neglijată niciodată. Aşadar, ia ca exemplu ceea ce se întâmplă în sferele mai înalte ale vieţii, şi susţine-ţi şi îngrijeşte-ţi soţia, astfel încât niciodată să nu se simtă neglijată. Cel ce seamănă seminţele nemulţumirii în căminul său va culege o recoltă de nefericire. Aşa a scris Cel Înţelept în vremurile vechi; şi aşa este şi acum şi va fi întotdeauna.

CAPITOLUL XXXII - BOCETUL LUI NEFATARI

32:1. L-au pus pe stăpânul meu iubit în mormântul care l-a înghiţit, l-au pus să se

© Biblioteca Spirituală

odihnească în tăcerea veşnică şi protectoare. Noi plecăm; ne ducem acasă, dar aceea nu mai e casă; este sfâşiată şi a devenit un loc al umbrelor întunecate. Unii dintre cei care sunt cu mine stau tăcuţi şi serioşi, alţii plâng, alţii se prefac că plâng. Unii suferă în tăcere, alţii vorbesc fără niciun scop, alţii îşi ascund durerea sub o mască de voioşie falsă. Este un moment de suferinţă solitară.

32:2. Unii spun că s-a terminat, alţii că el navighează pe cer, însă eu îmi întreb sufletul, iar el îmi spune că nu acesta este sfârşitul. Nu s-a sfârşit; acesta este începutul, şi toţi cei care se iubesc trebuie să ştie acest lucru atunci când se vor trezi la un nou început.

32:3. Anii experienţelor de învăţare pe Pământ rămân în urmă; se citeşte ultima lecţie, elevul a plecat să preia o sarcină nouă. S-a trezit la viaţă, iar moartea a rămas în urmă. Nu există morţi, ci doar fiinţe vii care pleacă; moartea se află doar în mormântul tăcut. Moartea este o pauză la începutul vieţii, o ezitare în faţa luminii unei zile mai măreţe.

32:4. Moartea este înşelătoare, este ca o umbră fără existenţă reală. Din omida care se târăşte iese fluturele iubitor de lumină, iar din bobul tare răsare orzul. Cine poate vedea în sâmburele de curmală copacul care va apărea? Caută în sămânţă şi nu vei găsi nicăieri planta. Aşa se întâmplă şi cu spiritul.

32:5. Eu cred în El, cel care ne-a dat viaţa şi iubirea, dar sufăr pentru pierderea mea. Sunt singură. Unde este stăpânul meu, cel pe care l-am iubit, cu care am împărţit cupa de bucurie? Unde este mâna mângâietoare, atingerea care alina, glasul care îmi întărea inima în vremuri de restrişte, povaţa liniştitoare, râsul tăcut ce alunga durerea venită de la Dumnezeu? Deşi s-a dus către lumină, totuşi inima mea se strânge şi suferă în singurătate.

32:6. Voi avea grijă ca el să nu rătăcească în întuneric, căci a fost iubit şi nu poate fi singur pentru totdeauna. Voi avea grijă să nu fie disperat şi osândit să umble doar cu el însuşi, fiindcă el este un bărbat care a iubit din tot sufletul.

32:7. A ieşit din trup, aşa cum cineva îşi scoate pelerina. L-a lepădat, aşa cum arunci un veşmânt.

32:8. Viitorul lui este în mâinile mele, iar eu voi trăi în aşa fel încât nimeni să nu ne poată împiedica reunirea. Ştiu că există un lucru subtil care încă ne leagă. Fie să am tăria să nu distrug niciodată legătura de iubire care mă mângâie în noaptea cea lungă şi în zilele pline de tristeţe.

CAPITOLUL XXXIII - PERGAMENTUL LUI HERAKAT

33:1. Dumnezeule Măreţ al Înţelepciunii, ajută-mă să transcriu aceste scrieri străvechi, ca să poată fi consemnate aşa cum se cuvine; căci eu nu sunt iscusit la scris, aşa cum a fost Sopher. Nici măcar ca scrib nu sunt atât de priceput.

33:2. Omul este un câmp de bătălie; el este sfâşiat de războiul dintre cele două părţi ale sinelui său. El trăieşte în noaptea adâncă a ignoranţei.

33.3. Din Ramakui, una dintre cele şapte cetăţi din Ţinutul Aramei, au venit Oamenii Luminii, iar aceştia au adus cu ei, din templele lor transparente, lumina care străluceşte, atunci când cade întunericul, fără a fi aprinsă. Conduşi de Bătrânul Pleşuv, cel al cărui nume nu este rostit, aceştia au venit dinspe Apus, la lăsarea serii. Au venit din locul unde acum apune soarele, în zilele când pustietatea apuseană era acoperită de verdeaţă, iar nisipul încă nu luase locul apelor; când acele terenuri îndepărtate dădeau hrană pentru vite, iar oile păşteau acolo unde acum nu mai sunt decât stânci şi pietre. Tirdinienii nu i-au întâmpinat cu bucurie, însă au trecut în siguranţă prin locurile apusene spre ţinutul lui Ansibyah, unde au primit ajutor şi hrană. Ei au adus oamenilor multe lucruri, fiindcă erau înţelepţi şi învăţaţi. Erau oameni ai înţelepciunii.

33:4. Adevărul nu este pentru gloată; mâinile murdare strică inul cel fin. Cei născuţi de sus au moşiile lor, iar cei de jos au locurile ce le-au fost date. Adevărul nu se vinde în piaţă, şi nici nu poate fi cumpărat cu bogăţii. Puţini au intrat în odăile minunate pentru a muri şi a trăi. Templele erau cochilii bune, dar miezul interior era mort. Oamenilor le lipsea hrana vieţii.

33:5. Adevăratul Dumnezeu era păzit şi ascuns de zeităţi false. El vorbea în inimile celor înţelepţi, însă oamenii ascultau glasul din pietre. Urechile lor erau astupate la orice altceva în

© Biblioteca Spirituală

afară de glasurile oamenilor. În vremurile vechi, locurile mici erau pentru toţi zeii; stâlpii încă nu fuseseră ridicaţi. Pietrele nu se aflau încă pe poziţiile lor, iar Casa Secretelor Nepătrunse încă nu exista în acel ţinut.

33:6. Apoi au fost construite nişte temple minunate, iar preoţii au fost puşi în palate. Grădini şi ogoare întinse erau în proprietatea zeilor oamenilor. Pe păşunile lor se găseau cirezi numeroase. În cadrul ritualurilor de venerare şi în mijlocul alaiurilor care îi instalau în temple pe zeii inferiori strălucea lumina Adevărului, care era revelaţia Adevăratului Dumnezeu. Câţiva îl cunoaşteau, însă puţini îl înţelegeau.

33:7. Oamenii aleşi aşteptau şapte ani pentru a fi chemaţi. Apoi, şapte ani slujeau şi şapte ani stăteau la picioarele Maestrului care îi instruia. Erau băgaţi în peşteri întunecate pentru a muri şi a-L cunoaşte pe Dumnezeu, şi pentru a se întoarce în posesia Adevărului. Astfel, oamenii deveneau slujitori ai Adevăratului şi Unicului Dumnezeu. Astfel, ajungeau să cunoască Adevărul ce nu poate fi scris, căci mulţi dintre cei ce citesc nu sunt cu noi în Dumnezeu.

33:8. Sunt scrieri care vorbesc pe faţă, însă nu le mai avem. Cei Renăscuţi cunosc secretele zeilor inferiori, care nu sunt altele decât acestea. Marea Balanţă cântăreşte sufletul atunci când acesta îşi face apariţia în lumea de apoi şi astfel i se stabileşte locul unde va merge. El se se hrăneşte cu virtuţile sale, căci nimeni nu mănâncă murdăria care îi aparţine.

33:9. Sufletele sunt devorate de peştera întunecată a groazei, care se deschide pentru a primi sufletele întunecate ce au afinitate cu bezna. Rakima veghează în tăcere şi aşteaptă cu răbdare ziua Nimicitorului, care va veni peste o sută de generaţii, după cum scrie în Bolta Măreaţă.

33:10. Nu toţi oamenii sunt egali în privinţa inimii şi a spiritului. Omul din Miazănoapte este învăţat sau Omul din Ambric curajos? Ţinutul Tămâiei revarsă toate lucrurile bune asupra locuitorilor săi; totuşi, aceştia nu sunt măreţi. În Ţinutul Apelor Strălucitoare cresc doar arbori şi iarbă; totuşi, oamenii de acolo sunt puternici, şi nici leul nu se compară cu ei în privinţa curajului.

33:11. Deasupra sunt apele Cerului, iar dedesubt sunt apele Regiunii Întunecate; totuşi, nu sunt două ape, ci una singură. Există un foc deasupra şi un foc dedesubt; totuşi, nu sunt două focuri, ci unul singur. Stăpâna Stăpânelor este îmbrăcată într-un veşmânt strălucitor; când acesta se întunecă începe marea încercare. Paşii ei nu sunt şovăitori; cărarea ei este dreaptă, dar păzeşte-te atunci când şovăie şi când este lipsită de armonie.

33:12. Stăpână Măreaţă a Stelelor, fă în aşa fel încât să trăim în pace, căci noi ne temem de revelaţia coarnelor tale. Fii mereu statornică, ca o bună soţie a Stăpânului Zilei. Când femeile vor fi precum bărbaţii, dar şovăitoare, aşa cum sunt femeile, se apropie ceasul când Măreaţa Doamnă îşi va schimba poziţia pe cer. Când bărbatul şi femeia vor fi exact la fel, în întunericul bolţii cereşti vor apărea Mesagerii de Foc.

33:13. Omul învârte sfredelul cu mâna; el este stăpânul focului, dar va veni şi ziua când focul va sări din vatra de piatră şi îl va mistui. Oamenii citesc Marea Carte a Maestrului din Templul Ascuns. Ei mor şi o iau cu ei, dar cuvintele lor nu au forţă, căci numai noi, Cei Iluminaţi, cunoaştem înţelesurile tainice. Ea nu este pentru aceia care mor pe Pământ şi se duc în lumea cealaltă, ci pentru aceia care au murit, dar au rămas împreună cu noi.

33:14. Oamenii aduc jertfe pentru părinţii lor, după obiceiul părinţilor lor. Mişcările pe care le fac sunt acelea ale părinţilor părinţilor părinţilor lor, dar inimile lor rămân zăvorâte. Acesta este un lucru nesăbuit.

33:15. În Cartea Întâi stă scris, „Cuvintele care nu sunt urmate de fapte sunt ca nişte ciulini luaţi de vânt. Mai bine nu ar fi fost rostite”.

33:16. Sufletul omului este ca o pasăre care ştie un loc unde trebuie să călătorească, dar pe care nu l-a văzut niciodată; însă atunci când vine ziua stabilită, va pleca. Oamenii au zei în Cer şi zei pe Pământ, dar Cerul este pentru zei, iar Pământul pentru oameni. În felul acesta ne-am scris propria osândă.

33:17. În Secretele Sufletului scrie: „Sufletul omului nu este un lucru mic, care se află în interiorul lui, ci acesta îl înconjoară. El este mai mare decât hotarele Ţinutului Trestiilor şi al

© Biblioteca Spirituală

Crinului şi se întinde până dincolo de stele”.

33:18. Ca să trăiască, omul trebuie să creadă că are suflet. Credinţa aceasta nu vine dintr-o învăţătură exterioară, ci din ascultarea şoaptelor acestui suflet; necredinţa apare atunci când omul îşi astupă urechile şi nu-i mai aude şoaptele. Citiţi cu atenţie Scripturile Sacre şi ascultaţi glasul Maestrului care vă instruieşte cu o inimă receptivă, ca să daţi hrană sufletului vostru, astfel încât acesta să nu se ofilească din cauză că nu este îngrijit.

33:19. Sămânţa Adevărului a venit pe pământul negru şi fertil în vremurile vechi şi a fost sădită în solul bine udat, când Pontas nu se născuse încă. Ea nu a crescut la lumina soarelui, căci oamenii ignoranţi ar fi tăiat-o. A înflorit în locurile întunecate. Pământul este un loc tare ciudat, iar creatura care îl stăpâneşte este şi mai ciudată. Au venit apoi zorii unei zile mai luminoase. Copacul era frumos, iar frunzele sale umpleau atât Ţinutul Coroanei Albe, cât şi Ţinutul Coroanei Roşii. Într-o zi întunecată au venit oamenii, care au destăinuit existenţa lui, aşa că regele a spus, „*Tăiaţi-l, ca să nu ne sufoce cu înţelepciune*.”

33:20. Copacul a murit, dar seminţele lui, care au căzut pe pământul roşu, au trăit, şi din ele au crescut lăstari. Aceştia au fost adăpostiţi de braţul puternic al Răsăritului. Apoi a venit unul care era Stăpânul Brizei Dulci, care stătuse sub Pomul Vieţii, şi el a ridicat o cetate pentru Adevărul Învăluit. Aceasta se afla pe marele drum care duce spre Lados, acolo era aşezată.

33:21. El a dezvăluit oamenilor în mod tainic Lumina Adevărului, însă aceia erau oameni ai nopţii, de aceea au fost mistuiţi chiar şi de acea flacără slabă. Copilul bunelor intenţii poate fi luminos sau întunecat.

33:22. Paznicii Adevărului au acoperit flacăra strălucitoare, iar oamenii nu au mai văzut-o. Niciun om lipsit de învăţătură nu a mai văzut vreodată lumina.

33:23. O bogăţie aflată în mâinile câtorva oameni este mare pentru fiecare dintre ei. Însă dacă este împărţită între mulţi, atunci fiecare va avea parte de puţin. Nouă ni s-au dezvăluit căile oamenilor din vremurile vechi, însă am nesocotit avertismentul.

33:24. Acum Adevărul s-a răspândit în cele patru colţuri ale Pământului. Aşa a fost prezis că se va întâmpla; prin urmare, aşa s-a şi întâmplat. Un copac împrăştie mii de seminţe, însă doar una singură se poate trezi la viaţă, şi chiar şi aceea după ce a stat mult timp în pământ.

33:25. Aceste scrieri au fost rescrise cu mare grijă. Au fost transcrise exact aşa cum sunt, şi nu am pus în ele niciun gând de-al meu sau vreo credinţă personală. Fie ca cei ce le vor primi ca moştenire să nu fie circumspecţi atunci când le vor citi.

© Biblioteca Spirituală